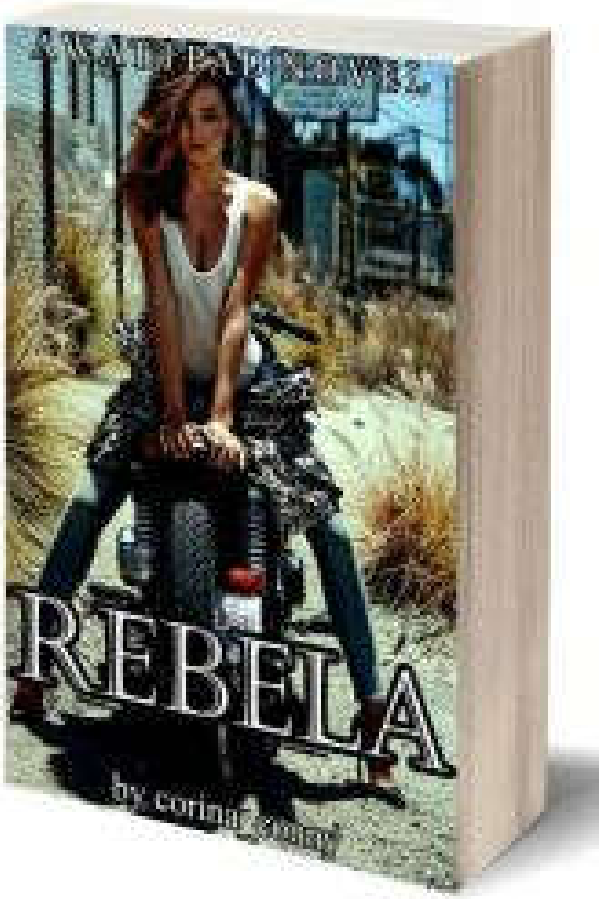

REBELA

de

corina_conny

Capitolul 1

In ciuda ploii extrem de abundente, nu ma opresc. Din contra, accelerez si simt motorul vibrand si mai tare intre picioarele mele. Nu imi arunc nici o privire spre acul kilometrajului fiindca, de fapt, nici nu ma intereseaza cu ce viteza merg. Conteaza doar sa merg inainte, sa ma indepartez cat mai mult de prapaditul de oras in care am stat ultimele sase luni. Am *stat*, ca nu se poate spune locuit. Nu mi-am gasit locul si nici nu m-am simtit *acasa* oricat de mult m-am straduit.

Si totusi, parca ma obisnuisem. Garsoniera inchiriata era suficient de mare pentru ce aveam nevoie, un loc unde sa pun capul si sa ma odihnesc. Chiar si serviciul era rezonabil. Ospatarita intr-un dinner. Da, nu e mare lucru, dar este singurul pe care stiu sa-l fac si salariul era... rezonabil pentru munca depusa.

La dracu'! Incheietura mainii inca ma doare in timp ce invart de acceleratia aflata pe ghidon. Dar nu puteam sa stau deoparte! Desi stiam tot ce urmeaza si tot ce implica daca ma bag, nu am putut sa stau deoparte! Ma stramb cu scarba si toti muschii mi se incoarda cand imi aduc aminte faza din magazie.

Era o zi ca oricare alta, clienti putini si timp berechet pentru odihna. Dar m-a mancat pe mine sa fac o fapta buna! Am vrut sa fac ordine in magazie si.... surpriza! Am dat de

John, patronul meu burtos si chel, inghesuindu-mi o colega intre rafturi si amenintand-o ca o da afara daca nu sta. Mda, i-am auzit clar vorbele scarboase, la fel cum am auzit si plansul ei tremurat. Problema e ca fata are doar saisprezece ani si un singur parinte, o mama bolnava acasa, si inghitea destule pentru o mana de dolari, nu trebuia sa mai suporte si mainile jegoase ale patronului pe ea.

Asa ca am facut exact ce am simtit si trebuia, chiar daca mie insumi mi-am facut rau. Nu am asteptat ca porcul sa imi observe prezenta. L-am prins de-un umar cu mana stanga si l-am intors spre mine exact la fix ca nasul lui sa intalneasca pumnul mainii mele drepte. Am ignorat gemetele infundate si sangele ce siroia din nasul spart si l-am lovit cu un genunchi intre picioare, facandu-l sa cada in genunchi de durere. Macar cateva zile nu se va mai gandi la sex!

Dar ranjetul de satisfactie adus de amintire mi se sterge brusc de pe fata caci imi aduc aminte si de amenintarea cu politia ce i-a iesit pe gura imediat ce si-a revenit putin. La naiba! O *noua* vizita intr-o sectie de politie este exact de ce nu am nevoie asa ca, iata-ma din nou pe drum.

Este trecut cu mult de miezul noptii iar ploaia m-a facut ciuciulete, in ciuda costumului si gecii de piele pe care le port. Cateodata, in momente ca acesta, regret ca nu mi-am cumparat masina in locul motorului. Dar o masina este mult mai greu de intretinut si, mai ales , mai usor de *reperat*. Iar scopul meu in viata este sa trec cat mai neobservata, chiar daca firea naravasa mi-l da adesea peste cap. Costumul intreg din piele si geaca de acelasi material le-am cumparat tot cu un

scop precis: sa-mi tina de cald si sa ma fereasca de umezeala, nu ca sa-mi arat corpul. Singura placere personala mi-am oferit-o cand mi-am luat cizmele lungi, cu toc inalt, desi au costat cam scump. O nebunie de moment, dar mi-am dorit ceva aparte si feminin in locul bocancilor pe care, in mod normal ii port.

In clipa in care ochii incep sa ma usture de la stradania de a-i tine deschisi, alaturi de clantaneala puternica a dintilor, decid ca ar fi cazul sa trag la primul motel ce mi se iveste in cale daca nu vreau sa imi gasesc moartea pe drum. La naiba! Nu ar fi nici o paguba si nu m-ar plange nimeni, dar totusi...

Norocul insa ma ocoleste si sunt nevoita sa mai conduc prin ploaia deasa si prin bezna aproape inca o ora cand, in sfarsit, pe partea stanga a drumului observ semnul luminos ce ma anunta ca am gasit ce cautam. Opresc in fata camarutei de la intrarea in parcare si nu ma sinchisesc sa cobor de pe motor sau sa-mi dau casca jos in timp ce platesc camera si primesc cheia, multumindu-ma sa ridic doar viziera castii.

-Numele? aud vocea morocanoasa a barbatului pe care, probabil, l-am trezit din somn.

-Violet Collins.

Motelul e exact ca multe altele, o cladire cu doar doua nivele, accesul in camere facandu-se direct de-afara. Perfect pentru mine in cazul in care e nevoie sa *dispar* urgent. Pornesc din nou motorul si ma indrept spre camera cu numarul, care altul decat treisprezece, cu gandul la un dus fierbinte si la un pat care sa fie cat de cat curat. La jumatatea drumului, ma intersectez cu un motociclist ce are curajul sa plece tocmai

acum, in miez de noapte, in nebunia de care eu incerc sa fug. Motorul lui e mult mai mare decat al meu, probabil necesar sa ii sustina corpul masiv.

Nu pot sa ma abtin si, in clipa in care trece pe langa mine, privirea mea obosita se intalneste cu a lui. Amandoi avem castile pe cap si vizierele ridicate, astfel incat doar ochii ni se intrezaresc in lumina slaba din parcare. Dar pot sa jur ca ochii negrii ca taciunele par intrigati de intalnirea cu ai mei, marindu-se usor. Spre fericirea mea, totul dureaza o secunda, apoi ma gasesc in fata camerei cu numar fatidic.

Cobor de pe motor in timp ce oasele trosnesc pe alocuri, anchilozate de orele lungi petrecute in sa. Imi iau geanta ce o aveam fixata in spate si doar cand ajung la adapostul balconului lung de la etaj imi permit luxul sa imi scot si casca. Parul lung pana la mijloc mi se revarsa, ciufulit, si nu ma obosesc sa trec mana prin el, multumindu-ma doar sa-mi rotesc gatul amortit. Dar, dupa ce descui usa, *ceva* ma face sa privesc in spate si trebuie sa recunosc ca sunt surprinsa. Motociclistul sta linistit pe drum, in ploaie, privindu-ma fix. Desi distanta este mare intre noi, ii *pot* simti caldura din privire pe corpul meu obosit si rece.

Cu o usoara incruntare, decid sa nu imi pese si intru in camera ce ma asteapta cu dusul mult visat. Abia cand sunt inauntru si dau sa inchid usa, barbatul isi coboara viziera si se indeparteaza accelerand. Aleg sa uit de intalnirea ciudata, doar nu e prima si in mod cert nici ultima de acest fel, si ma trantesc in pat in sfarsit incalzita dupa dusul fierbinte si lung. Ultimul gand pe care il am, inainte sa adorm, este ca maine trec prin

Chicago si poate n-ar fi rau sa ma opresc si sa-mi incerc norocul inca o data. La urma urmelor, e un oras ca oricare altul din cele in care m-am oprit pana acum. In ultimii cinci ani, de cand sunt tot pe drumuri, n-am reusit sa stau mai mult de opt luni intr-un loc. Da, Chicago poate fi exceptia. O sa incerc, ce dracu' am de pierdut?!

****

-Cu ce sa te servesc?

Vocea amabila a chelneritei indulceste putin privirea usor ironica pe care mi-o arunca. Da, costumul meu de piele, gen Kat Woman, nu pare tinuta potrivita pentru micul dejun dar pana nu gasesc un loc unde sa trag, fix in asta o sa raman imbracata si sa-i ia naiba pe cei carora nu le convine!

-In primul rand, cea mai neagra si tare cafea din lume! raspund cu un zambet, deja imaginandu-mi lichidul miraculos alunecand pe gat. Apoi ceva de mancat, oua si sunca, o placinta cu... piersici, daca aveti!

Dupa doar cateva secunde, o cana aburinda cu cafea ajunge in fata mea si sorb din ea cu un geamat de placere ce o face pe tipa sa rada.

-O dependenta de cofeina, sa inteleg!

-Oh, da! recunosc fara rusine in timp ce o idee imi trece prin cap. Nu angajati cumva?

-Ti se pare ca am avea nevoie? intreaba ea zambind ironic si aratand spre incaperea aproape goala.

-Mda, dar merita sa-ncerc.

-Stiu insa un loc unde se angajeaza, adauga ea.

-Ce fel de loc? intreb banuitoare cand ii simt retinerea din

voce.

-Un club, ala de vis-a-vis, imi arata spre o cladire cu aspect destul de rezonabil.

Nu ma las prostita de aspectul exterior. Daca am invatat ceva in viata asta de rahat de care am avut parte, este sa nu te iei niciodata dupa aparente.

-Chiar sunt interesata de un serviciu, deci poti sa elaborezi?

-Este doar un club obisnuit de noapte. Fara gagici dezbracate sau dansuri din buric, adauga razand. Nu e ceva foarte select, doar... un club de cartier. Clientii, majoritatea lor, locuiesc in zona. Singurul dezavantaj e ca lucrezi doar noaptea.

Raman cu ochii pe cladirea ce o zaresc pe geam, cantarindu-mi optiunile. Zona in care m-am oprit e ocupata de clasa mijlocie din Chicago. Oameni obisnuiti. Nu de bogatasii pe care ii dispretuiesc si nici de scursuri de care trebuie sa ma feresc. Ceva de mijloc in care prezenta mea se poate pierde usor.

-Un loc in care pot sa inchiriez o camera la pret rezonabil nu stii? intreb din nou femeia cand se intoarce cu mancarea.

-Doua cvartale la dreapta este un bloc in care se inchiriaza camera cu luna, imi arata ea directia. Te-ai hotarat sa ramai?

Cateva secunde, mai cantaresc ideea, muscandu-mi ganditoare buza de jos.

-De ce nu? intreb cu voce tare. O sa incerc! si scot scot cativa dolari platindu-mi consumatia.

****

Ora cinci dupa-masa ma gaseste in fata clubului Tony's. Inca nu e deschis pentru public, dar sigur gasesc pe cineva la ora asta ca sa discut despre angajare. Imi mai arunc o privire spre tinuta mea obisnuita, tricou simplu, blugi stramti si ghete, toate negre - culoarea mea preferata desi nu e culoare - si consider ca arat prezentabil. Am inchiriat o camera pentru doar trei zile caci nu stiu daca voi ramane mai mult, totul depinzand de faptul daca imi gasesc de lucru sau nu.

Interiorul clubului e... obisnuit. Cateva separeuri, amplasate strategic pentru a putea vedea tot si sa fii cat mai putin vazut, apoi mesele si canapelele obisnuite. Barul imi atrage putin privirea, fiind mai aranjat decat ma asteptam. Un singur lucru imi place insa cu adevarat: tot locul este extrem de curat.

-Deschidem numai pe la ora sapte!

Vocea baritonala ma face sa ma intorc din nou spre bar. Un tip inalt, la vre-un metru optzeci, saten si tuns periuta in stilul militaresc, ma priveste curios. Ochii caprui ma masoara atent, apoi imi zambeste larg. Nu pare sa aiba mai mult de douazeci si sapte de ani si, daca ar fi sa ma iau dupa sargul cu care sterge pahare in spatele tejghelei, banuiesc ca e barman.

-Am auzit ca angajati! trec direct la subiect.

-Vrei sa te angajezi aici?! pare surprins si ma intreb daca e prost sau doar mirat.

-Nu, faceam doar inventarul posturilor libere din lumea cluburilor! ii raspund sarcastica.

Rasul lui colorat rasuna acum in linistea din club.

-OK, nu trebuie sa musti! Trebuie sa vorbesti cu Matt Wilson, managerul. Il gasesti in birou, imi spune cand se opreste in sfarsit din ras si arata spre niste scari aflate intr-un colt. Succes!

Ma stramb la el ca raspuns la ironia din ultimul cuvant si urc scarile ce par sa duca spre biroul situat deasupra barului si care, bineinteles, are un perete de sticla prin care poate fi observat tot clubul. Cliseic, dar si practic atunci cand chiar te intereseaza ce se intampla jos.

Ochii imi cad pe un barbat brunet, usor implinit si scufundat intr-o gramada de hartii cand, in urma bataii mele scurte si hotarate in usa, primesc invitatia de a intra.

-Am auzit ca angajati barmanite, ii spun direct ce vreau.

Ochii verzi ai barbatului ma masoara scurt si imi zambeste indulgent.

-Intoarce-te cand implinesti douazeci si unu de ani!

-Am ceva mai mult de douazeci si doi, ii raspund si sunt multumita cand zambetul ii dispare. Deci?

Privirea ii aluneca din nou pe mine examinandu-mi, cu o secunda mai mult decat ar trebui, bustul ascuns perfect de tricoul largut si se opreste la ochii mei.

-Cum te numesti?

-Violet. Violet Collins, si ma astept la intrebarea obisnuita de acum.

-Violet?! Este porecla sau...

-Asa ma numesc si nu are nici o legatura cu ochii mei! i-o tai pe un ton rece, satula de aceeasi explicatie pe care trebuie s-o dau mereu.

Ochii mei de culoare albastru inchis spre violet, impreuna cu numele, imi dau tot timpul batai de cap.

-Poti sa incepi din seara asta? intreaba el acum pe un ton de afaceri.

-Cu o conditie! Sa-mi spuneti exact ce am de facut si care e tinuta pe care trebuie s-o port!

Si iata-ma, doua ore mai tarziu, imbracata in pantaloni negrii de stofa, camasa alba si cravata rosie, asteptand sa vina clientii. "Curaj, Violet! De data asta poate o sa mearga!" imi spun in sinea mea si afisez un zambet cald spre cei de la prima masa ocupata.

-Cu ce sa va servesc?

Capitolul 2

In jurul meu, doar intuneric. Intuneric deplin. Doar o respiratie grea se aude si stau nemiscata, cu inima batand nebuneste, asteptand ca posesorul ei sa treaca de mine. Sa nu fiu eu aleasa in seara asta. Te rog, Doamne, nu eu! Rugamintea imi suna in gand, ca o incantatie, din nou... si din nou... Il simt cum se apropie si nu imi pot abtine tremurul ce ma cuprinde. O mana grea si aspra imi acopera gura si tip cat pot de tare desi stiu ca e zadarnic. Doar sunete innabusite reusesc sa isi gaseasca calea printre buzele zdrobite, dar chiar si

asa.... Nimeni nu va misca un deget, nimeni nu imi va lua apararea! Vor rasufla usurate ca nu au fost alese ele! Greutatea ce o simt pe mine ma inspaimanta tot mai tare si ma zvarcolesc sub mana ce imi strange carnea. Un hohot de ras sinistru imi arata ca agitatia mea ii place, dar nu ma pot opri din incercarea de a ma elibera. Trebuie sa scap!

-Nuuu!!!!

Propriul meu strigat ma trezeste si vreau sa sar din pat la fel de speriata ca ori de cate ori visul revine. Cearceaful mi se lipeste insa de corpul transpirat, parca nevrand sa imi dea drumul, aducand teroarea din cosmar cu sine, umplandu-mi fiecare por cu teama de care am crezut ca am scapat.

La dracu! Au trecut cinci ani de zile si eu inca visez acest cosmar! Totul este atat de clar, pare atat de real incat aproape ii simt iar mainile pe mine... Privirea imi fuge disperata roata si nu ma pot agata de nimic sa imi revin in fire, sa imi opresc tremurul necontrolat. Intreaga camera e imobila, complet indiferenta la zbuciumul meu interior.

Fara sa stau pe ganduri, imi trag ce haine apuc pe mine si prind cheile motorului in mana ca pe un colac salvator. De asta am nevoie! Sa ma indepartez cu viteza de aici spre nicaieri, sa simt ca zbor libera si ca nimeni nu ma mai poate atinge... Abia cand sunt afara, in caldura inabusitoare a dupamiezii de luna iulie, ma linistesc putin si frigul pe care doar eu il simt se mai imprastie putin. Observ ca sunt in pantaloni scurti si maieu dar in picioare mi-am luat ghete, iar casca mi-am uitat-o in graba de a fugi. Nu pot sa ma intorc! Nu inca! Nu pot acum sa stau intre patru pereti! Asa ca imi pornesc motorul si plec de pe loc

in scartait de roti, indreptandu-ma spre iesirea din Chicago.

Sangele parca imi fierbe in vene si totusi tremur necontrolat. Lacrimi amare imi spala obrajii si imi impaienjenesc privirea, dar nu pot sa ma opresc. Trebuie sa ies din oras, sa ma feresc de oameni... Sa fiu doar eu atunci cand descarcarea vine, cand usurarea ca totul nu a fost decat un vis ma v-a cuprinde.

Gonesc pe strazile aglomerate, facand slalom nebun printre masini si ignor cu desavarsire claxoanele ce imi indica cat de nebuneste conduc. Nu-mi pasa ca sunt mai mult dezbracata decat imbracata, ca parul lung flutura in urma mea si ca atrag privirele ca o ciudata. Acum, imi pasa doar sa fug!

-Hei! Esti bine? o voce grava ma intreaba in timp ce stau oprita la un semafor.

Imi intorc incet capul si privirea mea intalneste doi ochi negrii. Aceeasi ochi pe care i-am vazut cu doua saptamani in urma, intr-o parcare de motel, noaptea. Recunosc chiar si motorul. Acelasi tip, aceeasi casca si aceeasi viziera ridicata. Dar ochii nu mai par curiosi acum. Arata foarte ingrijorati, sub doua sprancene incruntate. Observ exact momentul in care si el ma recunoaste apoi se incrunta si mai mult.

Nu stau sa ma intrebe nimic altceva si fara sa-i raspund, pornesc din nou, desi e rosu, evitand cu greu masinile pe care le intalnesc in intersectie. Abia cand ies din oras risc o privire in oglinda retrovizoare si sunt usurata ca nu ma urmareste nimeni. Dar hohotele de plans mi se intetesc si stiu ca e doar o chestiune de timp inainte sa cad in nestiinta ce ma cuprinde de obicei in atacurile de panica pe care le am dupa fiecare

cosmar.

Ochii imi cauta disperati dupa o cale de refugiu si o zaresc intr-un drumeag ingust ce se afunda in padurea din dreapta mea. Nu ma gandesc nici o secunda si merg pe el pana cand drumul principal nu se mai vede iar in jur domneste o liniste deplina. Abia acum imi dau voie sa ma desfasor, sa las totul din mine sa iasa sub forma unui vaiet sfasietor. Ma prabusesc langa motorul ce este martor mut la intreaga-mi suferinta si las intunericul sa imi cuprinda mintea si trupul chinuit.

****

Prima senzatie pe care o am atunci cand imi revin in fire este ca... plutesc! Apoi, cu groaza, realizez ca doua brate sunt pe mine si ma tin strans la piept. La pieptul cui?!? Ochii mi se deschid si imi dau seama ca am capul sprijinit de un piept tare ca o piatra ai carui muschi se incordeaza usor in ritmul mersului. Imi dau capul pe spate si privirea imi intalneste doi ochi cenusii ce ma privesc ingrijorati. Barbat! Un barbat ma tine in brate!

-Wow! Wow! Linisteste-te! Nu-ti fac nimic! imi spune cu voce grava atunci cand incep sa dau din maini si din picioare ca sa scap din bratele lui.

Ma lasa cu grija pe pamant dar mainile lui imi prind umerii, parca vrand sa fie sigur ca nu o sa cad.

-Te poti tine pe picioare?

-Da, ii raspund cu vocea ragusita de la plans si ma trag un pas in spate, facandu-i mainile sa cada de pe mine. Unde sunt?

Doua sprancene negre se unesc deasupra ochilor

ingrijorati si pare sa imi cantareasca intrebarea.

-Te-am gasit lesinata cativa zeci de metri mai incolo, langa un motor. Esti ranita? Ai avut un accident?

Imi aduc brusc aminte de cosmar si de goana nebuna, de padure...

-Sunt bine! ii spun scurt si ma indrept in directia spre care mi-a aratat ca m-a gasit, incercand sa il privesc pe barbat cat mai putin.

Tot ce imi doresc acum e sa ma-ntorc acasa, dar sunt oprita brusc cand trec prin dreptul lui si ma prinde de brat.

-Imi pare rau ca-ti spun, dar nu arati bine deloc! Nu pari sa fii in stare sa te urci pe motorul ala din nou! Vrei sa lesini in timp ce conduci?

Ingrijorarea lui pare sincera si, chiar daca imi eliberez bratul, ma intorc spre el, atrasa parca de vocea groasa si indraznesc sa il privesc. Privirea imi fuge din nou spre ochii lui. Cenusii? Albastrii? Ceva intre..., probabil isi schimba nuanta in functie de lumina din jur sau de starea sufleteasca a posesorului. Oricum, sunt aparte si ii privesc cateva secunde mai mult decat ar trebui. Fata ii este acoperita de o umbra de barba, atragand parca atentia asupra maxilarului bine conturat si a buzelor pline. Brunet. Este brunet. Intunecat. Parul negru ca pana corbului este ceva mai lung, ajungand sa se intoarca in bucle lejere in jurul urechilor si pe gat. Ochii indraznesc sa coboare si mi se maresc usor cand intalnesc un piept lat si evident lucrat. Tot corpul ii este un pachet de muschi bine definiti si tricoul negru, mulat, scoate asta si mai mult in evidenta. Talie ingusta si picioare lungi. Blugii de un albastru

spalacit sunt aproape indecent de stramti, dar arata minunat pe el.

Realizez ca stau si ma holbez la el de cateva minute si inghit in sec. E prima oara dupa mult, foarte mult timp, in care *am curajul* sa privesc cu adevarat un barbat. Privirea mi se ridica din nou la ochii lui doar ca sa il gasesc examinandu-ma cu aceeasi atentie si cu un inceput de zambet in colturile gurii. Ochii ni se intalnesc si timpul parca se opreste in loc. Zambetul ii dispare cand imi intalneste privirea si pare... intrigat. Si curios. Ceva din privirea mea il face sa se incrunte usor, de parca mi-ar citi zbuciumul interior. Imi priveste din nou gura si ma abtin cu greu sa nu-mi musc buzele cand il vad si pe el inghitind greu.

-Dominic. Ma numesc Dominic Grey, imi spune cu voce ragusita si, dupa o secunda, pufnesc in ras, facandu-l sa se incrunte.

Se numeste Grey si are ochii cenusii! Care era sansa? Acum ii inteleg si eu pe cei care reactioneaza asa cand imi aud numele si imi vad ochii!

-Violet Collins, ii spun zambind si vad foarte clar pe fata lui cand imi intelege reactia si isi dezveleste dintii in cel mai minunat zambet pe care l-am vazut vreodata.

Zambetul imi piere subit cand imi dau seama ca sunt in mijlocul unei paduri, singura cu un barbat despre care nu stiu mai nimic, doar numele si ca are niste ochi minunati.

-Unde ma duceai? scap intrebarea fara sa ma gandesc prea mult si suspiciunea mi se aude in voce.

Dominic ma priveste atent si se incrunta din nou. Doamne,

cat se mai incrunta barbatul asta! Probabil simte ca sunt la un pas de a o lua la fuga si ca nu ma simt confortabil in prezenta lui.

-Am o cabana putin mai incolo, imi raspunde calm si imi arata spre directia unde mergea cu mine. Ti-am auzit motorul si, cum nu asteptam pe nimeni, m-am gandit sa verific. Nu ma asteptam sa gasesc... o fata lesinata! Nu voiam decat sa te ajut ajut sa iti revii! isi justifica actiunea.

Ceva imi spune ca e sincer si indraznesc sa-i spun inimii sa bata mai incet. Privirea imi fuge din nou spre ochii lui si asta nu ma ajuta deloc. Sunt mai incurcata ca niciodata! Nu inteleg agitatia pe care o simt si nici curiozitatea pe care a reusit sa mi-o trezeasca.

-Trebuie sa plec! murmur intr-un tarziu, dupa minute in care nu facem altceva decat sa ne privim.

-Te conduc pana la motor! imi spune imediat, desi pare iesit din aceeasi transa si el.

Pasim alaturi pe drumul ingust, fara sa spunem un cuvant, pana ajungem la locul unde m-a condus disperarea. De-abea dupa ce ma urc pe motor si il pornesc, se apropie de mine.

-Violet! Sa conduci cu grija! imi spune in timp ce se apleca sa ma priveasca in ochi si imi da o suvita de par dupa ureche.

Ochii mi se maresc, surprinsi, in fata gestului atent, dar si mai mult din cauza ca ii pasa. Nu spun nimic. Pur si simplu plec, simtindu-l cum ma urmareste cu privirea.

****

DOMINIC

Privesc in urma fetei pana cand dispare pe drumul

intortocheat de padure. Inca incerc sa imi revin.

I-am auzit motorul si m-am gandit sa verific cine e in zona. Nimeni nu ar trebui sa stie unde sunt sau, cine stie, nu ar avea ce cauta aici. O fata lesinata a fost ultimul lucru la care m-as fi gandit! Prima banuiala a mea a fost ca a avut un accident, dar nu avea nici o rana. Si am facut exact ce nu trebuia! Am luat-o in brate si am pornit spre cabana. Doua greseli! Prima: nu avea ce sa caute acolo, ar fi putut vedea ceea ce incerc de atata timp sa ascund, a doua: i-am simtit corpul lipit de al meu!

Am avut destule femei in brate pana la douazeci si sapte de ani si nu erau inconstiente, dar... legatura pe care am simtit-o cu fata asta n-am simtit-o niciodata! Era ca si cum locul ei era acolo, in bratele mele, cu capul sprijinit pe pieptul meu. Aproape ca nu-mi venea sa-i dau drumul nici cand si-a revenit! Dar agitatia ei era mai mult decat frica de a te trezi in bratele unui necunoscut. *Instictul* imi spune ca e mult mai mult. Era foarte aproape de... groaza. Parea un animal haituit, o caprioara prinsa in capcana. Inima ii batea atat de tare incat i-am auzit-o efectiv in tacerea din jur.

Nici stiu de ce nu am lasat-o sa plece, dar nu m-am putut abtine sa nu o prind de brat, incercand sa o mai retin o clipa langa mine. Da, nu parea sa-si fi revenit complet, dar nu era asta. Cred ca a fost doar dorinta de a o cunoaste putin mai bine, de a afla cine este. Si asta o pot socoti a treia gresala! Modul in care m-a masurat... deschis, pe fata, m-a surprins. Iar ea parea si mai surprinsa de faptul ca a facut-o! Gresala consta insa in faptul ca, vazand-o mai bine, nu am facut decat sa inrautatesc lucrurile. O fata frumoasa, cu trasaturi de

papusa si o gura ce te poate baga in pacat! Hainele, mai mult decat sumare, mai mult atrageau ochiul decat sa o acopere. Maieul stramt si scurt doar ii scotea pieptul in evidenta, lasand sa se intrezareasca sutienul negru de dantela suficient de mult incat sa ma faca sa doresc sa il dau jos incet de pe ea, sa descopar minunile pe care le ascunde. Inghit si acum in sec cand imi aduc aminte de picioarele lungi si goale. Primul lucru cand le-am vazut a fost sa mi le imaginez in jurul meu. Acelasi lucru mi-l imaginez si-acum!

Ce dracu?! Stau ca prostul, in mijlocul padurii si am fantezii cu o pustoaica! Vorbesc tampenii! Aia nu era o pustoaica! Era clar o femeie! Si nu o oarecare! Ochii ei violeti m-au dat pe spate si m-au ametit mai tare decat un pumn pe care l-as fi primit in fata! Doar ca sa ii mai vad o data m-am aplecat asupra ei, dandu-i o suvita din parul matasos si lung dupa ureche!

Imi scutur capul, inca ametit de frumoasa sirena, si ma intorc cu pasi mici la cabana. Mai am de citit o gramada de documente si multe date de memorat. Am nevoie de toata concentrarea, caci ma trezesc zambind din cand in cand gandindu-ma la ea. La Violet...

Cand este evident ca nu mai pot afla nimic important din ce citesc, strang documentele si le asez in compartimentul ascuns din cabana. Nimeni nu trebuie sa afle despre ele, nici ce ascund sau cine sunt. Cand orice indiciu despre mine e bine ascuns, incui cabana si imi indrept masina spre Chicago. Presimt ca toata treaba se va impute in curand...

Capitolul 3

-Vanzarile au crescut foarte mult in ultima luna! Ce ai facut?

Privirea mi se intoarce spre Tony. Tony Rodriquez este patronul clubului si... seful meu.

-Nimic! raspunde nedumerit Matt Wilson, managerul. Absolut nimic! Dar clubul e mai plin ca niciodata! Au inceput sa vina multe persoane noi si am crezut ca ai mai facut tu ceva publicitate!

Da, am observat si eu agitatia de jos. De-abea m-am strecurat pana la scarile ce duc la biroul de sus. Acum, astept cu nerabdare ca Tony sa-si termine inspectia lunara in clubul care este doar o acoperire pentru afacerile pe care le face. Droguri si arme, asta e activitatea de baza. Nu e unul din marii pesti, dar nici mic nu este. In seara asta l-am auzit pomenind de o afacere uriasa. Nu stiu inca exact despre ce e vorba, fiindca e foarte atent la ce si cui spune, dar trebuie sa aflu. Poate fi ocazia de a ajunge, in sfarsit, la cel pe care il caut de trei ani de zile. Acum, ca sunt unul din oamenii de incredere ai lui Tony, am sanse.

-Ceva totusi s-a intamplat! aud vocea agasata a sefului. Nu-mi place cand nu stiu de ce se intampla un lucru! Gandeste-te, Matt!

-Am angajat o fata noua! E singurul lucru pe care l-am facut in ultima luna! Acum, ca spui, imi dau seama ca asta este! Toata nebunia asta a inceput de cand a venit Violet! spune el parand sa aiba o revelatie.

Violet?! Nu pot sa cred! Oare e ea? Care ar fi sansele? Fiecare muschi din corpul meu e incordat acum si privesc incruntat spre incaperea de jos, incercand sa vad parul negru al femeii care m-a dat peste cap.

-Vreau s-o cunosc! il aud pe Tony si ranjetul lui imi da fiori. Vreau sa vad fata care e in stare sa produca... asta! continua el aratand spre multimea de jos. Ce a facut?

-Nimic! raspunde Matt nedumerit. Pur si simplu, serveste la mese! Nici macar nu zambeste, ca celelalte fete. Este serioasa, nu intra in vorba cu clientii si nici nu glumeste cu ei dar, in ciuda acestor lucruri, am auzit ca face bacsisuri uriase.

-Trimite-o sus cu niste bauturi pentru noi! spune Tony in timp ce se tranteste intr-un fotoliu, iar Matt iese grabit pe usa.

Nu! De n-ar fi ea! Aproape strig in sinea mea in timp ce ma simt rupt in doua. Jumatate se bucura ca o pot revedea, sa vad daca este reala si nu mi-am imaginat totul despre ea. Dar cealalta jumatate si-o doreste cat mai departe! Departe de Tony si de rahatul din jurul lui, de rahatul din care fac si eu parte.

Agitatia si incordarea imi cresc in mod progresiv pe masura ce trec minutele. Aleg sa stau retras intr-o parte a incaperii, in asa fel incat sa nu pot fi observat imediat de cine intra. Sa pot sa vad, dar sa nu fiu vazut.

Usa se deschide dupa o bataie usoara in usa si o femeie

apare cu o tava plina cu bauturi. Este cu spatele la mine, dar nu am nevoie de confirmare. Fiecare fibra din mine o recunoaste si imi simt inima batand cu putere. Ea este!

Fara sa arunce macar o privire in jur sau sa zambeasca, pune tava pe birou.

-V-am adus bauturile! spune pe un ton neutru si da sa plece.

-Nu pleca asa repede! ii spune Tony, acum usor incordat. Vreau sa-mi cunosc noua angajata!

Se ridica si se apropie de femeia ce sta usor stinghera in mijlocul biroului, cu spatele la mine. Ii da o roata, incercand sa ii ghiceasca formele aflate sub uniforma banala si rasuflu usurat ca nu poate vedea prin tesatura. Ar fi suprins sa afle ce se ascunde dedesubt! Violet sta nemiscata, cu capul usor plecat, asteptand ca Tony sa termine inspectia. Abia cand se opreste in fata ei ridica privirea si pot observa de aici uimirea lui cand ii vede ochii. Ranjetul ce i se intinde pe fata nu-mi place deloc si se pare ca nici ei, caci corpul i se incoarda si isi strange mainile micute in pumni.

-Violet! Stii cine sunt? intreaba acum Tony, masurandu-i atent reactia.

-Da, domnule. Sunteti Tony Rodriquez, patronul clubului, raspunde pe un ton neasteptat de calm.

El pare multumit de raspuns, dar deranjat de faptul ca fata nu pare impresionata de persoana lui. Desi nimeni nu ar avea *curajul* sa recunoasca cu voce tare, tot cartierul stie cu ce se ocupa cu adevarat si, de aici, si teama cu care este privit. Teama pe care Violet nu o arata. Il priveste deschis in fata, fara

sa se piarda, facandu-l sa-si mijeasca ochii la ea.

-Poti sa pleci! ii spune scurt si vine langa mine, privind pe geam in club, dar tensionat.

Abia acum, urmarindu-l pe Tony cu privirea, Violet ma observa. Imi tin respiratia, curios sa-i vad reactia si totodata, sperand sa nu ma dea de gol. Sa nu arate ca ne stim. Ar fi extrem de greu sa-i explic sefului cum de o cunosc fara sa trebuiasca sa pomenesc de cabana de care el nu trebuie sa stie absolut nimic.

Ochii ei se maresc usor cand ma recunoaste si vad chiar si un inceput de zambet pe buzele rosii, apoi se incrunta cand eu nu reactionez nicicum, cand o privesc cu indiferenta, ca si cum nu as mai fi vazut-o niciodata. Pentru o clipa, mi se pare ca vad durere in ochii ei superbi, dar trece atat de repede incat ma intreb daca nu mi s-a parut. Nu spune nimic, doar se intoarce si iese rapid din incapere.

Abia acum pot, in sfarsit, sa trag aer adanc in piept si pot doar sa sper ca nici unul dintre barbatii din jur sa nu-mi observe agitatia. Am crezut ca ceea ce am simtit alaturi de Violet a fost doar o iluzie, creata de circumstantele ciudate in care ne-am intalnit. Sau asta am sperat! Ei bine, m-am inselat! La naiba! M-a-ntors pe dos, din nou, doar cu o singura privire! Aproape ca ii mai simt in palme formele trupului si ma indoiesc serios ca o sa uit vreodata modul perfect in care s-a potrivit in bratele mele. Am dat de dracu'!

-Imi place fata asta! spune Tony si pare mirat el insusi. Cred ca o sa venim mai des pe-aici!

Tonul lui ma infioara si aproape ca o o iau la fuga pe scari

in jos. Singurul meu gand este sa o iau pe Violet si sa o ascund cat mai departe de omul careia i-a trezit interesul. In doi ani, de cand sunt in anturajul lui Rodriquez, am vazut destule. Femeile care i-au cazut cu tronc au fost intai galant curtate, apoi rasfatate, ca la sfarsit sa fie aruncate ca niste gunoaie, unele chiar maltratate. Asa ca imi promit mie insumi, cu riscul de a arunca pe apa sambetei eforturile depuse de trei ani incoace, sa nu permit ca Violet sa ajunga pe mana lui Tony!

Urmaresc privirea concentrata a lui Rodriquez si o vad fixata pe Violet. Focoasa bruneta habar nu are ce viespar a starnit si nici pericolul in care este. Un oftat imi scapa de pe buze si stiu ca nu o sa pot sta deoparte. Trebuie sa o determin sa plece inainte de a fi prea tarziu!

VIOLET

-Ce-a fost asta? ma intreaba Sandra facand un semn usor cu capul inspre biroul sefului.

-Nimic, le-am dus niste bauturi! ii raspund indiferenta, dar simt ca a fost ceva mai mult.

Pare neincrezatoare si... ingrijorata.

-Se te feresti de Tony! Sa fugi de el ca de dracu'! Daca iti da de inteles ca e interesat de tine, fa-ti bagajele si fugi cat poti de departe! imi sopteste ea speriata.

Sandra Williams e colega cu care ma inteleg cel mai bine si care, cred eu, se poate spune ca se apropie destul de mult de ceea ce este definit de termenul de "prietena". Nu sunt sigura insa fiindca niciodata nu am stat suficient de mult intr-un loc incat sa formez astfel de legaturi. Iar *inainte*... eram fiecare pentru ea. In asta consta supravietuirea noastra!

Nu mi-a placut nici mie felul in care Rodriquez s-a uitat la mine, dar nu asta m-a socat ci faptul ca l-am revazut pe Dominic. Pentru o clipa, chiar m-am bucurat ca il vad din nou, insa raceala din ochii lui si faptul ca s-a facut ca nu ma cunoaste, m-a surprins. Mai mult de-atat, m-a... ranit! Atitudinea lui de acum a fost atat de diferita fata de grija pe care mi-a aratat-o cand ne-am despartit!

De doua saptamani, de cand l-am cunoscut, ochii lui m-au urmarit pretutindeni. Nu pot sa scap de imaginea lor nici in somn! Sambata trecuta, dis de dimineata, m-am trezit dupa ce l-am visat pe Dominic si am fost aproape la fel de speriata ca si de cosmarul obisnuit. Ca de obicei, m-am urcat pe motor, incercand sa-mi limpezesc gandurile. Spre uluirea mea, m-am trezit oprita in drum, in dreptul drumeagului ce ducea la cabana lui. Si asta... chiar nu mai inteleg! Nimeni, absolut nici un barbat nu a reusit sa-mi trezeasca un asemenea interes, iar ceea ce simt in legatura cu Dominic... ma sperie!

Parca vrand sa ma deruteze si mai mult, il observ pe Rodriquez plecand din club, urmat indeaproape de Dominic si de inca un barbat. Privirile lor sunt fixate pe mine, iar Tony imi face cu ochiul, provocandu-mi un fior de gheata pe sira spinarii. De data asta, insa, Dominic nu mai pare indiferent. Privirea lui este... fierbinte sau, cel putin, asa o simt eu. Ochii lui nu-i parasesc pe ai mei cateva secunde si am impresia ca incearca sa-mi spuna ceva, sa ma atentioneze. Ce naiba?! Omul asta e mai schimbator ca un cameleon! Ba rece ca gheata, ba grijuliu!

-Ce ai vrut sa zici legat de Tony? o intreb pe Sandra in timp ce ne schimbam, la ora patru dimineata, dupa ce si ultimul

client a plecat.

Privirea ii fuge roata, de parca s-ar teme ca peretii au urechi.

-Clubul e doar o fatada! imi sopteste speriata. Se zvoneste ca traficul de droguri si arme ar fi adevarata lui ocupatie. Niciuna din femeile care au avut vreo legatura cu el nu a terminat-o bine, de acea te-am prevenit.

Droguri si arme?!

-Ceilalti doi, cine sunt? nu pot sa-mi stapanesc curiozitatea.

-Ala roscat, cu mutra de viezure, e Mark Baldwin. E prieten din copilarie cu Tony si am auzit ca el e cel care ii rezolva toate treburile murdare. Celalalt, Dominic, e mai nou si nu stiu prea multe despre el. Dar nu poate fi de bine daca se invarte in jurul patronului!

Fara sa vreau, ma incrunt. Nu pot sa cred ca Dominic e amestecat in asa ceva! Am ajuns, de nevoie, sa pot "citi" foarte bine oamenii si niciodata nu m-am inselat. Iar langa el, intr-un final, m-am simtit mai in siguranta decat m-am simtit vreodata si grija lui fata de mine parea chiar sincera!

Cu gandul la ceea ce am aflat, ma indrept incet spre casa. Sunt pe jos de data asta fiindca motorul are ceva probleme si trebuie sa-l duc la o revizie. Nu-mi pot lua gandul de la ochii cenusii si incerc sa imi dau seama ce anume ma intriga si ma atrage atat de mult la el.

-Mai sa fie! Enigmatica Violet!

Vocea ironica ma face sa tresar si imi alunga gandurile legate de Dominic. In fata mea, trei barbati imi taie drumul, cu

ranjete deloc linistitoare pe fata. La dracu'!

Nu ii recunosc, dar sigur sunt clienti ai clubului daca imi stiu numele! Privesc in jur si nu vad pe nimeni altcineva care ar putea sa-mi sara in ajutor, desi sunt pe o strada destul de mare. Deja imi calculez sansele si ma gandesc cum sa actionez, dar as incerca intai cu vorba buna! Insa, inainte sa apuc sa spun ceva, o masina neagra opreste langa mine si usa pasagerului se deschide brusc.

-Urca! aud o voce autoritara pe care imi ia doar o secunda sa o recunosc.

Se pare ca si cei trei cunosc identitatea soferului, caci se retrag imediat, bombanind, in timp ce eu nu mai stau pe ganduri si urc, masina demarand imediat.

-Se pare ca devine un obicei sa te salvez!

Vocea usor ironica a lui Dominic ma face sa ma intorc, in sfarsit, spre el.

-Ma mir ca ai oprit! Parca nu ma cunosteai! ii raspund la fel de ironica, dar frustrarea mea se aude si ea foarte clar.

Isi intoarce privirea spre mine si timpul parca se opreste in loc in timp ce privim, pierduti, unul in ochii celuilalt.

-Unde te duc? ma intreaba cu glas ragusit inainte de a-si intoarce privirea la drum.

Ezit inainte de a-i da adresa, iar asta il face sa se incrunte, dar nu spune nimic pana nu ajungem in fata blocului.

-Ce faci? il intreb confuza cand, ajunsi in fata blocului, se da si el jos din masina.

-Avem de discutat, ofteaza el adanc si parca cu regret.

Poftim?! Ce as putea avea de discutat cu el? Si... doar nu

vrea sa urce la mine! Panica pune stapanire pe mine si nu mai pot sa fac un pas. Spre stupoarea mea, realizez ca nu sunt speriata de *el*, asa cum ar trebui, ci de faptul ca o sa am primul musafir din viata mea!

Ma priveste cercetator si pare sa imi inteleaga reticenta intr-o oarecare masura, apoi face un gest surprinzator. Ma ia de mana, impletindu-si degetele cu ale mele, si ma trage usor spre intrarea in bloc. Un curent ciudat porneste din locul in care ma atinge si imi traverseaza intreg corpul, oprindu-se in stomac. Parfumul lui imi invadeaza narile si ma ameteste si mai mult decat apropierea cu care nu sunt obisnuita. Ma opresc instinctiv la etajul meu si el asteapta, cu rabdare, sa-i arat incotro sa o apuce. Ajunsi in fata usii, mana imi tremura atat de tare incat nu pot nimeri broasca, iar Dominic se incrunta din nou. Cu blandete, imi ia cheia si descuie el, facandu-mi semn sa intru.

Lumina difuza de pe holul mic nu imi linisteste nervii si stiu ca tremur atat de tare incat e vizibil cu ochiul liber. Dominic nu intra mai mult decat este nevoie sa poata inchide usa in urma lui, apoi se intoarce spre mine. Privirea lui fierbinte imi cutreiera atenta fata de parca ar vrea sa-mi memoreze fiecare trasatura, si pare... trist. Mana ii urca la obrazul meu, atingandu-l usor cu dosul degetelor intr-o mangaiere ce imi inmoaie picioarele, apoi imi da parul dupa ureche cu un zambet mic pe fata, parca amintindu-si ca a mai facut o data asta.

Dar zambetul ii dispare cand ochii ni se intalnesc. Pot sa zaresc in ochii intunecati acum, deveniti aproape albastrii, tristete si... dorinta. Apoi, totul este inlocuit de regret in timp ce

mana ii cade pe langa corp.

-Fa-ti bagajele si pleaca, Violet! Du-te cat mai departe si nu privi inapoi! Departe de club, de Tony si... de mine! imi sopteste fara sa-si ia privirea din ochii mei.

Asta e ultimul lucru pe care ma asteptam sa-l spuna!

-De ce? reusesc sa il intreb dupa cateva clipe.

-Pentru binele tau si linistea mea!

Desi pare ca vrea sa mai spuna ceva, se abtine. Chipul i se apropie incet de al meu, atat de mult incat ii simt respiratia pe fata si inghit in sec speriata, cand realizez ca o sa ma sarute. Dar nu o face. Cand gurile aproape ni se lipesc, isi strange ochii si doar isi lipeste fruntea de a mea, scotand un geamat de frustrare. Apoi, fara sa mai spuna ceva, pleaca. Pleaca lasandu-ma ametita, cu picioarele tremurand si bulversata de ceea ce am simtit.

Capitolul 4

Zorii zilei ma gasesc tot la fereastra, incercand sa inteleg reactia aparte pe care o am fata de Dominic. Sa fug de club si Tony, asta inteleg. Dar de el? De ce?

"Pentru linistea mea". Nu am facut nimic care sa il ameninte pe el! Decat daca... se simte la fel de bulversat de intalnirea noastra ca si mine. Asta sa fie? Se simte atras de

mine si nu isi doreste asta? Si din cauza asta trebuie sa plec?! Sau vrea doar sa ma stie in siguranta? Daca ar fi sa plec, ar trebui s-o fac din cauza mea si a ceea ce simt. Din cauza ca nu pot sa permit ca Dominic sa insemne mai mult decat oricare alt barbat.

Oricum ar fi, nu pot sa plec acum. Motorul meu are nevoie disperata de o revizie, asa ca iau cheile si plec in cautarea unui atelier de reparatii. Spre norocul meu, nu trebuie sa caut prea mult.

-Hei! Cu ce pot sa te ajut?

Un baiat tanar, blond si ciufulit, cu mainile pline de vaselina, imi zambeste larg cand intru in primul atelier intalnit.

-Vreau o revizie completa la motor, scoate niste zgomote ciudate, ii raspund intrebandu-ma daca chiar se pricepe la motociclete. Dar vreau sa o faci cat mai urgent! S-ar putea sa fiu nevoita sa plec curand la un drum lung! adaug fara sa vreau, amintindu-mi de sfatul lui Dominic.

-Pentru urgente trebuie sa vorbesti cu sefu, doar el poate hotara daca te ia peste rand! imi spune cu regret. Uite-l acolo, cel care lucreaza la masina rosie!

Cu pasi hotarati, ma indrept spre barbatul care este pe jumatate bagat sub o masina si caruia nu-i pot vedea decat picioarele lungi imbracate in blugi.

-Cu tine trebuie sa discut pentru o urgenta?

Barbatul iese cu usurinta de sub masina si ma trezesc in fata a doi ochi negrii cunoscuti. Parul saten, aproape cret, ii vine pana aproape pe umeri, potrivindu-se perfect la corpul foarte inalt si bine facut. Ma recunoaste si el imediat si

zambeste lenes in timp ce ma masoara din cap pana in picioare.

-Se pare ca ne tot intalnim!

Inghit in sec in fata atentiei marite pe care o primesc si aproape fac un pas in spate.

-Sper ca nu fugi si de data asta! se incrunta el apropiindu-se mai mult de mine. Care-i urgenta?

-Motorul... Are nevoie de o revizie, ii explic aproape balbaindu-ma sub privirea intunecata.

Privirea ii fuge peste umarul meu, la motocicleta cruiser.

-O termin pana maine la amiaza, cu o conditie.

Cum adica?!

-Ce conditie? il intreb nelinistita.

-Sa iei pranzul cu mine, maine! imi spune foarte serios.

-Poftim? il privesc neincrezatoare.

-Tinand cont ca ne tot intalnim in ultimul timp, m-am gandit ca ar fi timpul sa ne cunoastem. O putem face daca iei pranzul cu mine. Si, daca accepti, revizia e pe gratis! adauga zambind.

O, Doamne! Zambetul lui este... uluitor! Ochii negrii pe care pana acum nu i-am vazut decat sub sprancene incruntate, stralucesc jucausi. Ai zice ca il distreaza situatia!

-Nu pot sa accept! ii raspund de data asta eu fiind cea incruntata.

-Ce anume? intreaba repede. Pranzul sau revizia gratis?

-Nici una dintre ele. Spune-mi cand crezi ca e gata, fara urgenta!

Raspunsul meu nu ii convine, se vede clar, dar tot imi zambeste.

-Maine la amiaza!

Aproape ca zambesc si eu cand il aud, dar ma intorc inainte sa o fac si ma indrept spre iesire, aruncandu-i din mers blondului cheile.

-Macar imi poti spune cum te numesti! striga satenul dupa mine.

-Violet! ii raspund fara sa ma intorc.

-Ne vedem maine atunci. Si... Violet! striga dupa mine si nu ma pot abtine sa nu ma intorc. Invitatia ramane valabila! Ai timp sa te razgandesti!

Acelasi zambet larg ii lumineaza fata si, de data asta, ii zambesc si eu inapoi.

Nu inteleg! In cinci ani nu m-am putut apropia de nimeni, iar acum... ma simt in mod ciudat atrasa de doi barbati! Nu atrasa, nu la fel, dar totusi... Tipul asta seamana atat de mult cu... *James!* Nu fizic, doar zambetul lui si modul prietenos in care a glumit cu mine! Parca m-am intors in timp!

Dar nimeni, absolut nimeni nu reusit sa ma faca sa ma simt asa cum o face Dominic. Cand sunt langa el, fiecare fibra din mine... vibreaza. Ma simt vie!

Asta nu sunt eu! Nu pot sa fiu! Parca sunt doar un simplu pachet de hormoni care au luat-o razna! Am nevoie urgenta de o sala, de un sac de box pe care sa-mi descarc toti nervii si frustrarile!

Privirea imi cade pe cladirea de peste drum si firma simpla care atarna deasupra usii . "Gym". Inainte sa ma razgandesc, deschid larg usa si ma strecor in sala. Mirosuri cunoscute imi gandila narile si deja ma simt mai bine. Miroase a piele. Si a

praf. Si, da, a transpiratie.

-Ce cauti aici, papusa?

Un negru urias ma priveste curios. Un fost boxer, presupun, dupa nasul ce pare ca a fost spart de multe ori.

-Vreau sa lovesc la sac! ii spun serioasa si il vad ca se abtine cu greu sa nu izbucneacsca in ras.

-Nu ne ocupam de incepatori, imi raspunde rar, de parca as fi tampita si nu pot sa inteleg.

-Asta e treaba voastra! Eu vreau doar o pereche de manusi! ii spun pe acelasi ton, inclinandu-ma usor spre el. De fitness, nu de box! specific si il vad surprins de raspunsul meu.

Ma mai priveste odata, mai atent, in timp ce isi freaca ceafa cu o mana. Pare incurcat de atitudinea mea dar, intr-un final accepta.

-Sa nu vii plangand la mine daca te ranesti! imi spune intinzandu-mi o pereche de manusi cu degetele decupate. Poti sa alegi ce sac doresti!

Privirea imi fuge prin sala si ochesc un sac ce pare coborat perfect pentru statura mea si ma indrept spre el ignorand total privirile curioase. Deja simt adrenalina fugind prin vene si palmele ma mananca sa lovesc. Au trecut luni bune de cand n-am mai facut-o si doar acum imi dau seama ce mult mi-a lipsit.

Imi prind parul cu un elastic si ma bucur ca azi dimineata m-am incaltat cu pantofi de sport. Ar fi fost ciudat sa fac asta incaltata in bocanci! Imi rotesc intai gatul, apoi fac cateva miscari de incalzire. Dreapta loveste sacul usor, parca as vrea sa ii simt textura, apoi urmeaza stanga.

*"Gaseste-ti ritmul!" v*ocea placuta a lui James isi gaseste drumul din amintiri. Si asta fac. Cu ochii inchisi, fac cativa pasi saltati in jurul sacului, cautandu-mi ritmul interior. Apoi, incep sa lovesc. Cu fiecare lovitura, aplic mai multa forta, facand sacul sa se balanseze.

"Dreapta! Dreapta! Stanga! Picior!" Vocea lui ma ghideaza si acum, dupa atatia ani. Aproape ca il simt langa mine, incurajandu-ma. Amintirea copilei de zece ani, speriata de tot ce e in jur, navaleste peste mine. A ei si a baiatului mai mare care vrea sa o invete sa se apere. *Stia* ca o sa vina clipa in care o sa am nevoie de fiecare muschi din corp daca vreau sa scap.

Dar nu e singura amintire care revine. Rasuflarea mea grea imi aduce aminte de o alta rasuflare si de maini care imi ranesc corpul. Furia ma cuprinde din nou, ca si atunci, si lovesc cat pot de tare. Uit ca in fata am un simplu sac de box, vad doar un chip ranjit. Lacrimile imi curg pe obraji din cauza furiei pe care am simtit-o atunci si o simt si acum. Dar continui sa lovesc si o fac ca si cum viata mi-ar depinde de asta!

De undeva, de foarte departe, mi se pare ca aud pe cineva strigandu-mi numele, dar nu ma opresc. Nu pot sa o fac inca, nu pana mai am putere sa lovesc.

-Violet!

De data asta, numele imi suna de aproape si doua brate ma cuprind de umeri, indepartandu-ma de langa sac. Aproape ca lovesc persoana, dar ochii cenusii, zariti cu greu printre lacrimi, ma opresc. Ingrijorarea pe care o zaresc in ei mai rupe o bucatica din zidul construit in mine si, fara sa gandesc, ma

prabusesc la pieptul lui, suspinand.

DOMINIC

La naiba! Asta e primul lucru pe care pot sa-l spun cand deschid ochii si vad cat e ceasul. Este trecut de ora zece si am o groaza de hartii de rezolvat!

Intalnirea de azi noapte, sau dimineata, cu Violet, m-a intors din nou pe dos. Inca incerc sa nu ma gandesc ce s-ar fi intamplat daca nu as fi asteptat-o! Am observat ca nu e cu motocicleta si as fi pus pariu ca pleaca acasa pe jos! Dar ce s-a intamplat pe urma... este ultimul lucru la care m-am asteptat!

Parea... furioasa pe mine pentru indiferenta cu care am tratat-o, dar nu vroiam sa ma justific in fata ei, chiar daca am simtit nevoia sa o fac. Teama si nelinistea ce au cuprins-o cand a inteles ca vreau sa urc la ea mi-a adus aminte de modul in care a reactionat in padure. Fata asta ascunde ceva, ceva intunecat o bantuie. E ca si cum s-ar teme de... barbati! Dar asta nu m-a oprit sa o iau de mana si nici aproape sa o sarut.

Am vrut sa o previn, sa se fereasca de Tony. Si de mine, in acelasi timp. Si am facut-o, calcandu-mi pe inima. Atractia puternica pe care o simt fata de ea se pare ca e reciproca, desi inca nu isi da seama. Iar eu sunt exact barbatul de care nu are nevoie! Trecutul ma ajunge din urma, stiu asta, iar prezentul... nu este mai promitator. Si totusi... nu m-am putut abtine! S-o stiu atat e aproape, sa o pot atinge... Ochii aia violeti au devenit cosmarul meu! Am avut nevoie de toata stapanirea pe care am putut-o strange ca sa nu-i zdrobesc gura asa cum as fi vrut!

Gandul la ea m-a chinuit de-atuncea si nu cred ca am

apucat sa dorm mai mult de o ora. Cu un oftat, cobor spre sala de box aflata la parter si ce imi apartine de trei ani. Este acoperirea perfecta de care am nevoie! Dar am neglijat in ultimul timp actele care acum au ajuns sa stea intr-un teanc impresionant pe birou.

Nu privesc in sala in timp ce descui usa biroului, gandul fiindu-mi ocupat de ce am de facut. Dar linistea din jur nu e ceva normal, asa ca ma intorc surprins. O singura persoana se aude lovind in sac, iar ritmul e draconic. Nu vad decat baietii obisnuiti de la aceasta ora, stand grupati si privind tacuti spre cel ce se razbuna atat de tare pe bietul sac. Curiozitatea ma face sa ma apropii si sunt la un pas de infarc cand o vad pe Violet si observ cu ce furie loveste. Asta si faptul ca stie perfect cum sa o faca!

-O tine asa de aproape o ora! imi sopteste unul din baieti, privind-o cu admiratie.

Da, multi dintre ei ar vrea sa aiba tehnica ei. Iti trebuie ani de zile de antrenamente ca sa ajungi la asemenea perfectiune! Miscarile ii sunt legate una de alta de parca ar executa un dans, in ciuda fortei cu care loveste. Raman cu ochii mariti uitandu-ma la ea, admirand-o cu inima tresarind. Sunt fascinat de fateta noua pe care i-o descopar, de partea ei salbatica si razvratita la care nu ma asteptam!

Insa obrajii plini de lacrimi si faptul ca e pierduta in lumea ei, uitand de tot ce e in jur, ma sperie. Ceea ce face ea acum nu este un antrenament, a pura razbunare! Pare sa aiba pe *cineva* in fata ei, nu un sac!

-Violet! o strig si nu sunt surprins ca nu ma aude.

Ignor privirile mirate de faptul ca o cunosc ale celor din jur, si ma apropii de ea, strigand-o din nou, cu acelasi rezultat. E evident ca puterile nu o mai tin mult, asa ca o prind de umeri si o intorc spre mine. Furia din ochii ei frumosi dispare cand ma recunoaste, ramanand doar disperarea si, spre uluirea mea, se prabuseste la pieptul meu, plangand.

Fara sa ezit nici o secunda, ii ridic trupul micut in brate si urc cu ea la mine in apartament. Ajuns aici, nu stiu ce sa fac. Adica stiu ce *as dori* sa fac, dar nu cred ca e o idee buna. Asa ca o asez pe canapea si ii aduc un pahar cu apa. Intre timp, plansul s-a linistit simtitor.

-Altceva mai tare nu ai? ma intreaba cu glas ragusit.

-Nu cred ca e indicat sa bei alcool!

-Am implinit demult varsta legala, daca de asta ti-e teama!

-Ma refeream la starea in care esti! ii explic calm. Bautura nu va face decat sa iti accentueze problema!

-Nu am nici o problema! imi spune pe un ton inversunat si ridicandu-se de pe canapea.

-Iubito, un om ar fi fost mort de mult daca l-ai fi lovit cum ai facut cu sacul ala! Iar asta spune exact cat de mare ti-e problema! ii spun coborandu-mi fata spre a ei.

Tresare cand aude vorba de alint ce mi-a scapat fara sa vreau si privirea ii fuge din ochii mei spre gura, in timp ce isi umezeste buzele, inconstienta de efectul pe care gestul ei il are asupra mea. Si stapanirea mea dispare ca si cum nu ar fi fost si fac ceea ce mi-am dorit din prima clipa in care am vazut-o. O sarut. Nu un sarut normal, ci unul disperat, exact asa cum ma simt si eu. Ii zdrobesc buzele, implorand in tacere sa

deschida gura, sa ii pot simti gustul dupa care tanjesc atat de mult.

Violet sta doar nemiscata, cu trupul incremenit, socata de gestul meu. Doar respiratia i se accelereaza usor, dandu-mi de inteles ca si ea este afectata. Fara sa ma gandesc, o trag strans in bratele mele si devin mai insistent pana cand, cu o usoara rasuflare, intredeschide doar putin buzele. Un singur milimetru. Dar pentru mine este suficient! Limba mea patrunde in gura dulce si gem de placere cand ii simt gustul! Mainile ei urca timide pe umerii mei si ezita o clipa inainte de a mi se impleti in par, tragandu-ma mai aproape. Apoi, inainte sa realizez ce se intampla, se trage cativa pasi repezi in spate, privindu-ma speriata. Nu, nu speriata. Ingrozita! De mine? De ea? Nu pot sa imi dau seama si nici nu imi lasa timp s-o fac caci iese val-vartej pe usa, lasandu-ma debusolat. Si ametit. Atat de tare incat, pana sa fug dupa ea, deja este iesita din cladire.

Ce naiba tocmai s-a-ntamplat?

Capitolul 5

Dupa mai bine de o ora in care ma invart ca un leu in cusca, imi dau seama ca nu ajung la nici un rezultat. Doar simple supozitii care mi se invart in cap, ametindu-ma si mai

mult. Toate scenariile pe care mi le imaginez in ceea ce o priveste pe Violet, tinand cont de reactiile ei de cand ne-am cunoscut, duc la o singura posibila concluzie: a fost ranita de un barbat! Nu doar emotional, ci si fizic! Doar asta ar putea explica modul in care se fereste sa socializeze cu cei din sexul opus, pastrand distanta clara pe care am observat-o si, totodata, sa justifice faptul ca a avut nevoie sa invete sa se bata. Comportamentul ei de mai devreme... In fata ei nu era un sac, era *cineva* pe care incerca sa se razbune, clar ca buna ziua!

Dorinta de a stii tot adevarul despre ea creste in mine, devenind nevoie. O nevoie atat de stringenta incat nu mai conteaza nimic altceva! Fara sa imi pese de riscul la care ma expun, apelez numarul la capatul caruia e singura persoana ce ma poate ajuta.

-Eu sunt! spun scurt, fara sa fie nevoie de prezentari.

-Esti nebun? Stii bine ca nu ai voie sa ma suni! aproape ca tipa la mine.

-Violet Collins. Vreau tot ce se poate afla despre ea. Urgent!

Tonul meu serios si hotarat il face sa taca cateva secunde.

-Are legatura cu... el?

-Oarecum, recunosc cu un oftat ca problema e mai mult personala. Imi pui datele la locul stabilit.

Uluirea celui de la capatul firului e aproape tangibila si ma astept sa fiu facut cu ou si cu otet.

-Sper doar ca stii care sunt riscurile si in ce te bagi! imi

spune, surprinzator, pe un ton resemnat. Maine ai datele!

Intrerup convorbirea ce nici nu ar fi trebuit sa aiba loc si raman cu privirea pe telefon. Nerabdarea ce o simt in mine face ca timpul ce trebuie sa treaca pana maine sa mi se para o eternitate. Gandul imi fuge din nou la Violet si amintirea gustului ei, a felului in care s-a lipit de mine, ma chinuie din nou. Ceea ce simt pentru ea, cu atata intensitate, este... dorinta pura! Dar si nevoia de a o proteja, de a o face sa uite orice face parte din trecutul ei intunecat. Sa stie doar de mine!

O, Doamne! Ne-am intalnit de... cat? De patru ori? Si nu am schimbat o suta de cuvinte daca le adun pe toate, dar mi-a dat tot centrul existentei peste cap! Nimic nu pare sa mai aiba importanta, doar ea. Violet. Dar ce ma doare cel mai tare e faptul ca sunt constient ca si eu o s-o ranesc. Nu fizic, caci asta n-as putea-o face niciodata! Insa simplul fapt ca este langa mine o pune in pericol. Iar cand va afla tot adevarul despre mine, va fugi cat va putea de departe. Si il va afla! Viata mi-a demonstrat ca orice secret iese la suprafata cand te astepti mai putin, iar trecutul te ajunge intotdeauna din urma, oricat de tare ai fugi!

Descui biroul cu un oftat si ma intreb daca voi reusi sa rezolv ceva din acte, constient ca Violet imi umple toate gandurile.

-Hei, sefu'! Imi place ce iubita ti-ai luat! Naravasa, salbatica si mortala!

Privirea mi se intoarce consternata spre pustiul care, fara sa stie ce a iscat in mine, imi trage complice cu ochiul. Iubita?! Asa ne-au perceput cei din jur?! Atunci avem o problema.

Mare. Tony a spus clar si raspicat ca Violet e a lui si nimeni nu se atinge de ea. Daca aude si doar un simplu zvon ca eu si ea... La dracu'!

Habar nu am cum am ajuns la usa ei, dar vorbele ii sunt ca un dus rece.

-Pleaca, Dominic!

Nici macar nu a deschis usa, doar ma alunga.

-Te rog! insist in ciuda durerii pe care mi-o provoaca vorbele ei. Trebuie neaparat sa vorbim!

Dupa cateva clipe ce imi par o eternitate, aud cheia intorcandu-se in broasca si usa se deschide doar putin, cat sa-i vad chipul, la inceput, apoi o deschide larg, facandu-mi semn sa intru.

Mirosul de sampon si parul ei inca umed imi dau de inteles ca a facut dus de curand si imi rascolesc toate simturile.

-Ai plans! constat cu regret cand ii vad ochii rosii. Din nou!

Se incrunta usor, dar nu neaga.

-Ce doresti, Dominic? ma intreaba privindu-ma in ochi si am impresia ca intrebarea e pusa cu mai multe intelesuri.

-De ce nu ai plecat?

-Daca m-ai cunoaste macar putin, ai stii de ce! imi raspunde serioasa. Niciodata nu fac ceea ce mi se spune, mai ales ca motivele pe care mi le-ai invocat nu sunt suficiente pentru a ma determina sa te ascult. Tony Rodriquez nu ma intereseaza si linistea ta nici atat!

Auch! Asta a durut!

-Pe Tony nu o sa-l intereseze parerea ta. A anuntat deja ca nimeni nu are voie sa se apropie de tine si ca o sa fii a lui.

Si exact asta o sa se intample daca nu pleci! Poate fi extrem de convingator cand vrea!

-O sa ma descurc! Stiu exact ce il va descuraja si il va face sa ma lase in pace: o sa-i spun ca sunt lesbiana! Nu ar fi nici primul, nici ultimul de care scap asa! imi spune hotarata si nu pot sa nu-i admir ingeniozitatea.

-Violet, dupa scena de la sala toti au parerea ca esti iubita mea. Asa deci, cu parere de rau, planul asta nu o sa-ti iasa!

Ochii ei se maresc considerabil, iar buzele i se deschid, mirate, intr-un "O" perfect. Inghit in sec cand ma gandesc ca au forma ideala pentru a fi sarutate. Uit ca am venit sa discutam si sa incerc, din nou, s-o fac sa plece pentru binele ei. Ascult doar de instinct si ii cuprind cu mainile obrajii, facand-o sa ma priveasca in ochi.

-Vreau sa te sarut! ii soptesc cu inversunare. Sa-ti simt din nou gustul dulce! Sa te lipesc de mine si sa iti simt mirosul imbatator in timp ce fiecare forma a ta se potriveste perfect cu mine! As vrea chiar mult mai mult, dar nu vreau sa te sperii si sa fugi din nou de mine. Vreau sa ai incredere ca nu ti-as putea face niciodata rau intentionat!

Ochii ii raman la fel de mari in timp ce ma priveste uimita, dar violetul din ei se adanceste, facandu-ma sa ametesc.

-Am incredere in tine, Dominic, altfel nu ai fi aici! imi sopteste intr-un tarziu, in timp ce o roseata delicioasa i se asterne pe fata.

O milisecunda imi ia ca sa ii inteleg raspunsul, apoi o sarut. Intai usor, dandu-i ocazia sa se retraga, abia ii ating buzele carnoase, mai mult o tachinare decat un sarut. Oftatul

usor ce-i scapa printre buze aprinde un foc in mine si uit ca mi-am propus s-o iau incet, sa nu o sperii. Cu o mana ii cuprind talia si o lipesc cat pot de mine, iar cealalta ii prinde ceafa, inclinandu-i capul pe spate pentru un sarut adanc. Sarut pe care i-l dau, gustand-o temeinic. Limba mea ii mangaie fiecare coltisor de gura, gustand si tachinand-o pe a ei cu miscari lenese si calculate.

Mainile ei mi se aseaza pe piept, doua atingeri usoare, de parca s-ar teme sa simta, dar pentru mine inseamna atat de mult! Fara sa intrerup sarutul, o trag spre canapeaua pe care ma asez, in timp ce pe ea o fac sa ma calareasca. Gura imi coboara pe gatul lung si il sarut, il musc usor si ling apoi si nu ma mai satur.

Trage puternic aer in piept, apoi isi tine respiratia cand simte dovada dorintei mele intre picioarele ei.

-Poti sa imi ceri oricand sa ma opresc, iubito! ii soptesc si simt cum se destinde din nou.

Mainile ii sunt acum in parul meu si isi face curaj si strange in pumni suvitele, gest ce ne face pe amandoi sa gemem. Ii musc buza de jos cu pofta, apoi o ling dezmierdator si imi scufund din nou limba in gura ei dulce. Mainile mi se strecoara usor pe sub tricoul larg pe care il poarta si mangaii pielea catifelata a taliei. Doamne, parca as mangaia satin! Nu, satinul este rece la atingere, iar Violet este calda, fierbinte chiar. Matase! Ceea ce degetele mele simt este cea mai fina matase!

Magaierile imi urca pe spatele ei si gem dureros cand nu intalnesc nici o bretea. La naiba! Nu are sutien pe ea! Gandul

ca pieptul ei este strivit de al meu si doar doua tricouri ne stau in cale pentru a putea fi piele pe piele, ma face aproape sa innebunesc! Habar nu am de cand ne sarutam, pot fi ore sau doar minute, dar vreau mai mult. Vreau sa o simt mai bine, asa ca prind de tivul tricoului ei si il ridic incet, rugandu-ma in gand sa ma lase sa i-l scot. Aproape plang in sinea mea de dorinta de a-i avea sanii in gura, sa le simt gustul si textura!

Dar Violet intepeneste brusc, apoi sare din bratele mele si se retrage cu spatele, cu pasi impiedicati, pana la peretele de care se sprijina speriata. Groaza ii este intiparita pe fata in timp ce sopteste repetat:

-Nu! Nu vreau! Te rog, nu!

Pupilele ii sunt atat de marite de spaima incat doar un subtire cerc violet se mai zareste din irisii frumosi. Este transpusa undeva departe, in alt timp si in alt loc, intr-un cosmar din care pare ca nu poate sa mai iasa.

-Violet! o strig usor, incercand sa o aduc din nou in prezent. Sunt eu, iubito, Dominic! Nu iti fac nimic! M-am oprit, asa cum ti-am promis! Nu te mai ating!

Si nici n-o fac! Stau la cativa pasi distanta cand sufletul meu ar vrea s-o strang la piept, sa fie in siguranta.

-Iubito, te rog! ii soptesc cand o vad cuprinzandu-si in brate corpul si suspinand intretaiat.

Mi se incranceneaza carnea pe mine cand ii vad groaza si chinul, si nu stiu ce sa fac. O furie nebuna pune stapanire pe mine, indreptata spre cel care a adus-o in acest hal si l-as omora cu mainile goale daca ar fi acuma langa mine.

Corpul ii aluneca pe perete si se ghemuieste pe jos,

scuturat in continuare de suspine. Ma simt atat de neputincios in fata durerii ei, incat ma las si eu in genunchi in fata ei.

-Violet! Iubito, sunt Dominic! Te rog, revino-ti!

Repet acelasi lucru la nesfarsit, fiindu-mi dureros de greu sa nu o ating, pana cand vorbele mele par sa ajunga la ea prin ceata groazei ce o inconjoara. Privirea fixa si speriata este spalata de lacrimi amare acum si indraznesc sa ma apropii inca putin de ea.

-Dominic? imi sopteste numele cand pare sa ma recunoasca.

-Sunt aici, iubito! ii raspund si indraznesc sa intind o mana spre ea, dar fara sa o ating.

Pentru o clipa, doar imi priveste mana intinsa si ma tem ca gestul meu sa nu o sperie din nou. Dar ma surprinde cand mi-o prinde puternic si, tarandu-se pana la mine, se prabuseste la pieptul meu, plangand. Bratele mele o trag mai aproape si o inconjor cu ele, incercand sa-i dau putere de la mine, sa o alin cum pot. Ramanem asa imbratisati, pe jos, leganandu-ne, pana cand lacrimile ii seaca de tot si se linisteste.

-Imi pare rau, sopteste intr-un tarziu. Sunt o ciudata si nu ma supar daca vrei sa pleci!

Ii ridic barbia cu un deget si o oblig sa se uite in ochii mei.

-Iubito, nu esti o ciudata! Esti cea mai frumoasa femeie pe care am vazut-o vreodata! Si hotarata, sincera si curajoasa! Nimic din ce ai spune sau ai face nu m-ar putea determina sa plec!

Pare mirata de vorbele mele dar, mai ales, pare surprinsa de grija pe care i-o arat. Ca si cum nu ar intelege de ce imi

pasa. Asa ca o strang din nou cat mai aproape si o sarut pe par, incercand sa ii arat cat de mult inseamna pentru mine. Si continui sa o tin asa pana cand, obosita de la atata plans, adoarme in bratele mele ca un copil.

As da orice sa aiba incredere in mine, sa isi deschida sufletul si sa imi spuna ce a patit, dar as fi ipocrit. Cum sa pot sa ii cer asta cand eu insumi ii ascund atat de multe?

Capitolul 6

Telefonul incepe sa-mi sune, trezind-o pe Violet. Ma incrunt cand vad numele lui Rodriquez, dar trebuie sa raspund.

-Grey!

-Ne vedem la sase la club! imi spune scurt si apoi inchide.

Pare nervos, foarte nervos chiar, iar faptul ca nu stiu cauza, ma nelinisteste.

-Cat e ceasul? vocea calda a lui Violet ma scoate din gandurile provocate de telefon.

-Cinci si zece, ii raspund oftand fiindca stiu ca trebuie sa plecam si sa ii dau drumul din brate.

O sarut din nou pe par si incerc sa ma bucur de clipele scurte si linistite in care o mai pot tine asa.

-Multumesc! imi sopteste Violet. Pentru ca ai fost langa mine si ai ramas. Ca nu pui intrebari.

Oh, am o groaza de intrebari pe care i le-as pune dar, cumva, stiu ca nu voi primi niciun raspuns. Nu inca.

-Ma bucur ca m-ai lasat sa raman! ii raspund si asta e adevarul, caci putea sa ma alunge oricand.

Incet, parca cu regret, se desprinde de mine si se ridica in picioare. Are un zambet usor pe buze si e toata rosie in obraji, probabil stanjenita de faptul ca mi-a adormit in brate, pe jos. Dar, Doamne, cat e de frumoasa!

-Unde ti-e motocicleta? o intreb cand imi amintesc ca nu i-am vazut-o la locul obisnuit cand am venit.

-La revizie. Am vrut sa fiu pregatita in caz ca trebuie sa iti ascult sfatul! O iau maine.

-Deci te-ai gandit totusi la plecare! si gandul ca ar putea pleca ma sperie acum, chiar daca stiu ca e cel mai bun lucru pentru ea.

-Imi place sa fiu pregatita! recunoaste cu jumatate de glas. Ultimii cinci ani mi i-am petrecut pe drumuri, fara sa stau prea mult intr-un loc! ma surprinde cu faptul ca imi vorbeste despre ea. Dar am obosit! Si m-am saturat! De data asta, vreau sa raman. Sa incerc macar!

As vrea sa sper ca in incercarea asta sunt cuprins si eu, dar nu cred ca e asa. Pur si simplu imi explica de ce nu vrea sa plece.

-Schimba-te! Te duc eu la club. Tony ma asteapta acolo la sase.

O vad incruntandu-se si ezitand putin inainte sa ma intrebe exact ce ma temeam.

-De ce umbli cu el? Am auzit o gramada de chestii despre

Tony, niciuna de bine, si toata lumea m-a prevenit sa ma feresc de el, inclusiv tu.

As vrea sa ii pot spune adevarul, dar asta nu e o optiune.

-E... complicat! Nu pot sa-ti spun mai mult de-atat!

Ma priveste lung, atenta, incercand parca sa inteleaga, sa *ma* inteleaga, dar nu mai intreaba nimic. E ca si cum am fi facut o intelegere tacita: fara intrebari la care nu putem primi raspuns. Nu o intreb nici eu pe ea, nici ea pe mine.

La sase fara cinci, opresc masina in parcarea clubului, dar nu o las sa coboare.

-Poate ca solutia ta nu e chiar asa de rea! recunosc ingandurat. Sa zici ca esti lesbiana, ii amintesc cand pare sa nu stie despre ce vorbesc. O sa incerc sa o sustin si eu, in cazul in care Rodriquez a aflat ceva despre ce s-a intamplat la sala. In niciun caz nu trebuie sa afle despre noi!

-Noi? intreaba cu ochii mari si rosie toata in obraji.

-Da, *noi*! Mi-ar placea sa existe acest noi! recunosc zambind. Bineinteles, daca esti si tu de acord!

Se inroseste si mai tare, dar o simt si tensionata.

-Nu o sa mearga, Dominic! Eu... Nu stii o gramada de lucruri despre mine! Lucruri care... imi fac imposibila orice sansa de implicare! Nu doar cu tine! Cu oricine! imi spune privind in poala.

-Ai zis ca vrei sa schimbi ceva, sa incerci! Eu unul imi doresc sa incercam! Ti-am vazut o parte din demoni si ce iti fac. Nu am uitat ce s-a intamplat in padure si nici azi dimineata la sala. Cat despre reactia ta din apartament... Pot doar sa iti promit ca nu voi insista cu intrebari. Imi vei spune doar ce si cat

doresti, cand vei fi pregatita sa o faci. Nici eu nu iti pot spune multe lucruri despre mine, asa ca inteleg.

Imi arunca doar o privire scurta si pare ingandurata. Ii ridic barbia cu un deget, in timp ce ii dau o suvita de par dupa ureche. Se pare ca gestul ii place si ei, la fel ca si mie, caci imi zambeste.

-Te astept cand iesi. Mai vorbim atunci. Nu trebuie sa imi raspunzi imediat! O luam cu pasi mici, in ritmul tau, dupa cum vei fi pregatita.

Acceptul ei timid, cu doar o miscare usoara din cap, imi face inima sa tresara de bucurie, chiar daca accepta doar sa se gandeasca. In momentul asta, as da naibii si clubul si pe Tony si as saruta-o pana nu mai poate sa respire, pana accepta sa se implice. Dar nu pot s-o fac, nu aici unde suntem atat de expusi!

Intram in club impreuna, tacuti si pastrand distanta intre noi, ca si cum am fi simple cunostinte. Privirea imi fuge imediat spre geamul biroului de sus si il vad pe Rodriquez privind incruntat la noi.

-Am spus ca nu se atinge nimeni de ea! imi spune raspicat cand intru in birou.

-Te-am auzit de prima data! dau din umeri, incercand sa par indiferent.

-Si-atunci ce cauta la tine la sala azi dimineata? Sau la tine in apartament? ma intreaba furios, privindu-ma cu ochii mijiti.

A si aflat! La dracu'!

-A venit la sala mea din pura intamplare! Am dus-o sus

fiindca plangea si nu am vrut s-o las intre toti baietii aia. Dar am aflat ceva interesant! ranjesc spre el si incerc sa ascund atentia cu care ii urmaresc reactia. Plangea deoarece s-a despartit de... *iubita* ei!

-Poftim?! socul de pe fata lui aproape ca ma face sa izbucnesc in ras si imi doresc ca si Violet sa ii poata vedea fata in clipa asta, caci s-ar distra copios.

Se intoarce spre geam si privirea i se fixeaza pe Violet care, impreuna cu Sandra, fac ultimele pregatiri pentru primirea clientilor. Chiar si Baldwin, roscatul ce poate fi greu impresionat, pare socat.

-Nu pot sa cred! sopteste Tony. Ceva nu e leaga! Femeia asta e o enigma! A aparut, pur si simplu, si nimeni nu stie nimic de ea!

Vreau sa aflii tot ce poti despre Violet Collins! se intoarce spre mine hotarat. Parinti, prieteni, iubiti sau iubite, de ce a venit in Chicago. Tot! Ai o saptamana la dispozitie!

Incerc sa-mi ascund surprinderea in fata reactiei lui. Tony intotdeauna i-a verificat pe cei cu care intra in contact, dar de data asta e mai mult! Nici o femeie nu i-a starnit atat de mult interesul! Si tocmai eu sunt cel care trebuie sa rascoleasca trecutul lui Violet! Rahat! O sa ma urasca daca afla! Dar, pe de alta parte, ma bucur ca m-a trimis pe mine. Asa o sa pot sa-i furnizez doar datele pe care vreau sa le afle sau o sa pot inventa unele in asa fel incat sa o lase pe Violet in pace.

Totodata, asta inseamna sa stau departe de ea o saptamana! Sa o las singura, la indemana lui Tony! Gandul asta ma sperie! Dar ma sperie si mai tare faptul ca a ajuns sa

insemne atat de mult pentru mine! Ma simt ca un adolescent: agitat, nelinistit si dornic sa gaseasca orice scuza pentru a fi langa ea.

Ora patru dimineata ma gaseste in masina, asteptand-o pe Violet, si gandurile si inima imi sunt pline de ea.

****

VIOLET

Ma indrept cu pasi mici spre masina lui Dominic in timp ce inima imi bate navalnic. Nu stiu la ce sa ma astept din partea lui si asta ma innebuneste. N-am mai vorbit de cand m-a adus la club, chiar daca l-am mai zarit de cateva ori. In schimb, i-am simtit privirea urmarindu-ma toata noaptea. Electricitatea pe care o simt pe piele de cate ori ma priveste a fost prezenta aproape tot timpul si inca nu stiu ce sa cred despre asta. Nu stiu exact ce simt.

Dominic... E ciudat cum prezenta lui imi poate produce atat de multe reactii contradictorii! Langa el, sunt mai agitata decat am fost vreodata si, totodata, prezenta lui ma linisteste, facandu-ma sa ma simt protejata.

Cat despre propunerea lui.... as vrea sa incerc sa ma implic. Am mai incercat o singura data dupa povestea de acum cinci ani, dar a fost un fiasco total! Nu am putut nici macar sa *incerc* un sarut! Nu am putut sa trec peste trecut, peste sechelele ramase, si nu am reusit decat sa creez o situatie foarte jenenta. Si pentru mine, si pentru el. Si am incetat sa mai incerc. Dar atunci nu m-am simtit nici pe departe asa cum ma face sa ma simt Dominic!

Desi mi-a vazut reactiile, pe cea din padure sau de la sala,

iar despre cea de la mine din apartament ce sa mai spun, totusi nu renunta. Dar ce ma intriga cel mai tare e faptul ca, desi din cauza apropierii lui am reactionat asa, tot in bratele lui am gasit alinare si intelegere. Si vrea mai mult!

Nu m-a intrebat nimic, dar stiu ca ar vrea s-o faca, iar eu nu sunt pregatita sa raspund. Pana acum mi-a fost extrem de simplu! Nu m-am legat de locuri si de oameni nici atat! Dar chiar am obosit! Imi doresc... o viata cat mai normala, sa nu mai fug! Si mi-as dori... sa incerc, sa-i dau o sansa *lui!*

Ma urc aproape cu teama in masina, dar privirea fierbinte pe care mi-o arunca imi face toate gandurile sa zboare. Obrajii imi sunt rosii si doar il privesc si eu, nestiind ce sa spun sau ce sa fac. Ma scoate din incurcatura cand se apleaca asupra mea si ma saruta. O, Doamne! Ma saruta de parca doar asta si-ar dori sa faca!

Imi devoreaza gura, zdrobindu-mi buzele si implorand parca sa le desfac pe ale mele. Iar eu o fac. Cu o mica ezitare, dar o fac. Mi-e dor sa-i simt limba cum imi culege gustul, cum tatoneaza si se dueleaza cu a mea! Nu am mai fost sarutata asa niciodata, atat de dulce si, totodata de... carnal.

-Mi-a fost dor de tine! imi sopteste cu uimire, parca.

-M-ai vazut toata seara!

-Nu la asta ma refeream! rade usor, apoi ma saruta din nou. La *asta* ma refer!

Oh! Deci ii era dor sa ma sarute?! Si mie mi-a fost dor! Trebuie sa spun si eu? Dar inainte sa ma hotarasc daca sau ce sa spun, imi mangaie usor obrazul si imi zambeste, parca intelegand dilema mea. Apoi, ma surprinde cand se incrunta

usor si trece cu degetul aratator pe sub ochii mei.

-Ai cearcane! Cand ai dormit ultima oara?

-Ieri dupa masa! Cand tu... eu..., ma balbai si nu stiu cum sa ii zic.

-Cand ai dormit la mine in brate, vrei sa zici? imi zambeste. Iubito, nu ai dormit mai mult de-o ora! Si cu o noapte inainte ai lucrat! de data asta tonul lui este serios. Te duc acasa si te bag direct in pat! imi spune hotarat si porneste masina.

In pat? Cum sa ma bage el in pat?! Deja fiori de teama isi fac loc si imi inchid ochii strans, incercand sa ii alung cat mai departe, sa nu ma las din nou cuprinsa de amintiri.

Dominic se uita din nou la mine si se incrunta cand vede ca sunt agitata.

-Te bag in pat sa *dormi*, Violet!

A! Si eu care ma temeam ca.... Doamne, cand o sa incetez sa ma gandesc intotdeauna intai la ce este mai rau?!

Ajunsi in fata blocului meu, imi zambeste si ma ia din nou de mana, strangand-o usor, de parca ar vrea sa ma linisteasca. Dar gestul lui doar imi agita mai mult senzatia din stomac. Ca si data trecuta, imi ia cheia din mana tremuranda si descuie usa, dar nu intra.

Il privesc mirata, dar nici eu nu stiu ce doresc. As vrea sa intre... si nu prea. Mi-e teama sa nu reactionez la fel ca data trecuta. Ochii lui ma privesc atenti si cu... dorinta, iar eu simt ca iarasi ma inrosesc. Nu m-am inrosit atata in toata viata mea cat m-am inrosit de cand il cunosc pe Dominic!

-Nu intru! imi sopteste cu o secunda inainte sa ma sarute

usor. De data asta! adauga, apoi ma strage langa el si adanceste sarutul.

Ma strange puternic in brate, lipindu-ma cu totul de el, dar mainile ma mangaie usor pe spate, parca dorind sa ma linisteasca, sa nu ma sperii de el sau de gestul lui. Si ma saruta pana cand gemem amandoi dupa aer.

-Promite-mi ca dormi! imi sopteste cu fruntea lipita de a mea.

-Promit! ii soptesc si eu desi, dupa saruturile astea nu cred ca voi putea inchide un ochi macar.

Il vad foindu-se nelinistit si banuiesc ca il macina ceva, dar nu indraznesc sa il intreb, doar astept.

-Trebuie sa plec cateva zile, cel mult o saptamana, si nu-mi place faptul ca te las singura! imi spune intr-un tarziu, privindu-ma ingrijorat. Tony a aflat ca ai fost la sala si ca te-am dus la mine. I-am spus ca ai plans fiindca te-a parasit iubita, deci ai terenul pregatit pentru povestea ta.

-Si ce a spus? il intreb curioasa.

-A fost socat!

-Oh, cat as fi vrut sa ii vad fata! recunosc razand.

Ma priveste cu ochi stralucitori si cu un zambet pe fata.

-Eram sigur ca asta o sa zici! Dar tot ar trebui sa te feresti de el! Are aproape o obsesie pentru tine! Il intrigi extrem de mult, asa ca nu m-as mira sa puna pe cineva sa te urmareasca!

De data asta e sincer ingrijorat si eu ma uit mirata la el. Cand a mai fost cineva ingrijorat pentru mine? Cui i-a mai pasat? Nicicand, nimanui! Doar lui James. Iar el, din cauza

asta... Nu! Nu trebuie sa ma mai gandesc la asta! I-am promis!

-O sa fiu atenta, iti promit! incerc sa ii zambesc in timp ce alung amintirile.

Multumit de raspuns, ma saruta din nou de parca ar vrea sa ia o parte din mine cu el apoi, cu un geamat, se desprinde brusc si pleaca.

-Dominic! il strig in timp ce fac doi pasi dupa el.

-Da, iubito! se intoarce mirat si cred ca habar nu are cat de natural si de des imi spune asa.

-Pot sa ma duc la sala zilele astea?

Imi cantareste o clipa intrebarea, apoi ofteaza, probabil regretand ca merg cand el nu e acolo.

-Bineinteles, dar cu o conditie!

Conditie? Toata lumea imi pune mai nou conditii?

-Sa imi promiti ca nu bati sau omori pe nimeni si nu imi distrugi toti sacii! adauga el cu un zambet larg pe fata si pleaca fara imi astepte raspunsul.

Iar eu raman privind in urma lui, zambind la randul meu si, inainte sa intru in apartament, fara sa-mi dau seama, soptesc "Promit!"

Capitolul 7

DOMINIC

Cand zorii zilei incep sa se reverse peste Chicago, deja sunt pe drum. Vreau sa parasesc orasul fara sa ma vada nimeni si, mai ales, sa nu vada unde merg. Nu am nevoie sa umblu aiurea ca sa aflu trecutul lui Violet, doar sa ajung la cabana. Acolo o sa gasesc tot ce se stie despre ea. Desi ma simt ca ultimul ticalos ca ma bag in viata ei, nu pot sa nu o fac! Exact cum a spus si Tony, Violet este o enigma. O enigma minunata, cu ochi violeti.

Iar eu am nevoie sa stiu totul despre ea! O nevoie stringenta ce ma chinuie pe dinauntru! Vreau sa stiu totul despre ea ca sa pot sa inteleg de ce se poarta asa cum se poarta, ce a patit de are asemenea cosmaruri incat lesina la marginea drumului, de ce ii este teama de o imbratisare sau un sarut. Ce a determinat-o sa invete sa se lupte!

Primul lucru pe care il fac cand intru in cabana este sa ma indrept spre locul ascuns unde sper sa gasesc ce doresc. Se pare ca rugamintea mi-a fost ascultata, desi nu are legatura cu Rodriquez. Grosimea dosarului ce are numele ei pe el, scris cu litere mari si negre, este insa un lucru la care nu ma asteptam. Nici la biletul gasit deasupra in dosar.

"Nu stiu ce ai de gand, dar las-o balta! "

Scurt si cuprinzator!

Imi cer in gand scuze lui Violet pentru ceea ce am de gand sa fac si incep sa citesc. New York... Orfelinat... Abuz?! Pe masura ce randurile mi se perinda prin fata ochilor, ma incrunt tot mai mult. Nu am citit decat doua pagini din cele... o suta, poate, si deja simt nevoia sa beau ceva. Iar dupa mai

bine de trei ore, cand am citit si ultimul document, raman socat cu ochii la dosar. Aproape ca ma simt rau fizic in timp ce ma intreb fara sa vreau: "Cum, Doamne iarta-ma, mai e normala?!"

Am banuit ceva, dar ceea ce eu am banuit este doar o mica parte, minuscula, fata de ceea ce Violet a patit. Stiu o gramada de raufacatori, oameni din lumea interlopa, care nu au trait nici pe sfert rahatul din viata ei.

Seara ma prinde in acelasi loc, cu ochii tot la dosarul ce imi ocupa gandurile. L-am recitit de inca vreo trei ori si tot nu pot sa cred ce am citit! Si totusi...

Fiecare rand imi explica cate un gest, o vorba sau a reactie de-a lui Violet. Timiditatea impletita cu curajul. Furia cu care a lovit in sacul ala blestemat! Accesele de groaza si teroare... Dar cel mai mult ma mira faptul ca m-a lasat*pe mine* sa ma apropii de ea atat de mult!

Acum, stiind ceea ce stiu, sunt uluit ca, la prima nostra intalnire, din padure, nu m-a luat la bataie! Iar modul in care a reactionat la ea in apartament... ea o nimica toata fata de cum era de asteptat! Si ma gandesc cu groaza ca, daca afla vreodata ca am citit dosarul asta, o sa o pierd. Nu o sa mi-o ierte niciodata! Putina bruma de incredere pe care, prin nu stiu ce minune, mi-a acordat-o, tocmai i-am inselat-o! Si ma simt ca ultimul nimic!

****

VIOLET

Stau cu o cana de cafea in fata si ma gandesc la... Dominic. Am reusit sa dorm mai bine decat am facut-o de multe luni si, cumva, cred ca asta se datoreaza lui. Atitudinea

lui fata de mine este... naucitoare! Ma strange in brate si ma saruta cum nu a mai facut-o nimeni si, totusi, imi lasa spatiu. In asa fel incat nu pot sa zic ca sunt asaltata. E ca si cum ar stii ce s-a intamplat cu mine si ma intelege. Oare stie? Nu, n-are cum, n-are de unde! Dar sunt sigura ca banuieste ceva!

Un ochi imi fuge pe ceas si vad ca e trecut de ora doua. Motocicleta mea! De-abea astept sa o conduc din nou!

-Te-ai intors! imi zambeste pustiul blond cand ma vede intrand in garaj.

Dar ce credea, ca-i las lui cadou motocicleta mea?!

-Da. E gata? ii zambesc, tinand gandul pentru mine.

-Bineinteles! Jason a lucrat o gramada de timp la ea. Te asteapta!

-Jason?! intreb confuza.

-Da, Jason Adams. Patronul! imi explica razand cand imi vede nedumerirea. Te asteapta! si imi face semn cu capul spre o parte a garajului aflata undeva in spatele meu.

Cand ma intorc, doi ochi negrii ma privesc curiosi, alaturi de un zambet larg.

-Violet! Te-ai razgandit? ma intreaba cand ma apropii de el.

-E gata? evit raspunsul cu privirea pe motorul atat de drag.

-Ti-am promis! pare jignit de intrebarea mea. Vrei sa faci o tura de proba? imi intinde cheile.

-Nu, sunt sigura ca e ok. Cat costa?

Privirea incruntata pe care mi-o arunca imi da de inteles ca nu se astepta la intrebarea mea.

-Nu ti-am acceptat conditia! ii spun serioasa si se incrunta si mai tare o secunda, apoi zambeste.

-Am sperat sa te razgandesti! recunoaste el.

Doamne, ce mult imi aduce aminte de James zambetul lui!

-Nu m-am razgandit. Cat costa? repet intrebarea.

-Un dolar!

-Poftim?!

-Violet, ti-am spus ca nu te costa nimic! Dar fiindca vad ca nu iti place sa ramai datoare si mi-ai refuzat invitatia, asta e pretul! Un dolar!

Inca ma intreb daca isi bate joc de mine cand imi acorda un nou zambet, atat de uluitor, incat ii zambesc inapoi fara sa vreau. Ma priveste uimit.

-Ai un zambet minunat! Ar trebui sa-l folosesti mai des! imi spune.

Ochii mi se maresc cand ii aud cuvintele. Exact acelasi lucru mi-a spus si James cand ne-am cunoscut!

-Cat de mult semeni cu el! soptesc fara sa imi dau seama.

Zambetul ii dispare imediat si ma priveste atent.

-Cu cine?

Imi scutur usor capul, incercand sa alung amintirea dureroasa.

-Nu conteaza!

-Pentru mine, conteaza! Cu cine seman, Violet? insista Jason pe un ton bland.

Pentru prima data, simt nevoia sa vorbesc despre James.

-Cu un foarte bun prieten. Si el avea acelasi zambet ca si tine si imi spunea sa rad mai des.

-*Avea?*

-Da, *avea.* Intotdeauna avea un zambet pentru mine, indiferent ce se intampla. Avea un zambet pe buze chiar si atunci cand mi-a murit in brate...

Ignor privirea lui socata si ma urc pe motocicleta. Ma opresc in dreptul lui si ii intind dolarul pe care il ia fara sa realizeze ce face.

-Iti multumesc! ii spun si ii acord cel mai sincer zambet al meu, apoi plec lasandu-l privind uimit in urma mea.

Ma opresc in primul parc pe care il gasesc si ma asez pe iarba cu un oftat adanc. Astazi a fost prima oara cand m-am gandit la James fara sa imi vina sa plang. Prima oara cand mi-am tinut promisiunea facuta: nu m-am simtit vinovata de moartea lui. Nu stiu care este motivul. Poate asemanarea lui Jason sau influenta lui Dominic care schimba tot ceea ce simt. Sau amandoua.

Cu ochii inchisi si un zambet pe fata in memoria lui, permit amintirilor sa navaleasca.

Nu stiu din ce motiv, cineva a hotarat ca trebuie sa schimb orfelinatul. Asa am ajuns la "New Hope" New York. Aveam doar zece ani si locul nou ma speria enorm. Cred ca eram cea mai mica de acolo, atat ca varsta cat si ca statura. Iar restul copiilor... La inceput, nu le intelegeam rautatea si ma durea de cate ori eram luata in ras sau batjocorita. Plangeam ore in sir, ascunsa printr-un cotlon. Asa m-a descoperit James. Plangand. Desi era cu patru ani mai mare decat mine, s-a oprit, ingrijorat pentru copila speriata.

El a fost prima persoana cu care am vorbit la New Hope.

M-a luat sub aripa lui protectoare si rautatile au incetat. A avut grija de mine asa cum ar fi avut un frate mai mare. Il urmaream peste tot, tot timpul, si niciodata nu s-a suparat. Imi amintesc perfect cand m-a luat de mana si m-a condus in subsolul cladirii unde, intr-o camera mucegaita, avea atarnat un sac de box pe care l-a gasit Dumnezeu stie pe unde. A fost prima oara cand l-am vazut antrenandu-se si mi s-a parut cel mai frumos lucru din lume! Am fost atat de incantata uitandu-ma la el incat am zambit. Atunci a fost momentul in care m-a privit uimit, spenandu-mi ca am un zambet minunat si ca ar trebui sa zambesc mai des.

Si si-a facut un scop din asta! Patru ani de zile s-a straduit in fiecare zi sa ma faca sa zambesc!

-Vrei sa incerci si tu? m-a intrebat intr-o zi cand il priveam fascinata cum lovea in sac.

Si asa au inceput antrenamentele mele. La inceput, totul a fost o joaca, apoi, intr-o buna zi, mi-a spus foarte serios ca joaca s-a terminat. Orfelinatul avea un nou director si multe reguli s-au schimbat. Cei mari erau speriati, mai ales fetele, dar eu inca nu intelegeam exact despre ce vorbeau. Am inceput antrenamentele serioase si ajunsesem sa petrecem mai mult timp in pivnita aia imputita decat oriunde altundeva!

James a devenit mai exigent, cerand tot mai mult de la mine pana cand, intr-o zi, rupta de oboseala, l-am intrebat de ce insista atat de mult sa invat sa ma bat. Nu mi-a raspuns, dar m-a privit mai trist ca niciodata. *Stia* ce se intampla in orfelinat si *stia* ce ma asteapta. Dar nu mi-a spus nimic! Nu mi-a spus nici cand a parasit orfelinatul, la implinirea varstei de

optsprezece ani.

Plecarea lui a fost extrem de dureroasa si am plans amandoi o zi intreaga.

-O sa vin sa te vad in fiecare zi! mi-a promis si m-a strans, pentru prima data in brate.

Acum, privind in urma, cred ca ma iubea de pe atunci dar eu aveam doar patrusprezece ani, eram prea tanara si proasta ca sa inteleg. M-a pus sa ii promit ca imi continui antrenamentele si l-am ascultat. Orice mi-ar fi cerut James, as fi facut! Poate ca si eu eram deja indragostita de el, dar nu stiam!

S-a tinut de promisiune si m-a vizitat zilnic insa, cu trecerea timpului, devenea tot mai ingrijorat, la fel ca si mine, de altfel. Acum stiam si eu ce se intampla. In fiecare noapte, directorul isi alegea o fata din cele care aveau*peste* saptesprezece ani. Iar eu implineam varsta in curand.

Din cauza mea, din cauza ca nu voia sa plece departe de orfelinat, James nu si-a gasit prea repede de lucru. Iar cand a facut-o, era prost platit. De-abea ii ajungea sa plateasca chiria la micuta camaruta in care statea si se straduia sa puna si cate ceva deoparte. Si totusi, m-a implorat sa fug cu el. Nu am facut-o, spunand ca mai am timp, ca mai sunt cateva luni pana implinesc varsta. Nu voiam sa fiu o greutate pentru el, pentru ca asta as fi devenit. Si-ar fi reprosat in fiecare clipa ca nu imi poate oferi mai mult. Si am facut gresala vietii mele.

Nu implinisem varsta de saptesprezece ani cand, in miezul noptii, James s-a trezit cu mine plangand la usa lui. Si a

plans in rand cu mine in timp ce imi ingrijea vanataile si buza sparta, fara sa ma intrebe un cuvant, intelegand ce s-a intamplat. Abia spre dimineata am reusit, printre suspine, sa ii marturisesc.

-Cred ca l-am omorat!

Dar n-am avut norocul asta! Ne-am dus la politie si am povestit totul. Asa am aflat ca e in spital, batut mar, dar in viata. Si am mai aflat ca vorba mea, vorba unui copile orfane, nu are nici o valoare! Directorul a spus ca eu am fost cea care i-a facut avansuri, ca m-as fi oferit pe mine insumi in schimbul unor favoruri, iar cand a refuzat am sarit la bataie.

Niciuna din fetele din orfelinat nu mi-a sustinut povestea. Probabil de teama. Nimeni nu stia de antrenamentele mele cu James, iar faptul ca un barbat in toata firea era batut mar iar eu aveam doar cateva vanatai si o buza sparta, i-a sustinut varianta lui. Ca doar a stat si n-a vrut sa ma raneasca.

Si am plecat cu James. Ne-am pierdut in marele New York, incercand sa ne facem o viata din nimic.

Cateva luni, a fost extrem de greu. Uneori, de-abea aveam bani de mancare, dar eram fericiti ca suntem impreuna. M-am angajat si eu si a inceput sa ne mearga mai bine.

Lucram ca ospatarita si, intr-o seara, James a intarziat sa vina dupa mine. L-a tinut patronul peste program. Cand am iesit, directorul ma astepta cu inca doi barbati. Cauta razbunare si stia ca nu imi face fata singur. M-au batut pana cand am lesinat si pot sa jur ca nu s-ar fi oprit! Venirea lui James i-a oprit sa ma omoare. I-a fugarit pe cei doi si directorul a mancat bataie din nou.

Iar noi am fugit din nou, incercand sa ne pierdem urma in marele New York! Am luat-o iarasi de la zero si ne-am facut un rost. Ne-am angajat amandoi si am inceput sa fim fericiti.

James s-a straduit ca ziua in care am implinit optsprezece ani sa fie cat mai speciala. Am luat masa la restaurant, apoi am fost la un film. Ne indreptam incet spre casa, tinandu-ne de mana, povestind si razand, cand James s-a intors brusc spre mine si m-a sarutat. Un sarut cast, doar o atingere scurta de buze, apoi a asteptat reactia mea. O clipa doar l-am privit, uimita ca si-a facut in sfarsit curajul sa o faca. Pana atunci, desi locuiam impreuna, nu a facut-o niciodata. Ii observasem privirile fierbinti aruncate pe furis, dar nu a facut nici un gest ca ar dori mai mult si nici eu nu am indreznit. Parca ne temeam sa recunoastem ce simtim sau ca asta ne va strica prietenia. Insa exista o tensiune in aer in ultimul timp si ne simteam tot mai stingheri unul langa altul, fiecare asteptand un semn din partea celuilalt.

Asa ca i-am acordat cel mai frumos zambet al meu si m-am intins dupa un nou sarut. Si l-am primit! Primul meu sarut adevarat! Un sarut in care James si-a pus toata dorinta acumulata in ultimul timp si toata dragostea stransa in ultimii ani!

Acel moment a fost cel mai frumos din viata mea! Momentul in care m-am simtit iubita cu adevarat! Cand mi-a soptit printre saruturi cat de mult ma iubeste si ca m-a asteptat in toti acesti ani, ca i-a fost teama sa imi arate ce simte... Am ras si am plans amandoi si, pentru o clipa, lumea a fost perfecta!

Dar bula de fericire ne-a fost sparta de un ras sinistru, un

ras venit din cel mai negru cosmar al meu. La cativa pasi distanta de noi, directorul orfelinatului statea si radea. Ne gasise din nou! James m-a impins brusc in spatele lui si nu i-am inteles gestul decat cand zgomotul impuscaturii a reverberat printre cladirile din jur. Apoi, totul parea filmat cu incetinitorul. Am auzit un tipat, ce banuiesc ca era al meu, atunci trupul lui James s-a prabusit la pamant. M-am aplecat asupra lui, suspinand, privind ingrozita pata de sange ce i se intindea pe tricou si chinuindu-ma sa ii aud vorbele soptite cu greu.

-Te iubesc atat de mult!

Ma privea zambind, parca incercand sa-mi memoreze chipul, sa ia imaginea mea cu el.

-Si eu te iubesc! i-am soptit, blestamand in gand lacrimile ce imi incetosau privirea si ma impiedicau sa ii vad clar chipul drag.

-Promite-mi... ca n-o sa te simti vinovata! Ca o sa zambesti macar o data pe zi! Ca o sa-ti traiesti viata si o sa fii fericita ...

Se agata cu putere de fiecare gram de viata ca sa imi vorbeasca si ii citeam in ochi ca astepta raspunsul meu.

-Iti promit! i-am spus cat am putut de hotarata si abia atunci l-am simtit rasufland usurat.

Rasul s-a auzit din nou, apoi o alta impuscatura, dar eu nu mai simteam nimic oricum.

M-am trezit intr-un spital, dupa o saptamana. Aproape ca simt si acum furia si neputinta de atunci! Politia nu m-a crezut, din nou, spunand ca vreau doar sa ma razbun. Asa ca am

tacut! O luna de zile, cat am stat in spital din cauza unor complicatii pe care le-am facut in urma impuscaturii, nu am mai vorbit cu nimeni! Cand m-am simtit in stare, am fugit din spital. Am vandut ce am putut din micul apartament ce l-am impartit cu James si, impreuna cu banii pe care ii aveam, mi-am cumparat motocicleta. Si am plecat!

Dar nu m-am putut tine de promisiune! Am reusit sa zambesc macar o data pe zi, dar n-am fost fericita si sentimentul de vinovatie ca James a murit din cauza mea nu l-am putut alunga! A facut parte integranta din mine in ultimii aproape cinci ani! Iar viata, daca se poate numi viata, mi-am petrecut-o pe drumuri...

Pana l-am intalnit pe Dominic! Cand sunt cu el nu doar ca zambesc mai mult, dar ma simt vie! Pentru prima data, imi doresc mai mult de la viata. Sa ma opresc din drum, sa incerc sa uit si sa fiu fericita! Cu el, cu Dominic! Da, e timpul sa imi fac ordine in viata si sa ma tin de promisiune! James asta si-ar fi dorit!

Si, inainte sa ma razgandesc, ma urc pe motor si ma indrept spre cabana lui Dominic. *Ceva* imi spune ca o sa-l gasesc acolo.

Capitolul 8

DOMINIC

Inca incerc sa imi revin dupa ceea ce am citit din dosarul din fata mea cand zgomotul unui motor imi atrage atentia. Cine naiba ar putea veni aici?! Poate doar vreun ratacit de care trebuie sa scap imediat, asa ca ies si astept curios.

Deja e semi intuneric afara, dar recunosc din prima clipa persoana care se apropie. Chiar daca ochii mei nu o pot face inca, inima imi spune cine este. Cobor in graba cele cateva trepte de lemn si ajung langa ea inainte sa opreasca motorul.

-Violet?!

Se opreste doar in fata mea si ma priveste intens, cu ochii mari.

-Iubito, ce s-a intamplat? o intreb cat pot de calm desi tremur pe dinauntru de teama ca a patit ceva.

Nu spune nimic, dar violetul din ochii ei se intuneca usor si inghit in sec cand mi se pare ca ceea ce vad in ochii ei este dorinta.

-Vreau sa incerc! Cu tine! imi sopteste cu hotarare, rosie in obraji, dar fara sa isi coboare privirea.

Ii prind obrajii in palme si ma aplec asupra ei dandu-i cateva secunde ocazia sa se razgandeasca, in timp ce ochii mei nu-i parasesc pe ai ei. Dar nu o face, privirea ii ramane exact la fel. Cu un geamat, ii zdrobesc buzele si marai incantat cand se lipeste ea de mine si isi deschide gura imediat, dandu-mi accesul pe care il doresc atat de mult. O sarut cu disperare, si cu dor, inca nevenindu-mi sa cred ca e aici si ca ma vrea pe mine! Scanceste usor cand nu ma pot abtine si ii musc buza,

dar e un sunet scos de dorinta, nu de durere.

-Esti sigura? Caci daca intri, nu cred ca ma mai pot opri! o atentionez, desi tremur de dorinta, iar ea imi raspunde printr-un gest ce-mi face inima sa tresare.

Isi impleteste mainile in parul meu si... zambeste! Doamne, are cel mai minunat zambet! Mainile mele o prind de coapse si o ridic la piept, in timp ce picioarele ei lungi se incolacesc in jurul taliei mele. Continuand sa o sarut, ma-ntorc in cabana, izbindu-ne din cand in cand de cate un perete sau o mobila, si nu ma opresc decat in dormitor, langa patul ce parca ne asteapta. O las din brate si secunde lungi, doar ne privim unul pe altul. Incerc sa ii dau sansa sa se razgandeasca chiar daca stiu in sinea mea ca nu o sa o las s-o faca.

Incet, cu teama parca, isi ridica o mana si o pune pe pieptul meu, mangaind usor. Imi tin rasuflarea in fata gestului simplu si o las pe ea sa aleaga ritmul si ce vrea sa faca. Imi strange usor tricoul in pumn si isi priveste mana, parca mirata de ceea ce face. Ii iau mana si ii sarut palma ce mi-a dat deja o gramada de fiori apoi, cu o miscare scurta, imi scot tricoul peste cap si astept. Cateva clipe, privirea ii fuge pe pieptul meu, curioasa si parand fascinata, apoi se incrunta usor. Mana i se aseaza de data asta deasupra inimii, in locul unde am urma de glont, iar eu inspir adanc cand o face. Degetele pipaie timide cicatricea si o vad inghitind in sec. Ochii violeti ma privesc intrebatori, dar nu spune nimic.

Prefer sa trec sub tacere motivul pentru care am cicatricea si ma apropii mai mult de ea, sarutand-o cat pot de tandru. Ii culeg nectarul de pe buzele dulci si ma delectez cu gustul

imbatator. De data asta, nu vreau sa o sperii. Vreau mai mult decat data trecuta, dar nu mai mult decat este dispusa ea sa dea. Cu maini tremurande, ii prind tivul tricoului in maini si o intreb din privire daca imi da voie sa-l ridic, iar ea accepta, cu o usoara ezitare si o inclinare usoara din cap.

Il ridic incet, admirand si mangaind pielea catifelata ce mi se arata. Centimetru cu centimetru, bucatica cu bucatica de piele matasoasa. Parul i se revarsa pe umeri si pe piept, ascunzand privirii ceea ce imi doresc atat de mult sa vad, sanii plini ce doar i-am intrezarit prin hainele ce le poarta. Cu gesturi blande ii dau parul pe spate, mangaind fiecare suvita in parte, dar isi acopera pieptul cu bratele, rusinoasa.

-Esti atat de frumoasa! recunosc soptind in timp ce o trag din nou in brate si o sarut pana simt ca se relaxeaza usor.

Mainile ii urca pe umerii mei si mangaierile ei timide ma ametesc mai tare. Ii desfac sutienul si il las sa cada intre noi, iar ea se lipeste rusinata de mine, fara sa realizeze ca faptul ca ii simt sanii lipiti de mine ma atata si mai mult. Incet, o intind pe pat si ma aplec asupra ei doar cat sa ne atingem usor, piele pe piele, tinandu-mi greutatea in maini.

-Te poti razgadi oricand! Doar spune-mi si ma opresc! ii zic cand o simt tremurand.

O clipa, imi cantareste cuvintele.

-Nu vreau sa te opresti! imi sopteste timida.

Raspunsul ei descatuseaza in mine emotii pe care nu credeam sa le mai am vreodata. Inima creste in mine in fata increderii pe care mi-o acorda si tremur de dorinta. O sarut din nou si ii musc usor buza, apoi cobor usor pe gat. Inaintez lent

cu buzele pe pielea matasoasa, putin cate putin, pana ajung la sanii plini. Cand, in sfarsit, ii prind un sfarc in gura, reactia ei aproape ma innebuneste. Imi striga numele si se cambreaza sub mine intr-un gest pur senzual de care sunt sigur ca habar nu are.

Ne agatam cu disperare unul de hainele celuilalt si tragem de fermoare, pantaloni si ghete, oprindu-ne doar cand ramanem goi, apoi ne privim unul pe altul, cu respiratiile precipitate. E atat de frumoasa incat aproape ca mi-e teama sa o ating! Aproape. Caci mainile, cu propria lor vointa, nu se pot opri din mangaiat. Ating fiecare coltisor de piele expus in timp ce o sarut pana ramanem fara rasuflare.

Gura imi coboara din nou pe gat, apoi mai jos, de data asta ocolind cu grija sanii si nu imi pot retine un zambet incantat cand ii aud geamatul de frustrare. Dar gura imi coboara in continuare si ma opresc doar la buric, pe care il tachinez cu limba, adorandu-l.

Ochii mi se opresc pe cicatricea ce o are la cativa centimetri de gura mea si ma infior cand imi aduc aminte ce am citit. "Plaga in abdomen prin impuscare". Nu vreau sa imi imaginez cum ar fi sa nu o iubesc pe Violet!

Mainile ei ma mangaie la fel de nerabdatoare si sunt incantat ca i-a mai disparut din timiditate. Ma ridic din nou la gura dulce si o sarut cu o sete de nestavilit, facandu-mi loc, incet, intre picioarele ei. Corpul i se crispeaza cand imi simte greutatea deasupra ei si ii pot simti panica ce o cuprinde.

-Iubito, uita-te la mine! ii cer. Uita-te in ochii mei! Vrei sa ma opresc?

Ii astept raspunsul cu teama, cu disperare chiar, caci inima si sufletul ma doare din cauza dorintei de a intra in ea, dar teama din privirea ei e mai presus de ceea ce am eu nevoie. Violet ma priveste cu frica si lacrimile din ochii ei ma dor, dar isi concentreaza privirea pe ochii mei si, incet, incet, teama dispare, alungand cosmarul intr-un loc indepartat, lasand loc doar dorintei.

Nu imi raspunde, nu verbal, dar corpul i se topeste sub al meu in timp ce ma strange mai aproape si se intinde dupa un nou sarut. Iar eu il dau cu nerabdare in timp ce ii cuprind coapsele si o ridic spre mine, intrand cat pot de lent in trupul ei. O placere imensa ma cuprinde si, cu o miscare scurta, patrund cat pot de adanc.

Absorb in mine tipatul ei usor, apoi culeg cu buzele fiecare lacrima ce i se scurge pe obraji. Stau nemiscat, aproape nici nu mai rasuflu, lasandu-i timp sa se obisnuiasca cu mine inlauntrul ei si, acelasi timp, sa imi revin si eu din uimire. Caci orice am crezut despre Violet, nu s-a adeverit. A fost virgina pana in urma cu cateva secunde!

Un geamat adanc imi scapa cand se misca usor sub mine, si scrasnesc puternic din dinti incercand sa ma misc cat mai atent. Corpul ei ma strange puternic, dar mi se potriveste perfect. O, Doamne, parca a fost creata special pentru mine! Este atat de stramta si de fierbinte incat aproape imi pierd capul de placerea de a o simti in jurul meu!

Incet, incep miscarile vechi de cand lumea si ma infior cand si ea imi raspunde, iesind inaintea mea cu miscari timide. Ii murmur soapte de iubire si o indrum cu glas soptit pana cand

pasiunea ne ia in stapanire pe amandoi, cauntand implinirea. Uit absolut tot ce ma inconjoara, imi uit trecutul si prezentul, ramanand constient doar de femeia minunata ce o am in brate si de felul in care ma face sa ma simt.

Ii simt tremurul si stiu ca e aproape, dar parca se teme de ceea ce simte, de necunoscut.

-Da-ti drumul, iubito! Nu te retine! ii soptesc cand simt ca si eu sunt aproape.

Corpul ei ma asculta si ii simt spasmele atat de bine incat aproape plang de placere in timp ce ma eliberez si eu. Cand ultimele valuri de placere se sting incet, ochii i se deschid si ma priveste cu uimire, mirata de ceea ce tocmai a simtit, incetosati inca de pasiune, violetul din ei fiind intunecat. Dar o inteleg perfect! Acelasi lucru simt si eu, de parca ar fost prima data si pentru mine! Nicicand nu am simtit asemenea placere si pot sa jur ca nici nu o sa mai gasesc decat in bratele ei!

-Te simti bine? o intreb ingrijorat dupa minute bune, in timp ce are capul culcat pe pieptul meu, iar eu o strang cat pot de aproape de mine.

-Nu am stiut ca pot sa simt asa ceva! imi sopteste inca mirata, iar o roseata adorabila i se asterne in obraji.

-Ma bucur ca m-ai lasat pe mine sa fiu cel care sa-ti arate ce poti sa simti!

Se inroseste si mai tare, dar se ghemuieste mai bine la pieptul meu.

-Si eu ma bucur ca ai fost tu!

Inima imi creste in mine de fericire cand ii aud raspunsul si o sarut. De data asta tandru, incercand sa ii arat cat sunt de

fericit, de implinit si multumit ca e in bratele mele, ca e a mea asa cum mi-am dorit din prima clipa in care am vazut-o.

Imi deschid ochii incet, trezindu-ma din somnul cel mai odihnitor pe care l-am avut de cativa ani incoace. Dar sar imediat in capul oaselor cand observ ca sunt singur in pat. Violet! Mirosul puternic de gel de dus si de sampon imi dau de inteles ca a iesit de curand din baie. Dar unde e? De ce nu s-a intors in pat?

Un zambet larg mi se asterne pe fata cand imi amintesc noaptea trecuta. Violet e tot ce as fi putut visa vreodata! Nerabdator, imi trag un pantalon pe mine si cobor, dornic sa o strang din nou in brate si s-o sarut. Dar imaginea ce mi se infatiseaza inaintea ochilor imi ingheata sangele in vene.

Violet, imbracata doar in tricou, cu parul inca umed de la dus, sade pe canapea si... citeste dosarul despre ea!

La dracu'! Cum am putut uita de el?! Cum am putut sa fiu atat de prost?!

E incruntata si citeste atat de absorbita incat nu imi sesizeaza prezenta, iar eu nu indraznesc sa mai misc nici macar un deget. Cand termina de citit si ultima pagina, isi pune mainile la gura si incepe sa planga, leganandu-se usor. Atata disperare se simte din gestul ei, si furie, si neputinta, incat mi se zdrobeste inima. Si eu sunt cel care i-a produs suferinta! Eu, cu mintea mea bolnava, ca am dorit atat de mult sa stiu! Eu si cu prostia mea, ca am lasat dosarul la vedere!

-Violet! soptesc usor cand nu mai rezist sa stau deoparte de zbuciumul ei.

Tresare violent si sare in picioare, indepartandu-se

instinctiv de mine. Ochii ei, ce acum cateva ore ma priveau plini de dorinta, acum arunca fulgere spre mine. Sunt plini de dispret si furie si nu pot sa o condamn.

Nu stiu ce sa ii spun, nici un cuvant nu poate sa exprime ceea ce ce simt acum. Si nici unul sa justifice existenta dosarului. Asa ca tac, sorbind-o din priviri cu disperare, caci *stiu* ca am pierdut-o.

-Imi pare rau, iubito! soptesc intr-un tarziu.

-Iubito?! rade ironic. Daca ai fi tinut catusi de putin la mine, *asta* nu ar fi existat! imi spune aratand spre dosarul de pe masuta. Nu inteleg! continua apoi de parca ar vorbi cu ea insasi. De ce, Dominic? De ce-ai facut-o? Din... mila? Din curiozitate?

-Mila? Tu chiar crezi ca noaptea trecuta s-a intamplat din mila? Iubito, am facut-o pentru ca am dorit-o! Te-am dorit de cand te-am gasit in padure, lesinata! Te-am dorit inainte sa iti vad privirea sau superbii tai ochi violeti! In fiecare clipa de atunci incoace te-am dorit si te doresc acum chiar si mai mult!

Ma priveste cateva clipe, la fel de furioasa si este clar ca nu crede nici un cuvant din ce am spus.

-Asta nu explica faptul ca mi-ai incalcat intimitatea! La naiba! E toata viata mea acolo, negru pe alb! Tot ceea ce incerc sa las in urma! Rahatul de care fug de cinci ani! Mizeria ce imi da si acum cosmaruri, cosmaruri ca acela pe care l-ai vazut cu ochii tai! Mi-ai spus ca o sa ai rabdare, sa facem totul cu pasi mici. Sa iti povestesc cand simt eu ca pot sa o fac!

Reprosurile ei intemeiate imi lasa un gust amar in gura. Are dreptate sa fie furioasa! Dar, Doamne, cat e de superba!

Habar nu are ca furia ii anima trasaturile si-i face ochii sa straluceasca cum au facut-o doar cand a avut orgasm! Vibreaza toata, iar faptul ca e doar intr-un tricou ce ii lasa picioarele lungi si superbe la vedere, ma face sa o doresc si mai mult!

-Tony mi-a dat o saptamana sa aflu tot ce pot despre tine!

-Poftim?! se uita mine neincrezatoare. Vrei sa te cred ca ai strans datele astea pentru Tony?

-Da... si nu! recunosc inchizand ochii pentru o clipa. Da, mi-a cerut asta si m-am bucurat ca mi-a cerut-o mie. Asa pot sa aleg ce date ii furnizez, sa ii spun doar ce imi convine si care sa te apere de el!

-Sa ma apere de el!? pufneste din nou ironica. Nu a facut nimic de care sa imi fie frica! Abia daca mi-a vorbit de cateva ori! Nu am nevoie sa fiu aparata de el, ci de *tine!*

Nu pot sa cred ca asta simte! Cuvintele ei taie in carne vie, dar banuiesc ca ea sufera mai mult decat mine.

-Cand ti-a cerut sa... afli despre mine? ma intreaba banuitoare.

La naiba!

-Acum doua zile, recunosc cu jumatate de gura si stiu ca, desi sunt sincer, inrautatesc situatia.

Ochii i se maresc si stiu exact momentul in care intelege totul. Se vede foarte clar in privirea ce mi-o arunca.

-Ai plecat doar ieri dimineata! Si... ai venit aici, la cabana. Dumnezeule! Aveai deja toate datele! Ai strans toate astea pentru tine! Aveai de gand sa stai aici cateva zile, apoi sa apari si sa-i arunci lui Tony doar ce vrei tu!

Nu imi asteapta confirmarea, doar trece ca o furtuna pe langa mine urcand spre dormitor de unde coboara, imbracata, in cateva minute. Minute in care doar stau si nu pot gandi nimic altceva decat ca pleaca si nu am nici cea mai mica sansa s-o opresc.

-Te rog, Violet, nu pleca! ii soptesc pierdut, prinzand-o de brat cand trece de mine spre iesire si incercand imposibilul.

Ma priveste dispretuitoare si isi smulge bratul din mana mea. Inainte sa iese pe usa, se intoarce si, cu lacrimi in ochi, spune cu o tristete sfasietoare in voce:

-Regret ca nu te-am ascultat prima oara cand mi-ai spus sa plec! M-ai prevenit! Probabil a fost singura data cand ai fost sincer cu mine!

Si pleaca lasandu-ma cu un gol imens in suflet, jelind dupa singurul lucru bun ce mi s-a ivit in viata dupa atata timp. Plang dupa *ea!*

Capitolul 9

VIOLET

Drumul spre casa l-am facut mecanic, mai mult amortita decat vie. Acum, stau nemiscata in mijlocul micutului apartament si ma uit in jur. Impulsul de a fugi din nou pune

stapanire pe mine si incep, cu frenezie, sa impachetez, incercand sa ma gandesc la orice altceva decat la noaptea trecuta si, mai ales, sa nu ma gandesc la Dominic.

Sunt gata in cateva minute, obisnuinta spunandu-si cuvantul. Am invatat, de-a lungul timpului, sa pot s-o fac atat de bine! Asta si faptul ca nu am mai nimic. O bruma de haine si cateva maruntisuri ce incap intr-o geanta nu prea mare.

Dar inainte sa ies pe usa, mai arunc o privire inapoi. E prima data cand fac asta, cand parca incerc sa ma agat de ceea ce am. Lacrimi amare incep sa-mi curga pe obraji la imaginea micutului apartament. Aproape ca incepusem sa ma simt "acasa". De data asta, chiar mi-am dorit sa mearga. Sa raman. Dar, daca sunt sincera cu mine, nu are legatura nici cu apartamentul, nici cu serviciul sau orasul. Adevaratul motiv e Dominic.

Hohotele de plans pornesc mai tare cand ma gandesc la el, scuturandu-mi trupul si, fara sa vreau, ma las in jos, alunecand langa perete.

Pentru o clipa scurta, am fost din nou fericita! Dar doar atat a fost: o clipa! Ca de fiecare data, nu a tinut mai mult. De parca soarta mi-ar fi potrivnica, de parca ii place sa se joace cu mine si cu sufletul meu. Doar imi arata ce as putea sa am, cum ar putea sa fie, apoi imi ia totul, impingandu-ma mai mult in disperare si in haul negru din care ma chinui atat de mult sa ies.

Amintirea dosarului imi revine, odata cu durerea ce am simtit-o in momentul in care l-am vazut.

Nevoia stringenta de cofeina si-a spus cuvantul si am

coborat sa fac o cafea dupa ce, minute bune, doar l-am privit pe Dominic dormind. Parea... mai tanar. Incruntarea obisnuita ii disparuse, la fel si cuta dintre sprancene. Cu un deget, aproape i-am atins fruntea destinsa. Aproape, fiindca n-am avut curajul sa il ating.

Inca incerc sa ma obisnuiesc cu ceea ce s-a intamplat intre noi. Nu am lasat pe nimeni, niciodata, sa se apropie atat de mult de mine. Nici chiar pe James. Dominic a reusit, intr-un timp foarte scurt, sa imi darame toate zidurile pe care le-am construit de-a lungul timpului si pe care le credeam impenetrabile.

Langa el sau in bratele lui, m-am simtit frumoasa si dorita. *Iubita*. Intr-un mod aparte.

Acum realizez ca l-am iubit pe James, dar a fost o dragoste adolescentina. Era idolul meu, prietenul, fratele si iubitul in acelasi timp. Am depins atat de mult de el, atat de multi ani, incat toate sentimentele erau amestecate, fara sa le pot percepe separat. Dar l-am iubit si, daca am fi avut o sansa, l-as fi iubit si mai mult, probabil.

Insa ceea ce am simtit sau simt pentru Dominic, este mult mai puternic, mult mai intens! Langa el, simt ca plutesc si totodata, percep fiecare senzatie mai intens. Ca si cum trupurile noastre ar fi conectate printr-un fir invizibil. Pielea mi se electrizeaza si respiratia mi se ingreuneaza de cate ori sunt in aceeasi incapere cu el. Sau ma priveste. Ii simt privirea chiar si in club, cand sunt in mijlocul atator oameni!

Dar am uitat de toate acestea cand ochii mi-au fost atrasi de numele meu, scris mare, cu marker negru, pe dosar. Hartiile

din interior mi-au facut pielea de gaina si parca am retrait totul in timp ce citeam. Fiecare durere, si chin, si cosmar au revenit in forta. Au sters ca un burete toate gesturile tandre ale lui Dominic, ramanand doar intruziunea lui fortata.

Declaratiile mele de la politie, declaratiile lui James si ale directorului de orfelinat, alaturi de rapoarte din investigatia politiei, m-au facut sa ma simt din nou mica si neimportanta. Fara valoare. Cateva randuri doar in care se face referire la uciderea lui James. Ca si cum ar fi fost fara importanta. Exact ca si atunci.

Dar dosarul cuprinde si alte date. Date cu ceea ce am facut si in ultimii cinci ani. Cateva batai in care m-am implicat atunci cand unul sau altul au indraznit prea mult si cateva vizite la politie. Chiar si o lista cu amenzile pentru depasirea de viteza!

Insa sunt nedumerita. Abia acum imi dau seama ca Dominic a fost tot timpul in Chicago de cand ne-am cunoscut. L-am vazut zilnic. Nu avea *cum* sa stranga toate aceste date despre mine! Altcineva i le-a furnizat!

Imaginea dosarului imi revine in minte si, brusc, am o revelatie. Modul in care au fost prezentate datele, felul in care erau indosariate... l-am mai vazut. Dominic putea obtine dosarul ala dintr-un singur loc. Dar cum? Prin ce metoda il putea obtine?

O bataie puternica in usa ma face sa tresar speriata si deschid usa sperand ca e Dominic si voi putea sa aflu adevarul. Dar in fata mea sta nimeni altul decat Tony Rodriquez.

-Ce cauti aici? il intreb mirata si nu pot sa nu ma infior amintindu-mi de toate datile in care am fost prevenita in legatura cu el.

-N-ai venit azi-noapte la serviciu si Sandra mi-a spus ca esti bolnava! imi spune zambind, dar ma priveste extrem de atent.

O, Doamne! Am uitat cu totul de club! Aseara nu-l aveam in minte decat doar pe Dominic! Noroc cu Sandra ca s-a gandit sa imi gaseasca o scuza.

-Ai plans! constata Tony cand vede ca nu raspund, apoi privirea ii cade pe geanta ce zace la picioarele mele si se incrunta. Si pleci! De ce? Ce s-a intamplat?

Pare ingrijorat si furios deopotriva si da sa intre in apartament, dar eu raman neclintita in usa, privind peste umarul sau sa vad daca e singur.

-Pe cine cauti? ma intreaba ridicand o spranceana. Pe Dominic? Este plecat cateva zile sa imi rezolve o problema. Dar asta stii, fiindca sunt sigur ca nu ar fi plecat fara sa-ti spuna! adauga el, acum ranjind.

Deci chiar l-a trimis pe Dominic sa se intereseze despre mine! Inima imi bate mai tare cand imi dau seama ca, macar in privinta asta, Dominic nu m-a mintit. Dar cum adica stie ca Dominic mi-ar fi spus ca pleaca?!

-Nu ma uitam dupa el! raspund cat pot de indiferenta. Si, daca te intereseaza, nu stiam ca e plecat! De ce mi-ar spune mie ce are de gand sa faca?

Tony isi mijeste ochii la mine, apoi zambeste larg.

-Fiindca nu isi poate lua ochii de pe tine, chiar daca

incearca din greu sa o ascunda! Asta si faptul ca petreceti destul de mult timp impreuna, chiar daca i-am spus ca... O, nu are importanta!

Inghit in sec cand imi dau seama ce a vrut sa spuna. Sa nu se atinga nimeni de mine, ca sunt a lui. Iar Dominic i-a incalcat comanda! Dar de unde stie ca ne-am intalnit? Nu putea sa afle decat daca a pus pe cineva sa il urmareasca. Sau pe mine!

-Nu petrecem timpul impreuna! neg cat de vehement pot. Dominic m-a ajutat doar cu niste probleme, atata tot!

Raspunsul meu il infurie pe Tony, dar nu poate spune nimic, nu fara sa dezvaluie faptul ca unul din noi, sau amandoi, suntem urmariti din porunca lui.

-Ma bucur ca te simti mai bine! schimba el tactica. Inseamna ca ne vedem deseara la club! De-abea astept!

Si cu asta, se intoarce si pleaca, lasandu-ma confuza. Pentru prima data, am fost nelinistita in prezenta lui. Ca si cum o amenintare nerostita a fost lansata catre mine. Parca m-a prevenit ca sunt a lui si nu trebuie sa am nimic de-a face cu Dominic. La naiba! Nici in privinta asta nu m-a mintit!

Fara sa vreau, speranta ca a spus adevarul si cand mi-a zis ce simte pentru mine isi face loc pe furis in mintea mea. Dar imi e teama ca este doar ceea ce imi doresc eu, un adevar denaturat de dorinta mea de a il crede. De sentimentele pe care le am pentru el.

Totul imi pare atat de complicat! Ce simt... Ce imi doresc... Secretele lui Dominic... Si Tony cu interesul lui ciudat.

O singura persoana poate face lumina in toate astea si,

inainte sa ma hotarasc daca sa parasesc sau nu Chigaco, trebuie sa mai vorbesc odata cu el!

****

DOMINIC

Plecarea lui Violet a lasat un gol imens in urma. Ma simt... pierdut. Distrus. Furios pe mine insumi. Si, pentru prima data, vreau sa renunt. Sa renunt la razbunarea pe care o astept de ani de zile. Chiar daca acum sunt mai aproape ca oricand de telul meu, nu pot sa accept pretul. Nu cand acesta consta in renuntarea la Violet.

Fara sa vreau, pasii ma duc inapoi in dormitor si raman privind fix patul. Imagini cu Violet imi apar in fata ochilor. Modul atat de senzual in care a reactionat la fiecare atingere a mea, felul patimas in care mi-a raspuns atunci cand pasiunea m-a facut sa uit ca trebuie s-o iau usor... Nici nu a bagat de seama daca am folosit sau nu protectie! Am facut-o, desi nimic nu as fi putut dori mai mult decat sa o simt cu-adevarat! Ochii mi se opresc pe cele cateva pete de sange de pe cearceaf si aproape ca simt din nou modul in care m-a strans corpul ei cand a devenit a mea. Ca un pumn strans, fierbinte si umed.

Cobor din nou la parter si raman cu ochii pe dosarul care a alungat-o. Nu, *eu*sunt cel care a alungat-o prin neincrederea si curiozitatea mea! Ar fi trebuit sa astept, asa cum i-am promis, pana ar fi fost pregatita sa imi spuna singura prin ceea de a trecut. Oricum, as baga mana in foc ca e mult mai mult decat scrie pe acele hartii, ca varianta ei e mult mai dureroasa decat insiruirea de date pe care am citit-o.

Dar acum e prea tarziu! Daca un lucru a reiesit clar din

ceea ce am citit, a fost faptul ca nu are incredere in nimeni. Si totusi, in mine a avut! A riscat pentru prima data si a avut incredere in cineva, iar eu i-am inselat-o. Da, am banuit de la inceput ca am s-o ranesc, dar nu stiam cat de tare!

Habar nu am de cat timp stau pierdut in ganduri si tresar cand aud un zgomot de motor. Imi trece prin cap ideea ca am innebunit, ca am ajuns sa imi imaginez ca aud motocicleta lui Violet. Dar usa cabanei se deschide brusc si apare o Violet la fel de nervoasa ca si cea care a plecat cu cateva ore in urma, lasandu-ma cu gura cascata. La propriu.

Inainteaza cu pasi mari si hotarati pana in fata mea si isi pune mainile in solduri cu un aer bataios si cu ochii scaparand, tuguindu-si o clipa buzele.

-Bine, Grey! Imi esti dator niste explicatii! Sa te aud! De data asta adevarul! Tu stii totul despre mine, am dreptul sa aflu si eu ce ascunzi! Si poti incepe prin a-mi spune cine naiba esti fiindca, in mod sigur, nu esti una din marionetele lui Tony!

Isi spune replicile repede, rasufland adanc abia la sfarsit si pare hotarata sa nu plece pana nu afla ceea ce doreste.

Iar eu, stau doar ca prostul, uitandu-ma la ea. Habar nu are ca gestul ei de a-si pune mainile in sold i-a facut sanii sa tresalte atragandu-mi privirea lacoma, sau ca vibreaza toata, iar ochii ii sunt mai violeti decat oricand. Doamne, cat e de frumoasa!

-Ei, bine? insista incruntandu-se usor cand raspunsul meu intarzie.

Ma ridic usor si ma apropii incet de ea pana cand trebuie sa-si dea capul pe spate ca sa se poata uita la mine. Privirea

nu i se schimba si ramane fixata in ochii mei, dar o vad inghitind cu greu. O sorb din privire, bucuros ca am acest efect asupra ei si nu-mi vine sa cred ca s-a intors.

Cu o urma de zambet pe fata, ii prind ceafa cu o mana si mijlocul cu cealalta si o lipesc pe frumoasa amazoana de mine, ignorand cu desavarsire icnetul surprins pe care il scoate.

-Bine, Collins, iti spun tot ce vrei!

Apoi o sarut. Adanc si cu nesat, fericit ca e din nou cu mine. Ca s-a intors. O sa ii spun tot adevarul si, de data asta, nu ii mai ascund nimic. Dar nu acum, nu in clipa asta. Acum vreau doar sa o sarut pana uita si cum o cheama, pana uit si eu cine sunt. Discutia noastra si adevarul mai pot astepta putin. Sau mai mult. Mult mai mult...

Capitolul 10

DOMINIC

Se pare insa ca m-am bucurat prea repede! Violet se smulge din bratele mele cateva minute mai tarziu si aproape ca imi plesneste una peste fata. Noroc ca am instincte bune si ma feresc la timp! Dar chiar si asa, un zambet larg mi se asterne pe chip, caci ii ador noua personalitate pe care tocmai i-o descopar.

Da, am vazut-o lovind intr-un sac cu furie, insa in rest, a fost mereu destul de linistita. Acum aduce enorm de mult cu Xena! Ba chiar mi-o si imaginez, imbracata ca printesa razboinica si atacandu-ma cu un tipat rasunator.

-Ai cumva un costum de piele? ma scapa gura inainte sa gandesc.

-Poftim?! se incrunta la mine, neintelegand unde bat. Am unul, dar ce impor... Lasa vrajeala, Dominic!

-Bine! accept alungandu-mi fanteziile cu un oftat si ma gandesc ca ar fi cazul sa las gluma deoparte. Ce vrei sa stii?

-Adevarul!

-Iubito, nu te-am mintit niciodata! Am ocolit unele lucruri, dar nu te-am mintit! Am preferat sa tac, ca mai devreme, sau ti-am spus ca e complicat! In rest, tot ce ti-am spus e adevarat!

Se uita cu ochi mijiti la mine, parca ar fi nehotarata daca sa ma creada sau sa ma ia la bataie. Sau sa plece. Lucru pe care nu am de gand sa o mai las s-o faca! Asa ca o iau in brate ca pe o mireasa si ma asez intr-un fotoliu, cu ea in poala mea. Vreau sa imi fie cat mai aproape si, totodata, sa o pot privi in ochi cand o sa-i spun ce am de zis.

-Sunt agent in cadrul agentiei anti-drog si lucrez sub acoperire de trei ani. M-am infiltrat in organizatia lui Rodriquez, dar nu pe el il vrem. Incerc sa prind un traficant mult mai important care, uneori, in tranzactiile cu cantitati uriase de droguri, il foloseste si pe Tony. Un singur coleg de-al meu a reusit pana acum sa se infiltreze in organizatia tipului, dar a disparut dupa doua luni. Asa ca am incercat o alta abordare. Mai pe ocolite si care dureaza mult mai mult, dar care speram

sa ne conduca la prinderea lui .

-Cum se numeste tipul? ma intreaba Violet dupa ce asculta atenta tot ce ii povestesc.

-Nu pot sa-ti spun. Adica pot, dar e mai bine sa nu stii! adaug ca sa nu zica iarasi ca o mint. Iubito, si asa incalc o gramada de regulamente si legi povestindu-ti toate astea, dar ti-am promis ca iti spun adevarul despre ceea ce fac. Insa nu pot sa-ti zic chiar totul! Nu-mi cere nume, ca nu o sa primesti!

-Atunci spune-mi despre tine! De ce faci asta? De ce iti risti viata? Stai! Dominic Grey e numele tau adevarat?

Furia i s-a mai potolit putin, lasand loc curiozitatii. Dar pare sincer interesata de ceea ce ii povestesc, de persoana mea, iar asta ma bucura enorm.

-Acum aproape patru ani, eram agent de teren. Impreuna cu inca trei colegi, investigam aparitia unui nou tip de drog pe piata. Descoperisem probabil ceva ce nu trebuia, ne-am apropiat prea mult de cineva, nu stiu. Nu ne-am dat seama nici atunci, nu stim nici acum ce a fost ceea ce a declansat o intreaga nebunie. Banuiesc doar ca e faptul ca am aflat numele acestui tip pe care il caut si acuma. Oricum, deranjasem pe cineva. Tare de tot! In aceeasi seara am fost toti patru atacati.

O simt tresarind in bratele mele dar, pentru prima data, nu mai sunt concentrat in totalitate la ea. Calatoresc inapoi in timp, amintindu-mi de clipele de groaza.

-Pe unul dintre noi l-au omorat pe cand iesea de la sala de antrenament, iar peste altul au intrat in casa, impuscandu-l in somn. Noi... Iesisem cu partenerul meu si cu logodnica lui, Lucia, la o bere. Era vineri seara si doream sa ne relaxam si

noi putin, sa ne distram. Cand am iesit din bar, eram asteptati. Trei focuri de arma au fost trase catre noi. Doar trei! Scurte si precise. O executie comandata.

O aud tinandu-si respiratia, apoi mana lui Violet se aseaza pe pieptul meu, mangaind usor locul in care am cicatricea.

- Lucia a murit pe loc, impuscata in cap, iar noi doi am cazut alaturi de ea, impuscati in piept. Nu am apucat sa-mi dau seama ce se intampla. Am aflat totul doar in momentul in care m-am trezit la spital. Si eu si partenerul meu am avut noroc. Mie mi-au ratat cu cativa centimetri inima, dar lui glontul i-a atins coloana vertebrala. Acum e intr-un scaun cu rotile.

Doua lacrimi mari curg pe obrajii lui Violet, apoi isi pune capul pe umarul meu in timp ce mana ii ramane lipita de inima mea si cicantricea de langa ea. Daca e cineva care ma poate intelege cu adevarat, aceea e Violet.

-Nu plange, iubito! A trecut! ii soptesc strangand-o mai aproape de mine si sarutandu-i parul.

Cateva minute raman tacut, pierdut in amintiri. Imi amintesc si acum, cu claritate, furia si supararea ce m-au cuprins cand am aflat ce s-a intamplat.

-Dupa ce am scapat de pericolul cauzat de rana, agentia a venit cu o propunere pe care am acceptat-o imediat. Mi-au inscenat moartea si mi-au creat o identitate cu totul noua. Dominic Grey. Deci da, ca sa raspund la intrebarea ta, acum numele meu adevarat este Dominic Grey. Eu, celalalt eu, am murit acum patru ani. Asa am inceput munca sub acoperire. Treptat, am aflat tot mai multe despre acest tip si ne apropiem de el. Cu pasi mici, e adevarat, dar ne apropiem!

-Nu pot sa cred ca, dupa tot ce s-a intamplat, continui sa faci asta!

Violet ma priveste acum in ochi si pare furioasa pe alegerea mea.

-Dorinta de razbunare te motiveaza foarte bine! ii explic. Si apoi, asta mi-e meseria, cu asta ma ocup! Si partenerul meu s-a intors in agentie! Acum face doar munca de birou, dar nu ar pleca pentru nimic in lume! El este contactul meu din cadrul agentiei. Doar el si inca patru persoane mai stiu de existenta mea si ceea ce fac. Doi dintre ei imi sunt sefii ce au planuit toata actiunea, iar ceilalti doi... Unul e angajatul lui Rodriquez, sub acoperire, ca si mine, si nu, nu iti spun cine e, iar celalalt e... doar prin zona, urmarindu-ne si verificand ce facem. Din atitudinea lui Tony, banuiesc ca se va intampla ceva in curand, dar se ascunde foarte bine. Sper sa reusesc sa ajung odata la tipul ala si sa il prind!

Si chiar asta imi doresc! M-am saturat de viata falsa pe care o duc si sa ma tot uit peste umar! Imi doresc un trai normal si... Da, o doresc pe Violet! Mai mult decat orice mi-am dorit vreodata!

-I-am castigat suficient de mult increderea lui Tony incat sa ma includa in afacere. Dar ai aparut tu! Acum nu mai sunt atat de sigur pe increderea lui!

-Poftim?! sare Violet ca arsa. Ce legatura am eu cu asta?

-Oh, ai legatura, iubito! M-ai zapacit de tot din prima clipa in care te-am vazut! Atat de tare, incat ma gandesc mai mult la tine decat la ce am de facut! Si i-ai trezit interesul si lui Tony! Atat de mult incat a devenit gelos si banuitor pe mine din cauza

ta! In plus, in ultimul timp isi neglijeaza afacerile si petrece tot mai mult timp la club, doar ca sa fie in apropierea ta. Iar asta ma ingrijoreaza, de aceea ti-am spus sa pleci. Daca tipul asta pe care il caut, are nevoie de Rodriquez, il vrea concentrat si pe deplin implicat. Iar tu esti o distragere! Uimitoare, minunata si superba, dar o distragere! Asta te face o posibila tinta!

Ochii i se maresc si ma priveste neincrezatoare.

-Nu poti sa crezi asta! Cum sa fiu o tinta?! Tony nu ma intereseaza deloc si...

-E suficient ca tu ai ajuns o obsesie pentru el!

De data asta, se incrunta si cade pe ganduri.

-Mi-a facut astazi o vizita, imi spune ezitand iar eu imi tin rasuflarea.

-Cand? De ce? Ce ti-a zis? intreb pe nerasuflate.

-Cand am ajuns acasa. Sandra i-a spus ca sunt bolnava, de aceea am lipsit de la serviciu azi noapte, si a venit sa vada cum ma simt, imi raspunde inrosindu-se in obraji cand pomeneste de noaptea petrecuta impreuna. Mi-a spus ca stie ca petrecem cam mult timp impreuna.

La dracu'! Inseamna ca a pus pe cineva s-o urmareasca! Poate chiar si pe mine! Asta nu trebuia sa se intample!

-Am negat ca ar fi ceva intre noi si i-am zis ca m-ai ajutat sa-mi rezolv niste probleme, dar nu stiu daca m-a crezut. Am facut bine?

-Da, iubito! ii spun dandu-i o suvita de par dupa ureche si saruntand-o scurt.

-Si m-am invartit prin tot Chigaco pana am fost sigura ca nu sunt urmarita cand m-am intors aici! adauga mandra de ea.

-Frumoasa si desteapta! Asta-i fata mea! recunosc uimit, dar Violet se incrunta la mine.

-Nu sunt fata ta, Dominic!

-Nu, ai dreptate! ii spun cu ochii pe gura ei senzuala. Esti femeie! Indubitabil si de netagaduit, femeie!

Ma surprinde cand se ridica brusc din poala mea inainte sa o pot opri si isi pune din nou mainile in solduri.

-Ma refeream ca nu sunt a ta! revine din nou la tonul bataios.

Cum adica?!

-Daca am petrecut o noapte cu tine nu inseamna ca sunt proprietatea ta!

La naiba! Ce vrea sa zica cu asta? Proprietatea mea?!

-Iubito, ma refeream la...

-Nici o iubito! Inca nu mi-ai explicat prezenta dosarului!

Atitudinea ei imi fac gandurile sa fuga din nou la costumul de piele si cum ar arata in el, dar le alung la fel de repede cum au venit. Cum, Doamne iarta-ma, reuseste ca, printr-un singur gest sau o simpla atitudine, sa ma dea in halul asta peste cap?!

-Intamplarea de la sala, cand te-ai razbunat cu atata sete pe sacul ala, apoi reactia care ai avut-o cand te-am sarutat, m-au facut extrem de curios! si o aud cum pufneste. Pur si simplu, nu ma asteptam sa simt ceea ce am simtit cand te-am avut in bratele mele! Si nici efectul pe care l-a produs sarutul ala! Asa ca am incalcat cea mai stricta regula si mi-am sunat partenerul, fara sa mai tin cont ca pot sa ma desconspir sau de faptul ca ma comport ca un ticalos si l-am rugat sa imi trimita

tot ce poate afla despre tine. Asa am primit dosarul!

Cateva clipe ma priveste incruntata, in aceeasi pozitie. Dar vocea ii este usor tremuratoare cand imi pune urmatoarea intrebare.

-Ce ai simtit cand l-ai citit?

Ma apropii de ea cu pasi repezi si ii cuprind fata in palme, obligand-o sa se uite in ochii mei.

-Durere... Suferinta... Furie... Stiu ca am gresit citindu-l, ca trebuia sa astept sa imi spui tu... Pur si simplu, nu m-am putut abtine! Mi-ai intrat prea mult in suflet si trebuia sa stiu exact cine esti si daca pot avea incredere in tine. Numeste-l defect profesional, daca vrei. Oricum, nu e o scuza si iti inteleg perfect supararea. Incearca insa sa intelegi ca am facut-o pentru ca tin atat de mult la tine. Pentru ca, in ciuda situatiei complicate in care suntem, ma indragostesc de tine. Cu fiecare clipa care trece, te iubesc mai mult! Atat de mult, incat ma sperie!

Ochii ei frumosi se intuneca la culoare in fata a ceea ce am recunoscut, dar nu spune nimic minute bune. Sau doar mie mi se pare timpul ce trece lung, in asteptarea unui raspuns.

Face un pas in spate, apoi inca unul, si inca unul, si fiecare dintre ele ma mai distruge cate putin. Abia apoi vorbeste cu mine.

-Cand te intorci in Chicago?

-Peste doua zile. Pana atunci trebuie sa ma hotarasc ce ii spun lui Tony.

-Ai incredere in mine, Dominic? ma ia prin surprindere atat cu intrebarea cat si cu faptul ca imi zambeste dulce.

-Bineinteles ca am, iubito!

-Perfect! pare multumita de raspuns. Sa vii peste doua zile, direct la club, la ora zece. Si ma cauti intai pe mine, abia apoi te duci la Tony!

Imi mai zambeste o data, inseninandu-mi ziua, apoi pleaca din nou, lasandu-ma sa imi chinui mintea cu ce are de gand sa faca si ce a vrut sa spuna!

Capitolul 11

Doua seri mai tarziu, la ora zece fara un minut, intru in club mai agitat ca niciodata. Habar nu am ce are Violet de gand dar, asa cum i-am spus, am incredere in ea. Privirea imi fuge spre biroul de sus si il vad pe Tony urmarind pe cineva cu privirea in multimea de oameni. Ma indrept in acea directie fiindca stiu cu siguranta ca persoana respectiva este Violet.

Bineinteles ca o gasesc, servind la mese, serioasa ca de obicei. Desi nu am vazut-o de doar doua zile, tremur de emotie cand o revad.

-Buna, iubito! ii soptesc in asa fel incat sa ma auda numai ea.

Se intoarce spre mine si se pozitioneaza in asa fel incat sa stea cu spatele spre biroul de sus. Agitatia interioara mi se linisteste imediat cand imi acorda un zambet minunat.

-Tony se uita incoace, nu-i asa? ma intreaba soptind si ea.

-Da! Si cred ca te-a urmarit toata seara! ii raspund sigur pe mine fara sa fiu nevoit sa mai arunc o privire in sus.

-Perfect!

Apoi ma surprinde total cu ceea ce face. Isi agata un deget de gulerul tricoului meu si ma trage in jos spre ea.

-Mi-a fost dor de tine! sopteste cu ochii stralucind in timp ce imi cuprinde gatul cu bratele si ma saruta.

Pentru o clipa, atat gestul cat si cuvintele ei, ma surprind. Doar pentru o clipa, caci imi revin imediat si o imbratisez si eu, lipind-o strans de mine si adancind cat pot de mult sarutul. Doamne, ce dor mi-a fost de gustul ei! Ii mangai interiorul gurii si musc usor din buzele ce ma innebunesc pana ce gemem amandoi ne placere. Ne pierdem in sarut si in cea ce simtim, uitand ca suntem in mijlocul unei multimi de oameni.

Ne oprim doar cand in jurul nostru rasuna cateva fluieraturi si imi sprijin fruntea de a ei.

-Si mie mi-a fost dor, iubito! Dar suntem nebuni si ne jucam cu focul!

-Poate! zambeste jucaus. Dar eu sunt cea care a sarit pe tine, deci nu te poate invinovati cu nimic. Mie nu poate sa imi comande si stie asta. In plus, asa nu trebuie sa ne mai ascundem si nu te va mai urmari! Acum, fii baiat cuminte si du-te sus!

Daca te intreaba ce-a fost asta, spune-i ca tocmai te-am invitat la mine sa... stii tu!

Desi sunt uluit de logica ei, s-ar putea sa mearga. Chiar as putea scapa de "codita" pe care Tony probabil ca a pus-o pe urma mea din cauza lui Violet.

-Si daca ma intreaba ce-am aflat despre tine? o intreb dupa ce o mai sarut o data. Ce *imi dai voie* sa ii spun?

-Spune-i ca am parasit ultimul loc de munca dupa ce mi-am caftit patronul pentru hartuire sexuala! rade de data asta, in timp ce eu raman surprins atat de ceea ce spune cat si de sunetul minunat al rasului ei. Ce-i? E adevarat, chiar daca asta nu ai citit in dosar! Acum du-te pana nu face Tony apoplexie!

Ma indrept spre birou incercand sa imi revin inca dupa noua Violet pe care am descopetit-o. Cea jucausa si glumeata. O noua fateta pe care mi-a aratat-o. Pana acum am vazut-o trista, serioasa, ingrozita sau furioasa. Si continua sa ma surprinda!

Imi iau o mina cat mai serioasa cand intru in birou, caci stiu sigur ca Rodriquez nu ar aprecia deloc ranjetul multumit pe care l-as afisa in mod normal. Tony sta la birou, privindu-ma cu ochi mijiti, in timp ce un nerv i se zbate puternic pe maxilar. La dracu'! E turbat de furie!

-Poti sa-mi explici ce a fost aia? intreaba pe un ton mult prea linistit.

La naiba!

-Ce pot sa spun? Se pare ca i-am lipsit si e bucuroasa ca m-am intors! raspund ridicand din umeri si incercand sa par indiferent.

Dar ii studiez atent fiecare miscare caci, chiar daca nu i-am spus lui Violet, ma pot astepta la un glont in cap. Nu ar fi prima oara cand Tony reactioneaza impulsiv. L-am vazut omorand oameni care i-au gresit cu mai putin decat atat. Deocamdata se stapaneste, dar nu stiu pentru cat timp.

-Ce ai aflat?

Se lasa pe spatarul scaunului, incercand sa para relaxat, dar il cunosc deja suficient de bine ca sa imi dau seama ca totul este de fatada.

-Nimic interesant! E mereu pe drumuri, fara sa stea prea mult intr-un loc. O rebela! Ultimul loc de munca l-a parasit dupa ce si-a batut patronul pentru hartuire sexuala! ii spun exact cuvintele lui Violet si ma abtin cu toata forta sa nu zambesc.

-Tu faci misto de mine? aproape ca sare Tony de pe scaun si gestul si tonul lui imi alunga cheful de ras.

-Nu! raspund calm si serios. Poti verifica, daca nu ma crezi! Tipul a depus si plangere la politie! blufez de data asta, dar la cum o stiu pe Violet, nu m-as mira.

Nervozitatea lui Rodriquez creste si imi dau seama ca trebuie sa zic ceva. Ceva care sa il faca sa accepte ca Violet e cu mine si, totodata, sa nu-i pierd increderea castigata cu greu.

-Uite, Tony, Violet e cea care s-a dat la mine, nu invers! Imi place fata, recunosc, dar nu ti-am incalcat cuvantul! Nu vreau sa stric relatia dintre noi din cauza unei fuste! O sa renunt la Violet daca asta doresti, desi imi va fi greu. Tocmai m-a invitat sa trec pe la ea la noapte!

Ochii i se maresc cand aude ultima propozitie si se inroseste de furie. Ma rog in gand ca planul lui Violet sa functioneze sau nu voi mai iesi in viata din biroul asta!

-Ai spui ca este lesbiana! afirma privindu-ma banuitor.

La naiba, uitasem de asta!

-Ti-am repetat doar ce mi-a spus ea! Probabil a mintit din cauza a ceea ce i s-a intamplat cu ultimul patron!

Tony se apropie din nou de geam si priveste in club. Stiu ca ochii ii sunt pe Violet, incercand sa ia o hotarare. Si nu pot sa ma abtin sa nu ma gandesc ca tocmai imi risc viata si munca de mai bine de trei ani a unei intregi echipe pentru o femeie! Dar as face-o din nou, oricand, fara sa am cea mai mica ezitare!

Il vad tragand aer in piept, adanc, apoi se intoarce brusc spre mine cu... un zambet stramb pe buze.

-Ce pot sa spun?! E hotararea ei!

Incerc sa nu las sa se vada rasuflarea de usurare pe care corpul meu tensionat o elibereaza si schitez si eu un zambet slab. Se pare ca am scapat de data asta!

-Voi fi plecat doua saptamani din Chicago si vreau sa supraveghezi tu clubul! imi spune Tony serios acuma iar eu ciulesc urechile. Mark va avea grija de restul afacerilor. Daca imi iese planul pe care il am in minte, in curand ne extindem. Totul depinde de o afacere mai mare in care vom fi si noi implicati, alaturi de multi altii. Inca nu e totul stabilit, dar va fi in urmatoarele trei luni.

Deci asta este! Asta e momentul! Ocazia pe care o astept de trei ani de zile! Ocazia sa pun mana pe nenorocitul care a distrus atatea vieti! Si, cu putin noroc, daca scap cu viata din toate astea, peste trei luni ma pot intoarce si eu la o viata normala!

VIOLET

Dupa ce Dominic a urcat in birou, o buna bucata de timp am stat incordata, aruncand, din cand in cand, priviri spre geamul fumuriu. Nu stiu ce i-a spus lui Tony, dar nu am vazut

nici o bataie si nu s-a auzit nici o impuscatura asa ca banuiesc ca planul meu a functionat.

-Hm! Dominic?!

Sandra ranjeste in timp ce trece pe langa mine si isi loveste usor soldul de al meu.

-Da! Cine ar fi crezut? ii raspund zambind.

Chiar asa si este! Daca cineva mi-ar fi spus cu cateva luni in urma ca o sa reusesc sa trec peste temerile si cosmarurile mele si o sa ajung sa ma implic intr-o relatie cu cineva, i-as fi ras in fata. Si totusi, iata-ma aici, zambind cu gura pana la urechi doar gandindu-ma la Dominic!

Chipul zambitor al lui James imi apare o secunda in fata ochilor si ma intreb daca la asta s-a referit cand m-a pus sa-i promit ca o sa-mi traiesc viata. Cumva, in sinea mea, *stiu* ca ar fi multumit. Ca s-ar bucura pentru mine.

-Sase pahare de whiskey, Tim! ii cer barmanului incercand sa-mi las gandurile deoparte si sa ma concentrez la comenzile primite.

Pentru prima data de cand lucrez la club, Tim nu imi zambeste. Din contra, pare chiar suparat.

-S-a intamplat ceva? il intreb cand imi pune paharele pe tava.

-Nu, nimic! imi raspunde scurt dupa o aproape insesizabila ezitare.

Nu insist, dar stiu ca e ceva. Tim mi-a devenit... prieten, intr-un fel. Intotdeauna mi-a vorbit frumos si mi-a zambit, m-a incurajat cand eram obosita si m-a binedispus cand vreun client nemultumit m-a suparat. Nu e interesat de mine, suntem

doar colegi si m-a facut sa ma simt bine langa el intotdeauna.

Noaptea trece foarte greu si sunt rupta de oboseala. Clubul a fost plin si animat, ca de obicei.

-O sa pierdem clienti din cauza voastra! bombane Sandra in timp ce ne schimbam.

-Cum adica? o intreb nedumerita.

-Ce naiba, doar e evident! Jumatate din femeile care vin in club o fac pentru Dominic si jumatate din barbati, pentru tine. Cu voi doi cuplati si dupa reprezentatia fierbinte de astazi, multe persoane sunt dezamagite! rade ea.

-A fost fierbinte, zici? zambesc rusinata ca am indraznit sa sar asa pe Dominic, in mijlocul clubului.

-Oh, da! Aproape ca ma asteptam s-o faceti chiar aici, in club! chicoteste Sandra.

Oh, Doamne!

Dar altceva imi atrage atentia din ceea ce a spus Sandra. Jumatate din femeile...

-Care femei? intreb si sunt surprinsa de gelozia care se ude in vocea mea.

Sandra se intoarce si se uita neincrezatoare la mine.

-Glumesti, nu? Tu n-ai vazut cum arata Dominic?! Ba da, cred ca ai vazut chiar mai mult din el decat noi, restul muritoarelor! Si ce ochi are...! Scumpo, de cand a venit, acum vreo trei ani, e unul din cel mai ravnit burlac din zona! A avut cateva legaturi, dar nu cred ca a fost ceva serios cu vreuna dintre ele. Oricum, a fost foarte discret in privinta asta. Insa trebuie sa fi observat privirile cu care este urmarit de cate ori e jos, in club!

Cuvintele ei ma fac sa inlemnesc. Pentru prima data, ma intreb cat de serios e Dominic in legatura cu mine. Daca sunt doar o distractie temporara pentru el? Sentimentele pe care le simt sunt coplesitoare si imi apasa pieptul ca o greutate. Nici nu sunt sigura ce simt, nu le pot recunoaste fiindca nu am mai simtit asa ceva niciodata. Nesiguranta? Gelozie?

Dumnezeule! Sunt geloasa pe femeile care au fost in viata lui inainte de a ma cunoaste pe mine?! Am innebunit! *El* m-a innebunit!

Sandra bombane ceva despre durerea de picioare, dar nu o mai bag in seama. Ma intreb daca Dominic ma asteapta acum si daca va veni la mine. Sunt cu motocicleta, deci nu vom merge impreuna. In momentul asta, imi detest lipsa de experienta! El are, probabil, o gramada de experiente! Si habar nu am ce asteapta de la mine! Cum ar trebui sa ma comport!

Sa il chem eu la mine? *Doresc* sa vina la mine? Sa il las sa vina la mine? La naiba! La naiba! La naiba!

-Esti gata?

Tresar speriata cand aud vocea lui Dominic si ma uit pierduta in jur. Sandra a plecat, habar n-am cand, iar eu stau pierduta, in mijlocul vestiarului, imbracata doar in tricou si cu blugii in mana. Dominic ma priveste cu pofta, sprijinit de tocul usii, cu mainile bagate lejer in buzunarele din fata ale blugilor si cu un zambet larg pe chip.

Gata? Sunt gata?! Pentru ce? Habar n-am! In momentul asta nu am nici un gand coerent!

-Iubito, e totul in regula? ma intreaba Dominic apropiindu-se cativa pasi si parand ingrijorat.

Dau doar din cap, neputand sa scot niciun cuvant.

-Bine! Te astept in parcare!

Pentru prima oara, il privesc mai atenta, in timp ce se indeparteaza. Intr-adevar, este un barbat superb! Inalt, cu un spate lat si bine facut. Blugii ii imbratiseaza perfect talia ingusta si picioarele lungi. Si fundul. Dumnezeule! Ma uit la fundul lui Dominic!

Inca sunt ametita cand ies in parcare si il gasesc pe Dominic admirandu-mi motocicleta. Imi ia casca din mana si mi-o pune el pe cap, aranjandu-mi cu grija parul pe spate. Apoi, se apleaca si depune un sarut pe nasul meu.

-Ia-o tu inainte! Ne vedem in fata blocului!

-V-vii la mine? il intreb cu voce mica.

Un zambet larg i se asterne pe fata inainte sa imi raspunda.

-Bineinteles! In seara asta am primit o invitatie de nerefuzat! Sa... stii tu!

Si cu asta, se indreapta spre masina, lasandu-ma privind socata in urma lui...

Capitolul 12

Habar nu am cum am ajuns in fata blocului! Gandurile inca imi sunt invalmasite cand Dominic parcheaza langa mine

si, dupa ce coboara, ma ia de mana si ma trage dupa el spre intrarea blocului, in timp ce eu am un sentiment de deja vu.

Din nou imi tremura mainile cand incerc sa descui usa, iar el imi ia cheile cu un zambet linistitor. La naiba! A cata oara se intampla asta? Va crede ca sunt o handicapata care nu poate descuia o usa! Sau isi da seama ca sunt asa nervoasa din cauza lui?

Galant, aprinde lumina in hol si imi face semn sa intru prima. Dar imediat ce inchide usa, ma lipeste de zid si, cu mainile sprijinite langa capul meu, se apleaca spre mine.

-Acum, spune-mi ce naiba s-a intamplat de esti atat de speriata de mine!

Oare asa arat? Speriata? Nu sunt speriata de el, ci de ceea ce simt. De intensitatea sentimentelor care ma rascolesc! De faptul ca a inceput sa insemne atat de mult pentru mine!

-Nu sunt... Eu... Tu..., ma balbai si nu stiu cum sa-i explic.

-Iubito, trebuie sa fii mai explicita decat atat!

Ochii lui cenusii ma privesc atenti, incercand sa deslusească ce am vrut sa spun si asteptand zadarnic un raspuns.

-Bine, s-o luam metodic. Eu intreb, tu raspunzi simplu, cu da sau nu. Crezi ca poti sa faci asta?

Face misto de mine?? Dar are dreptate, de-abea reusesc sa murmur un raspuns.

-Da.

-S-a intamplat ceva de cand am vorbit aseara?

-Nu!

-Ti-e frica de mine?

-Nu!

De data asta, il aud rasufland usurat si ramane ganditor cateva secunde bune.

-Ti-e teama ca o sa te iau pe sus si nu ma opresc pana cand nu esti in pat, goala, iar eu adanc in tine? vocea ii este ragusita acum, si sexi, si ma face sa tremur si mai tare.

-Nu! ii raspund, iar ochii i se mai intuneca cu o nuanta.

-Ti-e teama ca o sa iti placa, iubito?

Inchid o clipa ochii si ma gandesc la raspuns. Intrebarea asta sintetizeaza, intr-un fel, tot zbuciumul meu launtric.

-Da! soptesc intr-un tarziu.

In clipa urmatoare, buzele imi sunt zdrobite de gura lui, in timp ce maraitul lui de placere imi ajunge pana in gat. Limba lui o tachineaza, jucausa, pe a mea, apoi imi mangaie toata gura. Ma simt atat de moale, si pe dinauntru si pe dinafara, incat, daca nu as fi prinsa strans intre corpul lui si perete, cred ca m-as prelinge pe podea.

Parca intuind felul in care ma simt, Dominic imi cuprinde coapsele si ma ridica, infasurandu-mi picioarele in jurul lui. Dumnezeule! Ii simt excitatia, tare ca piatra si lipita de mine, de feminitatea mea care arde in flacari! Cum poate, cu o simpla atingere, sa ma incinga in halul asta?

Dar intrebarea mea se pierde in aburii dorintei ce ma cuprinde, la fel cum dispar si toate gandurile care m-au chinuit in noaptea asta. Dominic nu se desprinde de mine si nici nu intrerupe sarutul pana nu ma aude gemand. Gem dupa aer sau de dorinta de mai mult, nu stiu si nu mai are nici o importanta. In momentul asta, sunt constienta doar de barbatul care ma

strange in brate si pe care il doresc ingrozitor de mult!

Cand ajungem insa in dormitor, Dominic ma saruta tandru.

-Nu vreau sa iti fie frica de mine! imi sopteste inversunat. Si nici de ceea ce te fac sa simti!

Ochii lui sunt acum intunecati de dorinta, albastrul predominand cenusiul. Ma pot pierde si inneca in ochii lui!

-Vreau sa ai incredere in mine, continua el, atat de multa incat sa poti sa-mi spui tot ce gandesti sau simti! Sa-mi spui ce-ti place sa iti fac, unde si cum sa te ating!

O, Doamne! Cum sa ii spun unde sa ma atinga?! Imi place oriunde si peste tot!

-Asa ca, iubito, nu te mai ating pana nu-mi spui tu exact ce vrei!

Ma saruta cast pe buze si se da un pas inapoi, asteptand raspunsul meu.

Il privesc neincrezatoare, clipind des, dar nu se misca. Doar asteapta. Asteapta ca eu sa spun ceva.

-Mi-a trebuit o tona de tupeu si tot curajul pe care l-am putut strange ca sa initiez eu sarutul din club! Cum crezi ca as putea sa-ti spun ce vreau? Habar nu am si nici n-am experienta! In schimb, tu ai destula! ma ratoiesc la el si ochii ii sclipesc incantati de iesirea mea.

-Deci asta era! trage el concluzia, zambind triumfator. Te deranjeaza experienta mea la pat si lipsa ei din partea ta! De asta erai atat de agitata!

Cum naiba a ghicit? Stai, tocmai i-am spus eu!

-Iubito, am douazeci si sapte de ani! Ar fi... ciudat sa nu am experienta! Si nu ti-am spus niciodata ca as fi fost vreun

sfant! Am avut partea mea de relatii, mai lungi sau mai scurte, dar nimic serios. Iar viata sub acoperire din ultimii ani nu mi-a permis sa ma apropii de nimeni, nu atat de mult incat sa conteze. Pana la tine! Pentru tine am incalcat o gramada de reguli scrise sau nescrise si as face-o oricand din nou! Pentru ca tu contezi! Atat de mult, incat as face*orice* ca relatia asta sa functioneze! Voi face *orice* ca sa te fac sa uiti tot ce ti s-a intamplat! Pentru ca vreau sa am cu tine ce n-am avut si nici nu mi-am dorit pana acum cu nici o alta femeie!

Se opreste cateva clipe examinandu-mi reactia, dar eu doar stau si il privesc cu ochii mari, uimita de ceea ce tocmai mi-a spus.

-Ok! continua el. Acum, ca am lamurit problema cu experienta mea, sa trecem la tine!

Inghit in sec si cred ca ma albesc la fata. Dominic imi mangaie usor obrazul, apoi imi ridica barbia cu un deget, facandu-ma sa ma uit in ochii lui.

-Violet, sa-ti darui inocenta unui barbat este cadoul cel mai frumos pe care i l-ai putea oferi! Da, imi doresc sa fii experimentata, dar vreau sa iti castigi experienta in bratele mele, sa fiu *eu* cel care te invata! Sa fiu primul care sa te descopar si sa te ajut sa te descoperi si tu insati! Orice ai intreba, ai zice sau ai face, pe mine nu poate decat sa ma incante. Acum e randul tau!

Apoi ma saruta din nou, la fel de tandru. Si asteapta. Asteapta sa fac eu prima miscare.

Dar vocea mea e disparuta, plecata undeva departe, deci nici vorba sa spun sau sa intreb ceva. Ramane doar

sa *fac* ceva. Ceva ce mi-am dorit sa fac din noaptea asta, pe cand priveam la el iesind din vestiar: sa il ating!

Incet, cu inima micuta cat o aluna si cu rasuflarea blocata in gat, ma apropii de Dominic si imi pun o mana pe pieptul lui. O misc usor peste tricoul intins atat de bine pe muschii tari si imi doresc sa ii simt pielea sub palma. Ii prind tivul tricoului in maini si il ridic incet, el ajutandu-ma sa i-l trag peste cap atunci cand inaltimea mea nu ma ajuta.

Ochii mi se opresc pe muschii tari si bine definiti, iar mana le urmeaza traseul. Ii mangai pectoralii, urcand spre umar si cobor pe bicepsul mainii drepte. Ma intorc din nou la umar si, ocolindu-l, cobor pe spatele neted si lat. Incet si continuand sa mangai, ajung din nou in fata lui, in timp ce mana ii atinge cele sase patretele de pe abdomen. Are un corp perfect si asa se si simte. Perfect sub palma mea.

Dominic nu isi ia privirea de pe mine in timpul asta, cu ochii stralucind si tinandu-si respiratia.

Dar tot curajul meu se termina aici. In sinea mea, imi doresc sa pot face mai mult, sa continui, dar ma opresc.

-Este atat de bine cand iti simt mainile pe mine! imi sopteste el inainte sa ma sarute din nou.

Sarutul e mai ferm de data asta, pierzand din tandrete si, treptat, devine patimas. Imi da si mie tricoul jos, apoi sutienul. Mainile lui imi mangaie pielea acum expusa, apropiindu-se innebunitor de incet de sani, facandu-ma sa tremur.

Imi aduc aminte ca data trecuta nu am fost atat de timida. Dar atunci nu m-am gandit la nimic, nu am stat sa analizez ce fac sau ce simt. Am lasat instinctul si dorinta sa ma conduca.

Asa ca imi alung toate gandurile si inhibitiile si imi impletesc degetele in parul lui Dominic, tragandu-l mai aproape de mine. Geamatul lui gutural imi da de inteles ca sunt pe drumul bun. Ca si eu am acelasi efect asupra lui.

Din nou suntem cuprinsi de pasiune si ne dezbracam febrili. Aproapem cadem in patul care scartaie sub noi, parand sa protesteze, si pufnim amandoi in ras.

-Esti uluitoare cand razi! imi spune Dominic privind uimit la mine. Ar trebui s-o faci mai des!

Da, este surprinzator faptul ca in urma cu cateva minute eram emotionata si incordata ca un arc, nestiind ce sa spun sau sa fac, iar acum, rad in bratele lui Dominic in timp ce, amandoi, suntem complet goi! Cumva, prin felul lui minunat de a fi si prin atentia pe care mi-o acorda, Dominic reuseste sa imi alunge toate inhibitiile, sa-mi uit trecutul si sa ma faca sa ma simt bine in pielea mea!

Si totusi, in momentul in care ii simt greutatea corpului pe mine, uit ca este el si, din nou, umbre din trecut isi fac aparitia. Gura care imi soarbe buzele atat de pasional este inlocuita, in mintea mea, de o mana grea si brutala. Respiratia excitata, de gafaielile dezgustatoare. Si nu pot decat sa incerc sa scap!

DOMINIC

O simt pe Violet incordandu-se cateva clipe, apoi incercand sa se elibere din imbratisare. As vrea sa stiu exact ce s-a intamplat cu ea, asa as putea, sau macar as incerca, sa evit momentele acestea. Imi dau seama ca pentru ea este foarte greu, probabil isi retraieste din nou cosmarul.

-Iubito, uita-te la mine! ii spun intorcandu-ma pe spate si

tragand-o pe ea deasupra mea.

Dar continua sa se zbata si teama i se citeste in ochi. Ma ridic in sezut, tinand-o in poala mea, si ii infasor picioarele in jurul meu, apoi ii prind fata in palme si o privesc disperat in ochi.

-Violet! Uita-te in ochii mei! Te rog, iubito!

Ca si data trecuta, ochii ei superbi se umplu de lacrimi dar, treptat, isi revine. Cand ma recunoaste, se ghemuieste la pieptul meu, parca incercand sa gaseasca protectie. O strang cat pot de aproape de mine si, daca as putea, as lua eu toata durerea ei asupra mea. Ma doare sufletul si inima mi se sfarama de cate ori o vad asa!

De-abea cand s-a linistit cu totul, imi iau inima in dinti si imi incerc norocul.

-Iubito... Poate daca mi-ai povesti ce s-a intamplat atunci, as intelege unde gresesc... M-ar ajuta sa imi dau seama ce iti declanseaza cosmarul asta.

Imi tin rasuflarea in asteptarea raspunsului ei fiindca mi-e teama sa nu se supere din nou pe mine ca nu am rabdare si ii pun intrebari.

Cand aproape renuntasem la speranta ca imi va spune ceva, incepe sa povesteasca, fara sa isi ridice capul de pe pieptul meu. La inceput, cu voce timida si cu intreruperi, apoi din ce in ce mai cursiv. Despre orfelinat, despre durere si singuratate.

Cand isi aminteste insa de James, ma priveste in ochi si zambeste. Aproape ca imi imaginez copila, iar mai tarziu, adolescenta ce invata sa se bata! Si incerc sa imi ascund furia

atunci cand aflu ce se intampla cu adevarat in orfelinat.

-Aveam dormitoare cu cate zece paturi. Cand venea el, ma rugam sa nu fiu eu aleasa, chiar daca nu aveam inca saptesprezece ani. Si... o facea acolo, in dormitor cu noi, celelalte noua... Stateam si auzeam totul, terorizate, si nu indrazneam nici una sa facem nimic!

Se opreste cateva clipe si raman si eu tacut, rascolit de ce mi-a povestit. Incerc sa ma pregatesc sufleteste pentru ce urmeaza, desi stiu ca nu voi putea fi pregatit pentru asa ceva niciodata.

-Mai erau patru luni pana implineam varsta..., reincepe sa povesteasca cu voce sparta. Niciodata nu s-a abatut de la regula cu varsta, era un fix al lui... In noaptea aia, insa, nu a mai contat...

Violet isi pune din nou capul pe pieptul meu, tremurand usor, si ii simt lacrimile pe propria-mi piele. Aproape ca vreau sa o opresc din povestit, dar ma opresc scrasnind din dinti. Ma indoiesc ca a mai spus cuiva prin ce-a trecut, cred ca nici lui James nu i-a spus totul, si are nevoie sa se descarce. Macar o data! Asa ca rabd, urland in sinea mea, si-o las sa-si spuna tot cosmarul.

-Mi-a pus o mana pe gura si m-a strans atat de tare ca abia mai respiram... Cu cealalta mi-a sfasiat pijamaua... si ma strangea atat de tare... si ma durea si... Plangeam si il rugam sa ma lase, dar vorbele mele nu se intelegeau. Am inceput sa ma zbat si parea incantat ca opun rezistenta! Iar rasul lui sinistru... De cate ori adorm il tot aud!

Se opreste din nou si stiu ca acum urmeaza greul fiindca

o simt tremurand tot mai tare.

-Cand s-a urcat pe mine... eu... era atat de greu! Parea sa ma zdrobeasca! Deja ma durea tot corpul si eram plina de vanatai... Dar cand a vrut sa... mi-am adus aminte de ce mi-a spus James! Sa nu ma las, sa ma lupt cu tot ce am in mine! Sa fac orice sa pot sa scap si sa fug de-acolo! Sa fug la el! Si asta am facut! Loviturile mele l-au surprins si l-au facut sa se ridice de pe mine si acum eram in avantaj. Doar noi doi, fata in fata... nu avea nici o sansa! L-am lovit cu toata forta si furia ce s-a adunat in mine! Am dat in el ca intr-un sac! Fiecare lovitura, in mintea mea, avea un nume... un chip... o fata de care si-a batut joc! Nu m-am oprit decat cand una din fete a strigat ca l-am omorat!

Ramane din nou pe ganduri cateva clipe, incruntata.

-Atunci am fugit! Am ajuns la James plina de sange, de vanatai, cu pijamaua rupta pe mine si ingrozita ca am omorat un om! Am plans amandoi toata noaptea, iar dimineata ne-am dus la politie... Ai citit declaratiile... Nimeni nu ne-a crezut!

Furie si deznadejde si neputinta se regasesc in glasul ei in timp ce plange.

-Imi pare rau, iubito! Imi pare atat de rau! ii soptesc in timp ce o legan in brate si o repet la nesfarsit pana cand, intr-un tarziu, obositi sufleteste, adormim imbratisati.

Capitolul 13

Este aproape miezul zilei cand ma trezesc, cu Violet inca strans lipita in bratele mele. Ma mir ca am avut un somn adanc si linistit! Dupa destainuirile facute de Violet, ma asteptam sa avem cosmaruri amandoi, dar se pare ca m-am inselat. Ca si cum faptul ca am dormit impreuna, imbratisati, ne-a adus alinare si ne-a linistit somnul.

Dar acum, treaz fiind, furia ma cuprinde din nou. Sunt furios pe sistemul imperfect ce a permis ca asemenea nedreptati sa se intample, furios pe cei ce au investigat superficial cazul si au lasat un animal in libertate. Furios pe viata grea pe care a dus-o Violet si pe soarta ce i-a fost potrivnica.

Privirea imi cade pe femeia ce doarme acum linistita, culcata pe mine. Este atat de frumoasa! M-as putea uita la ea ore in sir si tot nu m-as satura! Ii admir curajul si puterea de a trece peste trecutul intunecat si de a ramane totusi persoana minunata care este!

Violet a ajuns sa insemne, intr-un timp atat de scurt, extrem de mult pentru mine! Daca nu cu mult timp in urma ma rugam de ea sa plece, acum doar gandul sa nu o vad o zi, o singura zi sa nu-mi zambeasca sau sa nu-i vad ochii superbi, ma innebuneste, si as fi in stare sa o implor in genunchi sa nu plece de langa mine!

Nu ma pot abtine si, chiar daca ii tulbur somnul, ii sarut usor buzele pline. Mainile mele, cu o vointa a lor proprie, incep sa mangaie corpul atat de superb si gol din bratele mele. Exact

ca si prima data cand am tinut-o in brate, in padure, am puternica senzatie ca aici e locul ei, in bratele mele. Potrivindu-ne perfect unul cu celalalt. Completandu-ne.

Violet se misca usor, apoi se ghemuieste mai tare in mine, aproape facandu-ma sa gem de placere.

-Dominic? murmura cu glas ragusit.

-Chiar el, iubito! ii raspund soptind si ma aplec sa o sarut.

De data asta, fiindca e treaza, nu ma abtin de la nimic. Ii musc buza de jos, apoi o sug, facand-o sa scanceasca. Abia apoi patrund in gura dulce ce ma asteapta, fericita sa ma primeasca. Si o sarut adanc, la nesfarsit, din ce in ce mai pasional, facand doar pauze mici atunci cand nevoia de aer ne obliga.

-Oh! se fastaceste si se inroseste usor cand, in urma actiunii noastre, ma simte intarindu-ma intre picioarele ei, atat de aproape de locul unde doresc sa fiu.

-Asta e efectul tau asupra mea! ii spun zambind. Sunt aproape tot timpul tare cand sunt in preajma ta!

Roseata i se intensifica, coborand pana pe gat, dar o luminita ii straluceste in ochi, jucausa. Se aseaza mai bine in poala mea si sunt surprins cand se pregateste sa ma cuprinda. Dar nu suficient incat sa uit ca mai e nevoie de ceva. Incercand in van sa nu-i observ privirea curioasa si fascinata de actiunea mea, imi pun prezervativul intr-un timp record.

-Data viitoare te las pe tine sa il pui, iubito, dar acum nu mai pot astepta!

Ii ridic soldurile apoi, incet, o las in jos pe mine si gemem amandoi adanc cand ma cuprinde strans in corpul ei micut.

Este atat de stramta si fierbinte incat sunt la un pas de nebunie! Si totusi, ne potrivim perfect! E ca o teaca ce a fost creeata special pentru mine! Ma simt... *acasa* cand sunt in trupul ei. Ca si cum, dupa o viata intreaga de cautari, am ajuns acolo unde trebuia sa fiu. Cu ea. *In* ea.

Cu mainile pe solduri, o ghidez in timp ce ii soptesc cum sa se miste. Iar ea asculta si o face. Timida, la inceput, apoi uitand de tot, lasa instinctul sa o conduca. Straluceste la propriu in timp ce se unduieste in poala mea, iar eu o privesc vrajit. Mainile imi urca spre sanii plini si voluptosi si gem adanc cand, doar la o simpla atingere, raspund, sfarcurile intarindui-se. Ii cuprind unul in gura si tachinez si ling si sug usor in timp ce fiecare miscare a gurii mele ii trimite fiori adanc in corp, fiori ce ii simt in jurul meu. Ca si cum sanii si feminitatea ei sunt strans legate printr-un canal secret. Dumnezeule, e uluitoare!

Ii prind din nou gura intr-un sarut flamand in timp ce bratele o cuprind cu totul si o lipesc cat pot de mult de mine. O simt vibrand in jurul meu si stiu ca e aproape de limita, ca si mine.

-Da-ti drumul, iubito! ii soptesc si imediat ii simt contractiile in jurul meu.

Ma simt puternic strans de trupul ei si, alaturi de geamatul adanc pe care il scoate, ma fac sa am si eu cel mai puternic si mai lung orgasm pe care l-am avut vreodata.

Avem nevoie de minute lungi ca sa ne revenim din tumultul de senzatii. Violet se intinde din nou deasupra mea, iar eu sunt fericit sa o simt atat de aproape.

-Iubito, daca aveai mai multa experienta de atat, ma

omorai! ii spun razand usor, amintindu-mi de discutia avuta si inca uimit de cat e de minunata.

Ma asteptam sa se rusineze, dar nu! Violet chicoteste pe pieptul meu. Un sunet care ma incanta si imi gadile in mod placut auzul. Imi place atat de mult incat incep s-o gadil si nu ma las pana nu o aud razand. Hohotele rasuna cristaline si se zvarcoleste pana cand oboseste.

-Te rog, Dominic, opreste-te! Nu mai pot!

Desi mi-ar placea sa o mai aud razand, prefer sa o sarut si nu m-as satura o viata!

Telefonul ma intrerupe insa si nu pot sa nu ma stramb cand vad numele managerului clubului. Raspund fara chef si aproape injur cand imi spune ca trebuie sa trec pe la Tony's, fara sa specifice despre ce e vorba.

-Pleci? ma intreaba Violet cu regret.

-Da, Matt are nevoie de mine la club, desi habar nu am pentru ce! ii raspund si, intr-adevar, nu-mi place faptul ca a fost atat de misterios. As fi preferat sa raman! ii zambesc cu subinteles si sunt incantat cand se inroseste, dand de inteles ca a priceput la ce ma refeream.

Si chiar nu mint! As prefera oricand sa imi petrec timpul cu ea, decat sa fiu oriunde altundeva! Si nu ma gandesc doar la pat! Inca nu stiu atat de multe despre Violet! Lucruri marunte, care o definesc si care o fac sa fie... ea! Lucruri pe care astept cu nerabdare sa le descopar, rand pe rand.

-Nu-i nimic! O sa ma duc la sala. Nu am mai fost de... atunci, si chiar imi lipseste miscarea! imi spune si nu pot sa ma abtin sa nu ma incrunt usor cand imi amintesc de suparare a

care a impins-o sa mearga acolo prima oara.

La sala? Cand eu nu sunt acolo? Singura intre toti barbatii aia? Inca sunt intrebat de ei cand o sa mai vina si ce mai face! Dar stiu ca ar face fata oricui ar incerca ceva, si nu neaparat sarind la bataie. Nu o data am vazut-o linistind cate un client mai surescitat sau taind avansurile nedorite din cateva cuvinte.

-Ne vedem atunci la sala, dupa ce termin! accept si o sarut scurt.

Isi ia o geanta si baga repede niste haine in ea si o pereche de manusi si e gata de plecare. Ma uimeste cat de repede se misca! Nu cred ca i-a luat mai mult de doua minute! Cunosc femei carora le-ar trebui de zece ori mai mult numai sa-si ia o bluza pe ele! Dar nu si Violet! Nu, ei i-ar ajunge cinci minute sa stranga tot ce are si sa dispara! Cine stie de cate ori nu a facut asa in ultimii ani!

O masor cu privirea si vad ca e imbracata ca de obicei: blugi, tricou si pantofi sport. Nu stiu de ce, dar mi-as dori s-o vad imbracata in rochie. Are niste picioare lungi si superbe si este pacat ca le ascunde mereu sub pantaloni. Sau nu! Mai bine sa mi le arate doar mie! Un sentiment ciudat de gelozie pune stapanire pe mine gandindu-ma la altcineva admirandu-i picioarele, desi stiu ca sunt exagerat.

Si totusi... Trebuie sa recunosc ca, uneori, sunt gelos! Dar ea este prima femeie din cauza careia ma simt asa! Nici prin cap nu mi-ar fi trecut sa-i spun vreunei foste partenere sa nu se imbrace in rochie sau in fusta ca sa nu-i vada cineva picioarele! E clar, Violet m-a zapacit de tot si scoate tot ce e mai rau din mine!

Ma incrunt cand vad ca isi ia casca. Speram sa mergem impreuna!

-Te duc eu!

-Nu, merg cu motorul! imi spune hotarata si aproape imi dau ochii peste cap in fata incapatanarii ei. Nu vreau sa depind de nimeni! Poate tu intarzii sau ceva, si nu imi place sa astept. O sa fac un dus la sala si de acolo merg direct la serviciu! imi spune in timp ce iesim deja pe usa.

Dus? Vrea sa faca *dus* la sala?

-Iubito, nu sunt vestiare si dusuri pentru femei acolo! Cred ca esti singura femeie care a venit acolo ca sa se antreneze. Nu cred, sunt sigur!

-Si eu unde ma schimb atunci? intreaba incurcata. Nu pot sa merg pe strada in echipament!

De ce? Ce echipament are? Prefer sa ma abtin insa sa o intreb, ca sa nu par de-a dreptul caraghios.

O idee imi da prin cap si bag mana in buzunar scotand o cheie.

-Urca la mine. Te schimbi acolo si poti sa faci si dus fara ca vreun obsedat sa se holbeze la tine!

Priveste o clipa cheia, si aproape ca ma astept sa refuze, dar o ia si o baga in buzunar, apoi da sa isi puna casca. O opresc inainte de a o face si o sarut. Odata. Si inca o data. Si tot nu ma satur! Si gem de frustrare cand sunt la un pas de a o lua in brate si sa ma intorc in apartamentul ei, uitand de orice altceva in afara de ea!

-Sa nu te bati cu nimeni! o atentionez inainte sa o las sa plece, iar ea doar clatina din cap, parand ametita inca de

saruturile mele.

Privesc in urma ei si tresar cand o vad cum se strecoara printre masini, ignorand aproape total prudenta. Apoi zambesc. E ca si cum in Violet sunt doua persoane. Femeia timida si speriata, terorizata de trecut, pe care doar eu o cunosc, si o a doua, bataioasa, incapatanata si rebela. Rece, serioasa si distanta. Fateta pe care o afiseaza in fata tuturor. Iar eu le ador pe amandoua!

***

Ajuns la club, prefer sa ma opresc intai la bar. Tim este deja aici, reumpland rafturile cu bauturi.

-Da-mi, te rog, si mie o bere!

Imi intinde sticla si dau sa plec cand ma prinde de mana si ma opreste.

-Ai grija! Stii si tu ca Rodriquez nu renunta asa usor! imi sopteste in asa fel incat de-abea il aud.

Tresar surprins cand il aud, dar nu ma mir de ceea ce mi-a spus. Si eu cred ca Tony a renuntat prea usor la Violet! Nu e genul lui! Cand vrea ceva, orice ar fi, un lucru sau o femeie, intotdeauna obtine, de bunavoie sau cu forta! Asa a fost pana acum! Iar faptul ca si Tim mi-o spune, imi adanceste nelinistea dictata de instinct.

-Ceva nou? intreb nonsalant, privind roata prin incapere.

-Nimic concret, numai ce stii. Dar tu ai o surpriza in birou! Si cred ca e din partea lui Tony! spune la fel de serios.

Cu sticla in mana, ma indrept spre birou, usor nelinistit. Rodriquez nu face niciodata surprize placute!

Si am avut dreptate! In birou sunt asteptat de Matt si de o

roscata ce sade nonsalant intr-un fotoliu, picior peste picior. Femeia se intoarce spre mine atunci cand intru si imi zambeste larg.

-Buna, Dominic! Nu ti-a fost dor de mine?

La naiba! Asta imi mai lipsea!

Capitolul 14

-Olivia! Ce cauti aici? intreb cat se poate de nepoliticos si starea de nervi imi este evidenta.

Roscata se ridica si se apropie de mine cu un mers de felina, intarindu-mi senzatia de pericol si ma simt atacat, mai ales cand isi pune o mana pe pieptul meu.

-Ma reangajez aici!

La dracu'! Nu o vreau in preajma mea si, mai ales, nu o vreau in apropierea lui Violet!

-Nu, nici vorba! ii spun vehement.

-Iubitule, nu ai nici un cuvant de spus! Tony mi-a oferit postul, asa ca... impaca-te cu ideea ca o sa fiu pe-aici din nou! Stii bine ca as fi mai mult decat incantata sa reluam legatura de unde am lasat-o!

-Eu nu! marai catre ea si ii dau mana deoparte intr-un mod nu prea elegant.

-Ne vedem deseara! ranjeste spre mine, apoi iese teatral

din birou.

-Ce naiba, Matt? ma ratoi catre brunetul care pare, si el, depasit de situatie. Ai innebunit? Nu poti s-o angajezi din nou!

-M-a sunat Tony si mi-a spus s-o fac! Habar nu am ce e in capul lui! se scuza el.

La dracu'!

Olivia Jones a lucrat in club in urma cu un an si a provocat numai probleme. Pe langa faptul ca a bagat zazanie tot timpul intre membrii personalului, din cauza ei aproape ca nu era noapte in care sa nu izbucneasca vreo bataie in club! Are o placere deosebita in a face avansuri mai multor barbati deodata, apoi priveste incantata cum actiunile ei se termina cu pumni aruncati in stanga si dreapta!

Din fericire, un tip a facut gresala sa se indragosteasca de ea. Era doar in trecere prin Chicago si nu auzise despre Olivia mai nimic. A napadit-o cu atentii si, cum avea o situatie extrem de buna, a reusit sa o convinga sa plece cu el, spre usurarea noastra, a tuturor.

De cand a plecat Olivia, numarul agentilor de ordine s-a redus simtitor, acum mai existand doar doi. Si nu a mai fost nici o bataie! Cand ea lucra aici, erau angajati vreo sase si, nu o data, a trebuit sa intervenim si noi, eu, Tim si Mark, ca sa putem linisti spiritele. Cred ca nimanui nu ii este dor de vremurile alea si ma intreb cu groaza ce l-a determinat pe Tony sa o cheme pe nebuna inapoi, mai ales acum, cand totul merge foarte bine!

Oftez adanc cand imi amintesc cat am putut sa fiu de prost! Facusem gresala imensa sa ma incurc cu ea! O singura

data, dar a fost de ajuns! Era proaspat angajata si nimeni nu stia ce-i poate pielea, iar pe mine nu m-a deranjat o tavaleala de o noapte. Daca as fi stiut ce ma asteapta, mai bine ma spanzuram! A facut o obsesie pentru mine si nu mai puteam scapa de ea! Pe Tony l-a distrat situatia, chiar il amuza disperarea cu care incercam sa scap de ea si spunea ca din cauza mea Olivia se poarta asa cu clientii. Ca vrea sa imi atraga atentia si sa ma faca gelos!

O banuiala isi face loc in mintea mea. A chemat-o pe Olivia stiind ca se va da la mine! Iar asta nu-i va conveni deloc lui Violet! La naiba! Vrea sa o faca sa se desparta de mine! Imi este foarte clar acuma planul lui!

Gandul ca Violet s-ar desparti de mine ma face sa mi se faca rau! Dar nu am nici o putere in ce o priveste pe Olivia, pot doar sa ma feresc cat pot de mult din calea ei si, totodata, sa fac in asa fel incat si Violet sa aiba de-a face cat mai putin cu ea!

-O sa caut doi, trei baieti la sala, sa crestem numarul de paznici! spun resemnat catre Matt, in timp ce ma indrept inspre iesire.

-Aaa... Dominic! Tony a specificat clar ca nu doreste sa mai angajam paznici! spune el incurcat.

-Cum adica? ma intorc surprins. Daca Olivia nu si-a schimbat naravul, si din ce am vazut, nu cred ca a facut-o, sala de jos va fi un ring de box in fiecare seara!

Dar el ridica doar din umeri, resemnat.

Nervos din cale afara, ma indrept spre sala de sport, cu speranta sa ma linistesc pana ma intalnesc cu Violet. Insa

ajuns acolo, am un soc!

Imbracata doar in niste colanti si un maieu, haine ce mai mult atrag atentia asupra ei decat sa o acopere, Violet se bate in ring cu unul din baieti!

Incremenesc in usa, privind la barbatii adunati in jurul ringului si care striga tot felul de incurajari. Un sunet ma face sa ridic privirea si o vad, uluit, pe Violet razand. Este destinsa si vesela. Si pare... fericita! Doar ea e singura femeie pe care o cunosc ce poate fi fericita cand altoieste un barbat!

Rasuflu totusi usurat cand vad ca macar si-a pus casca de protectie si fata ei frumoasa nu pare atinsa deloc! Ma apropii si eu de ring si privesc cu atentie. Violet nu m-a observat, fiind foarte atenta la oponentul ei, un pusti de douazeci de ani.

Icnesc cand pumnul lui drept se indreapta vijelios spre fata ei, dar Violet isi ridica garda la timp si pareaza foarte bine. Apoi, cu un gest scurt, pumnul ei il loveste atat de puternic incat il face sa cada in fund. In jur rasuna rasete sonore si rad si eu, dar numai pana cand aud pomenindu-se ceva de un pariu.

Nu mai astept nici o secunda si ma strecor printre corzi.

-Gata! Spectacolul s-a terminat! De cand iubita mea este subiect de pariu pentru voi?

Stiu ca vocea mea arata cat sunt de nervos, dar nu ma asteptam ca toti sa amutească. Probabil si pentru faptul ca tocmai am recunoscut ca Violet e iubita mea.

-Dominic..., incearca Violet sa ma linistreasca.

-Si tu... Ai promis ca nu te bati! ma-ntorc de data asta inspre ea.

-Dar era doar o gluma! O simpla joaca, Dominic! imi spune uluita si ma simt prost ca am reactionat asa si bucuria i-a disparut de pe chip.

-Vrei sa te bati, iubito? o intreb apropiindu-mi fata de a ei. Atunci fa-o cu mine!

Depun un sarut scurt pe buzele intredeschise de uimire si ma intorc sa cer cuiva o pereche de manusi ce imi sunt inmanate imediat de cineva. Imi dau jos tricoul si imi trag tacticos manusile decupate pe maini, apoi ma pozitionez in fata ei.

-Sa te vedem ce poti! ii spun cu un zambet pe fata.

Violet se uita cu ochi mari la bustul meu dezgolit si inghite in sec.

-Doar nu vorbesti serios!

-Ba da, Violet, sunt cat se poate de serios!

-Nu pot sa ma bat cu tine! imi spune hotarata.

-De ce? Cu el puteai si cu mine, nu? ridic o spranceana spre ea.

-El... Eu... Doar ne jucam! incearca sa se scuze.

-Prefer sa te joci cu mine! zambesc spre ea si imi raspunde zambindu-mi inapoi cand intelege la ce ma refer.

Se da in spate cativa pasi si, cu capul inclinat intr-o parte, o privire ironica si buzele tuguiate, ma examineaza de sus pana jos, facandu-i pe cei din jur sa rada. Apoi, fara sa apuc sa-mi dau seama cand si cum s-a intamplat, piciorul ei ma loveste atat de tare in cosul pieptului incat raman fara aer si socat. M-a lovit! Chiar m-a lovit!

Maraind, ma apropii de ea si incerc sa o iau in brate dar,

de data asta primesc un pumn in fata. Si nu orice fel de pumn! Unul care, prin forta lui, imi intoarce capul intr-o parte! Violet imi zambeste superior, in timp ce o luminita ii straluceste in ochi. Se distreaza pe seama mea! Stie ca nu as putea s-o lovesc nici macar cu un deget, asa ca profita de situatie!

Pana aici! Simt ca onoarea mea este in joc! Ma fac doar ca vreau sa o lovesc si, profitand de faptul ca am picioarele mai lungi, ii pun piedica, facand-o sa se intinda cat e de lunga pe jos. Cu un gest rapid, ma intind asupra ei, dar fara sa o ating, sustinandu-mi corpul in maini si in varful picioarelor, ca la flotari.

-Esti bine? o intreb dupa ce o sarut scurt si sper sa nu fie suparata pe mine pentru ce i-am facut.

O clipa, ma priveste cu ochii mijiti, apoi izbucneste in ras. Un sunet atat de placut ca imi unge sufletul! Uit ca nu suntem singuri si ii prind gura intr-un sarut adanc si pasional, oprindu-ma doar cand aud rasetele din jur.

-Mai vrei? soptesc aproape de gura ei, in asa fel incat sa fie singura care ma aude, si nu mai vorbesc despre bataie.

Isi umezeste buzele cu un gest scurt, in timp ce privirea ii este pe gura mea.

-Da! imi sopteste intr-un tarziu, privindu-ma acum in ochi, iar vocea ii este plina de promisiuni.

O ajut sa se ridice si o trag dupa mine, grabit, pe scari in sus, spre apartamentul meu, amandoi ignorand cu desavarsire comentariile si fluieraturile ce rasuna in urma noastra. Putin imi pasa ca toti stiu ce am de gand!

Nu ma opresc decat in baie si, dupa ce dau drumul apei la

dus, ma intorc spre batausa de langa mine.

-Deci asa, iti place sa te joci!

Zambeste larg si se lipeste de mine.

-Am pus pariu ca nu apuca sa imi dea macar un pumn!

Ochii mi se maresc cand aud cat este de increzatoare in propriile ei forte.

-Si...? intreb curios.

-Cred ca am castigat o suta de dolari! imi spune mandra.

Nu pot sa cred! Micuta amazoana din fata mea organizeaza meciuri pe bani! Si le castiga!

Ma aplec spre ea si o sarut din nou, apoi ii dau jos rapid maieul si sutienul. Ma incrunt insa cand ajung la colanti.

-Trebuie sa-ti iau un pantalon de trening. Sa nu mai vii cu astia la sala niciodata!

Ridica o spranceana privind la mine, dar abia se abtine sa nu zambeasca. Stie perfect ce efect au colantii aia asupra mea si cred ca a facut-o intentionat!

Cand suntem goi, o trag sub ploaia de apa si o sarut din nou. Buzele i se topesc sub ale mele, precum vata de zahar la caldura.

Violet se intinde dupa gelul de dus si isi toarna putin in mana, apoi il intinde pe pieptul meu, frecand usor pana se face spuma. Apoi incet, innebunitor de lent, imi da roata si imi spala tot bustul.

Inghit in sec cand privirea ii coboara spre barbatia mea ce sta ridicata, tare ca piatra, dar nu ma atinge. Si, Doamne, cat as vrea sa ii simt mana pe mine! Sa simt ca ma cuprinde! Dar stiu ca nu e pregatita inca pentru asta, asa ca o sa am rabdare

si o sa mai astept.

Acum este randul meu sa o rasfat, dar o intorc intai cu spatele la mine. Ii masez usor spatele si cobor incet spre fese, atent la reactia ei. Nu se fereste de atingere, astfel incat cobor la fel de lent, de-a lungul picioarelor.

E foarte zvelta si, desi are o putere neobisnuita pentru o femeie, nu ai putea ghici asta uitandu-te la ea. Nu i-ar trece nimanui prin cap ca femeia asta superba, cu corp de zeita, ar face box si lupte de atatia ani! Cumva, si-a pastrat feminitatea neatinsa, fara ca sportul greu sa-si lase urmele pe ea prin muschi iesind in evidenta.

O intorc acum cu fata la mine si inspir adanc cand vad ca irisii i s-au inchis la culoare, devenind mai violeti ca niciodata. Are ochi atat de frumosi incat ma pot pierde in ei si sa nu ma mai regasesc niciodata!

Imi pun din nou gel pe palme si, cu miscari usoare, cobor de pe umerii mici pe sanii plini. Sunt atat de sensibili si raspund imediat atingerilor mele! Ii sicanez cu degetele sfarcurile, privind-o fascinat, pana se strang ca doua perle rozalii si Violet geme usor de placere. Cu regret, ii parasesc sanii si mainile ating acum abdomenul plat si soldurile arcuite si ma apropii de centrul dorintei ei. Buzele mele ii zdrobesc gura intr-un sarut patimas in acelasi moment in care ii cuprind feminitatea in palma.

Reactia ei la gestul meu ma innebuneste! Imi tremura in brate ca strabatuta de un fior si geme adanc sub gura mea. Nu mai pot sa astept si intind mana dupa prezervativul pregatit pe dulapiorul de langa dus si mi-l pun in timp record. Cu Violet

langa mine, as castiga orice concurs de pus prezervative! Ce mai, as ajunge de-a dreptul campion!

Ii lipesc spatele de perete si picioarele i le inconjor in jurul meu in timp ce ma scufund cat pot de adanc in trupul ei fierbinte. Gemetele noastre de placere rasuna la unison in timp ce corpurile ni se misca incercad sa ajungem cat mai aproape unul de altul. Miscarile ne devin febrile, vrand tot mai mult, mai tare, mai adanc, pana cand, intr-un final, ajungem impreuna la implinire.

-Te iubesc! ii soptesc in timp ce incercam sa ne recapatam puterile si o simt incordandu-se.

Nu imi raspunde nimic, dar nici nu ma asteptam. Mi-a spus ca ii este greu sa exprime ce simte si nici nu vreau sa ma minta. Daca va simti si ea la fel, mi-o va spune intr-un final. Momentan, vreau doar sa stie ce simt pentru ea, sa stie ca poate avea incredere in mine!

-Am vrut doar sa stii ce simt, iubito! ii spun in timp ce o invelesc intr-un prosop cand ea sta inca nemiscata, privindu-ma cu ochi mari, socata de ceea ce i-am destainuit.

-Dominic, eu..., incearca ea sa spuna intr-un tarziu, dar se opreste.

-Stiu, iubito! Nu trebuie s-o spui si tu! O sa o faci atunci cand o sa fii pregatita! Pot sa astept oricat de mult!

Zambetul pe care mi-l acorda face cat o gramada de cuvinte! Si stiu in sinea mea ca si eu insemn mult pentru Violet caci altfel nu m-ar fi lasat sa ma apropii atat de mult de ea.

Cand suntem gata sa plecam la club, Violet incepe sa se panicheze.

-Dominic! Ce o sa zica cei de jos? Am senzatia ca toti stiu ce am facut noi aici!

E adorabila in agitatia ei!

-Nu, iubito, de unde sa stie? incerc sa o linistesc, dar se uita chioras la mine. Bine, probabil banuiesc, dar nu o sa zica nimeni nimic, stai linistita!

Dar nu ma pot abtine si pufnesc intr-un hohot de ras cand o vad ca isi pune casca pe cap.

-Crezi ca asta va schimba ceva? o intreb cand pot vorbi din nou.

-Macar nu imi mai vede nimeni fata! raspunde imbufnata. Si nu mai vin aici niciodata!

Cum adica? Asta nu se poate intampla! Asa ca ii dau casca jos, in ciuda impotrivirii ei copilaresti, si o sarut.

-Iubito, cred ca baietii au ceva mai bun de facut decat sa-si imagineze ce facem noi doi aici! Si daca aud vreun cuvant, o sa le mut falca! Sau te las pe tine sa o faci! adaug cu un zambet.

Desi e rosie ca racul, accepta si iesim tinandu-ne de mana si... fara casca pe cap. Pentru orice eventualitate, arunc o privire incruntata in jur, dar nimeni nu ne baga in seama. Abia cand suntem afara, Violet rasufla usurata si cred ca si-a tinut respiratia pana acum.

Intram in club, tinandu-ne de mana si tresarim amandoi cand o roscata se apropie de noi si miauna cu voce ascutita:

-Iubitule, ai venit!

Fir-ar sa fie! Am uitat sa-i spun de Olivia!

Capitolul 15

VIOLET

Vocea ascutita a roscatei ce se indreapta spre noi imi zgarie urechile si aproape ca ma uit in spate sa vad cui i se adreseaza. Aproape, fiindca tresarirea si incordarea lui Dominic imi spune clar ca el este "iubitul" la care se refera si nimeni altcineva.

Tipa se apropie de noi cu un mers sinuos si, fara sa-mi arunce o privire macar, se intinde sa-l sarute. Desi socat, acesta se trage la timp in spate, evitand in ultima secunda buzele rujate cu un rosu tipator.

-Nu sunt iubitul tau, Olivia, si nu am fost niciodata! maraie catre ea.

Furia lui evidenta imi spune insa ca a fost totusi ceva. Oh! Se pare ca Olivia asta e una din fostele lui Dominic! Sentimentul puternic pe care il simt nu poate fi decat gelozie. Gelozie si furie! Tipa nu-mi place deloc si, pentru prima data in viata mea, imi doresc sa lovesc o femeie. Sau sa imi bag mainile in parul ei, caci daca o lovesc o singura data, o las lata.

Roscata imi vede iritarea si privirea ii cade pe mainile noastre impreunate, dar nu pare mirata nici de gest, nici de prezenta mea.

-Eu sunt Olivia Jones si lucrez aici, imi spune pe un ton superior. Tu esti...?

-Violet Collins, iubita lui Dominic! ii raspund pe cel mai dulce ton. Dar am senzatia ca stiai deja asta, deci nu te sochez! Si... lucrez si eu aici, deci suntem colege.

Olivia clipeste de cateva ori spre mine, parand surprinsa de felul in care am reactionat. La naiba, si eu sunt surprinsa! Doar Dominic isi abtine cu greu rasul, parand mai mult decat incantat de raspunsul meu.

Incercand sa nu imi arat nervozitatea, ma indrept spre vestiar, dar Dominic ma ajunge imediat din urma.

-Iubito...

-Pentru ea ai venit astazi la club? Sa o angajezi? il intrerup cu un zambet fals pe fata, afisat doar pentru ochii celor curiosi.

-Da! Nu! Nu eu am angajat-o! Nu eu angajez personal, doar stii ca Matt o face! Dar pe Olivia a reangajat-o Tony personal, stiind ca o sa imi faca mie probleme cu tine. Cred ca asta e scopul lui, sa te faca sa te desparti de mine. Altfel, nu pot sa imi imaginez de ce a chemat-o pe Olivia, mai ales cand stia ca o sa produca numai necazuri in club. Matt m-a chemat sperand ca o pot face sa se razgandeasca si sa plece dar, precum vezi, e tot aici! Am vrut sa-ti spun despre ea, dar cand am ajuns la sala si te-am vazut in ring... Iubito, cand sunt cu tine uit de orice altceva! Iti jur! Olivia a fost doar o aventura de o noapte pe care o regret nespus. Nu a avut nicicand si nici nu are vreo importanta pentru mine! Doar tu contezi, nimeni altcineva!

Il privesc cateva clipe, atenta, si tot ce vad in ochii lui este sinceritate si... neliniste. Se teme ca nu il cred!

Si ce sa fac? De cate ori apare o fosta iubita sau aventura sa fac o scena? Imi doresc mai mult de-atat! As vrea o relatie trainica, bazata pe incredere! Avem destule umbre din trecut care ne bantuie si inca o multime de secrete intre noi, nu trebuie sa mai adaug si gelozia!

Tocmai mi-a spus ca ma iubeste! Si chiar daca nu mi-ar fi spus-o, mi-o arata in fiecare zi! A avut si are rabdare cu mine, luptand alaturi de mine cu toate umbrele mele din trecut. De cand sunt cu el am ras si sunt mai fericita decat am fost in toata viata mea! Nu o sa-i las nici pe Olivia si nici pe Tony sa intervina intre noi!

Ma intind si imi pun mainile in parul lui, tragandu-l intr-un sarut prin care incerc sa-i arat ce simt, chiar daca nu pot sa-i spun. Ma strange aproape de el si geme pe gura mea, usurat ca nu m-am suparat.

-Nu mi-as face griji in privinta asta! Am incredere in tine si imi doresc sa ai si tu! ii soptesc si zambetul lui fericit imi creste inima in piept.

Ma indrept spre vestiar si, in timp ce ma schimb, nu pot sa nu ma gandesc la ce mi-a spus Dominic. Oare Tony chiar incearca sa ma desparta de el? Ceva imi spune ca da, chiar daca planul cu Olivia mi se pare... pueril! Insa mi-e teama ca asta e doar inceputul!

Nu mi-e teama ca Tony si actiunile lui m-ar face sa-mi schimb sentimentele fata de Dominic! Chiar daca nu i-am spus si eu ca il iubesc, stiu ca o fac. Inca imi este greu sa ma

exteriorizez, desi ma simt tot mai in largul meu cand sunt cu Dominic. Mi-e greu sa spun in cuvinte ceea ce simt. Si ma tem... De cate ori am fost fericita, ceva s-a intamplat si totul mi-a fost luat. Niciodata nu a durat!

Iar munca si viata secreta a lui Dominic nu fac decat sa imi creasca nelinistea! Oricand poate merge ceva prost intr-o afacere cu droguri sau arme dar, mai ales, mi-e teama sa nu se afle ca este agent! Asta ar insemna condamnarea lui la moarte, si nu cred ca as mai putea sa suport sa pierd din nou pe cineva! Sa-l pierd pe Dominic ar insemna *prea mult* chiar si pentru mine!

****

Privirea imi fuge din nou spre biroul de sus si nu pot sa imi opresc fiorul rece ce mi se strecoara pe spate. Tony sta si ma priveste atent. Din nou. Face asta zilnic, ore intregi si, desi ar fi trebuit sa ma obisnuiesc, ma face sa fiu tot mai nelinistita.

A trecut o luna de cand Olivia si-a facut aparitia si am reusit, cumva, in ciuda tuturor incercarilor ei, sa nu ne lasam afectati de actiunile si vorbele ei. Continua si acuma sa se dea la Dominic, fara succes, bineinteles, iar pe mine ma inteapa intr-una cu remarci acide. Habar nu are ca pielea mea s-a tabacit de rautatile din orfelinat si vorbele ei nu ma ating!

Dar nu asta ma ingrijoreaza! In ultimul timp, Dominic lipseste tot mai des. Nu mult, o zi, doua, dar de fiecare data cand se intoarce e tot mai suparat.

Am incercat o data sa aflu ce face si unde merge, dar nu a vrut sa imi spuna. Afacerile lui Tony. Atat. Asta a fost singurul lui raspuns si tonul lui mi-a dat de inteles ca nici nu voi afla mai

mult. Asa ca nu am mai insistat.

Dar exista o tensiune intre oamenii lui Tony, o tensiune aproape palpabila. Ca si cum toti asteapta sa se intample ceva. Am auzit cate un cuvant scapat, pe ici, pe colo, si banuiesc ca se pregateste ceva. O tranzactie importanta, poate chiar cea pe care o astepta Dominic.

-Violet!

Tresar si ma intorc spre vocea ce imi pare cunoscuta. In fata mea, cu un zambet larg pe fata, sta nimeni altul decat... Jason!

-Ce faci aici? intreb surprinsa fiindca e prima data cand il vad in club.

-E ziua unui prieten si am venit sa bem ceva!

Zambetul lui reuseste sa imi calmeze pentru putin timp nelinistea interioara, fiind exact de ce aveam nevoie.

-Nu stiam ca lucrezi aici! As fi venit mai des! imi spune tragandu-mi cu ochiul si simt ca ma inrosesc. Cum merge motorul? ma intreaba cand vede ca ma jenez.

-Bine! Merge perfect! Ai facut o treaba buna!

O tacere stinghera se instaleaza intre noi cateva clipe.

-Nu vii sa bei ceva cu noi? ma intreaba aratand inspre o masa de unde patru barbati ne privesc curiosi.

-Nu stau la masa cu clientii! Si trebuie sa lucrez!

-La cat termini?

Intrebarea lui ma ia prin surprindere.

-Nu am o ora fixa. Cand pleaca ultimul client. In jur de ora patru. De ce?

-Pot sa te astept! Sa te conduc acasa! adauga repede

cand vede ca ma incrunt. Sau sa luam impreuna micul dejun. Ti-am spus ca mi-ar placea sa te cunosc mai bine!

Inainte sa imi gasesc cuvintele prin care sa refuz intr-un mod cat mai elegant si, totodata sa ii spun ca am pe cineva, un brat ma prinde de mijloc.

-E totul in regula aici?

Tony?! Tresar surprinsa cand il vad si incerc sa scap de mana ce ma inconjoara, dar ma strange mai aproape de el. Ce naiba face? E prima oara cand il vad ca se amesteca intr-o discutie cu un client! Si este tot prima oara cand ma atinge!

-Da, doar povesteam putin cu un prieten! ii raspund agasata de gestul sau deplasat.

Jason priveste incruntat spre mana ce ma inconjoara apoi, cu o spranceana ridicata, se uita in ochii mei.

-Pe mine ma scuzati, am mult de lucru! murmur in timp ce ma feresc atat de atingerea lui Tony, cat si de privirea curioasa a lui Jason.

Cei doi raman fata in fata, privindu-se atent cateva clipe, iar eu am senzatia ca vad o lupta intre cocosi. Ce naiba?!

Si Tony s-a atins de mine! Ihhhh! Chiar daca a parut ca a facut-o pe motivul ca dorea sa ma protejeze, Jason nu era o amenintare. Era clar ca ne cunoastem si ca suntem prieteni! Nu a facut nici un singur gest din care sa rezulte ca s-ar fi dat la mine sau altceva care sa necesite interventia lui Tony!

Iar noaptea merge din ce in ce mai bine! Nu imi ajungea privirea lui Tony pe mine, acum ma urmareste si Jason! Pare contrariat de gestul lui Tony si observa si el ca sunt urmarita de sus, ca de un soim. Iar faptul ca nu stiu nimic de Dominic de

doua zile pune capacul!

Pentru prima data regret ca nu am telefon mobil. Nu mi-am cumparat unul deoarece nu as fi avut cu cine sa vorbesc. Dominic a vrut sa-mi cumpere unul si am refuzat. La ce bun? Peste zi suntem impreuna, la mine, la el sau in oras. Seara suntem amandoi la club.

Dar inainte Dominic nu lipsea atat de mult! Acum as da orice sa-i aud macar pentru cateva clipe vocea!

In jurul orei unu, ma indrept spre biroul lui Tony, hotarata sa-i cer voie sa plec acasa. Capul imi plesneste de durere si sunt atat de agitata ca mainile imi tremura puternic. Usa mi se deschide in fata, lasand loc unui Tony ingrijorat. Probabil m-a vazut pe geam ca urc in birou.

-Ce s-a-ntamplat?

-As vrea sa plec acasa. Nu ma simt prea bine! spun cu jumatate de voce si regret ca trebuie sa ma rog de el.

-Te duc eu! imi raspunde dupa ce ma studiaza o clipa.

Cum sa ma duca el?! Nici vorba! Mai bine raman la servici!

-Multumesc, nu e nevoie! Sunt cu motorul si o sa ajung repede!

Nu ii convine raspunsul meu dar, spre surprinderea mea, nu insista, insa devine agitat.

-Violet, vreau sa te rog ceva! Maine seara am o importanta intalnire de afaceri, un fel de dineu, si nu am partenera. Imi faci onoarea sa vii cu mine?

Poftim?!? Imi dau seama ca sunt cu gura cascata, dar nu ma pot concentra sa imi revin din soc, iar durerea colosala de

cap ce creste vertiginos, nu ma ajuta.

-Ca simple cunostinte, nimic mai mult! adauga Tony cand vede ca nu raspund. Toti partenerii mei vor fi insotiti si nu as vrea sa fiu doar eu singurul fara partenera. Te rog!

Ma abtin cu greu sa nu o iau la fuga pe usa! Ma roaga? Dineu?! Ce Dumnezeu planuieste? Fiindca instinctul imi spune clar ca e mai mult decat imi spune! Si cum naiba sa-l refuz fara sa se infurie?

-Tony, nu cred ca sunt o alegere buna! Te-ai face de ras! Mai bine invit-o pe Olivia!

-Olivia nici nu intra in discutie! raspunde agasat. Si de ce crezi ca m-ai face de ras?

-In primul rand, nu am mai fost la un dineu in viata mea! Nu as stii nici cum sa ma comport, nici ce sa vorbesc! Si nu am nici o rochie in toata garderoba mea!

-Iti trimit eu o rochie! spune repede. Cat despre rest, nu trebuie decat sa fii tu insuti, e suficient!

Nu, nu, nu! Ce sa raspund la asta? Si unde naiba-i Dominic? Daca era aici, Tony nu ar fi facut invitatia asta!

Privirea imi cade pe Mark Baldwin, roscatul cu fata de viezure ce este mereu in apropierea lui Tony. Pare sa nu fie atent la discutie, dar ranjetul lui usor imi spune ca nu-i asa. Ba chiar cred ca se distreaza pe seama disperarii mele!

Apoi, deodata, imi aduc aminte de vorbele lui Dominic. Se pregateste ceva mare, ce poate duce la prinderea tipului pe care il cauta de atata timp. Poate ca asta este! Poate la intalnirea asta se stabileste totul! Iar eu am ocazia sa fiu "urechile" lui Dominic! Stiu ca nu ar fi de acord sa ma implic,

dar asta este! O sa incerc sa il ajut chiar daca nu doreste!

-Bine, accept!

Tony se uita cu ochi mari la mine, evident mai mult decat uimit. Chiar si Baldwin tresare in fotoliul in care zace si se intoarce inspre noi. Da, sunteti socati, dar nu mai mult ca mine, aproape ca imi vine sa le strig!

-Perfect! Te iau maine la sapte! Si rochia o sa ti-o trimit pe la amiaza. E bine asa? ma intreaba Tony extrem de amabil si aproape ca imi regret decizia in fata ochilor cercetatori.

Ies din birou dupa ce inclin usor din cap, fara sa mai spun nimic si il ocolesc intentionat pe Jason care se uita incruntat la mine ca plec.

Cand ajung sa ma trantesc in pat, dupa un dus revigorant si doua pastile, am timp sa ma gandesc mai bine la ceea ce tocmai am acceptat. Poate am gresit si ma bag singura in gura lupului dar, daca am dreptate si maine se stabilesc datele afacerii pe care o astepta Dominic, pot afla date care sa il ajute. Si, poate, dupa asta, va renunta la munca sub acoperire.

Ma-ntorc de pe o parte pe alta in pat si nu imi gasesc locul. Perna de langa mine pastreaza mirosul lui Dominic, de cand a dormit ultima data la mine si o strang in brate. Parfumul lui imi gadile narile si ma umple de dor. Doua lacrimi amare imi curg pe obraji inainte sa adorm, in timp ce gandurile imi sunt blocate pe o singura intrebare:

Unde esti, Dominic?

Capitolul 16

DOMINIC

Privesc pierdut pe geamul hotelului, dar nu am ochi pentru imaginea New York-ului noaptea. Gandul imi este doar la Violet. Doamne, cat de dor imi este de ea! N-am vazut-o de doua zile, dar mie mi se par o vesnicie!

La dracu' cu Rodriquez si cu afacerile lui! Si la dracu' cu toata povestea asta imputita!

In ultima luna am fost mai mult plecat decat acasa si mi-a ajuns! Acasa insemnand... Violet! Nu s-a plans ca plec atat de des, dar am observat ca nu ii convine. Si stiu ca nu din cauza ca n-ar avea incredere in mine, ci din cauza ca e ingrijorata. Ingrijorata pentru ceea ce fac si as putea pati!

Din cauza asta nici nu ii spun exact ce fac. M-a intrebat o singura data si i-am dat cel mai tampit raspuns: afacerile lui Tony! Am preferat asa decat sa o mint, mai ales ca i-am promis ca nu o s-o fac niciodata. Nu a mai insistat, dar m-am simtit ca un nimic. Un ticalos ascuns in spatele secretelor!

Cum as putea sa-i spun ca cumpar droguri?! Zeci de kilograme de praf alb mi-au trecut prin mana in ultimul timp si, cu fiecare gram, ma simt mai vinovat! De cand ma stiu am urat drogurile si, prin natura meseriei, am luptat cat am putut ca sa

le scot de pe piata, sa incerc sa mai salvez cateva vieti! Iar acum fac exact ce urasc mai mult! Fiecare tranzactie ma mai omoara cate putin, imi innegreste sufletul mai mult!

Dar, ca sa ajung acolo unde vreau, trebuie sa accept sa fac asta.

Ma bucur ca Rodriquez pare sa aiba mai multa incredere in mine si totusi, nu pot sa nu ma intreb daca toate drumurile astea nu au si un alt scop. Acela de a ma tine cat mai departe de Violet!

Nu i-a mers cu angajarea Oliviei si acum incearca altceva? A fost chiar surprins cand a vazut ca Violet nu baga in seama avansurile pe care roscata mi le face pe fata! Macar nu au mai izbucnit batai in club! Chiar daca stiu ca Violet se descurca, gandul ca ar putea fi prinsa intr-o incaierare imi face pielea de gaina! Asa incat, sunt bucuros ca Olivia nu isi continua obiceiul enervant.

In momentul asta, as da orice sa pot sa ii aud glasul lui Violet! Fir-ar sa fie de capoasa! "De ce sa-mi cumperi telefon? Suntem tot timpul impreuna!" Impreuna, pe naiba! Eu sunt in New York, iar ea e in Chicago! Cand ma intorc, ii cumpar nu un telefon ci zece!

-Dominic! E timpul sa plecam!

Ma-ntorc spre cei doi barbati si doar dau din cap. Daca as deschide gura acum, as urla. Tocmai ma duc sa cumpar zece kilograme de cocaina! Mi-au luat doua zile nenorocite sa rezolv afacerea, dar in noaptea asta facem tranzactia si terminam. Apoi ma pot intoarce acasa, la Violet.

Clubul in care ne intalnim cu furnizorul seamana destul de

mult cu Tony's si gandul imi fuge, din nou, la Violet. Ce face oare acuma?

-Ati adus banii?

Jamal, negrul din fata mea, pare grabit sa termine toata treaba si, sincer sa fiu, si eu. Ii intind geanta cu bani si nu spun nimic cand o deschide si pare sa numere din ochi teancurile de bani. Apoi, face un semn si doi barbati aduc doua genti. Le iau aruncand doar o privire in interiorul lor si dau sa plec, dar negrul ma opreste.

-Lasa-i pe baieti sa plece cu marfa si mai ramai. Sa bem pentru afacerile viitoare!

As refuza, dar nu pot. Nu este prima oara cand cumpar de la el si, probabil, nici ultima. Sa il refuz ar insema sa il jignesc, asa ca ma reasez, oftand in sinea mea, in timp ce baietii lui Tony pleaca cu cele doua genti cu droguri.

-Ne vedem la hotel, Dominic!

Da, si eu as prefera sa fiu la hotel, pregatindu-ma de drum, imi spun in timp ce iau o gura de bautura.

-O mai tii minte pe Cindy? ma intreaba Jamal in timp ce face un semn.

Care Cindy?

Raspunsul il primesc cand o blonda platinata se aseaza langa mine si mi se agata de brat. Imi amintesc ca am mai vazut-o cu Jamal la alte intalniri pe care le-am avut si atunci imi parea apetisanta. Acum, imi este doar scarba de ea. Imi este scarba si de mine pentru ca ma las atins de ea. O vreau pe bruneta mea, fir-ar sa fie!

-Imi pare rau, Jamal, dar azi nu sunt o companie prea

stralucita! Nu vreau sa te simti jignit, dar chiar trebuie sa plec! ii spun dupa ce imi golesc paharul si refuz transant avansurile blondei impingand-o usor de langa mine.

Barbatul ma priveste cateva clipe banuitor, cu ochii mijiti, apoi zambeste larg aratandu-si dantura stralucitoare.

-Esti asteptat de o femeie!

Ce?? Cum de si-a dat seama? Sunt chiar asa de transparent?

-Te inteleg perfect, omule! De ce n-ai spus asa?

Da, oare de ce? Mai castigam cateva ore si ajungeam mai repede inapoi, la Violet. Dar tot ea este si motivul pentru care ma feresc sa stie cineva de ea. In lumea asta de rahat, in cazul in care ceva nu merge bine, oricand cineva poate dori sa se razbune. Cu cati stiu mai putini de existenta ei, cu atat mai bine! Nu mi-as putea ierta-o niciodata daca ar pati ceva din cauza mea!

Dupa o mie doua sute de kilometri blestemati parcursi cu masina, intr-o viteza ce nu a depasit limitele legale pentru a nu fi opriti de politie si gasiti cu o gramada de droguri la noi, ajung, intr-un final, aproape de miezul noptii, la Tony's. Trei zile au trecut de cand nu ne-am vazut! Nu mai conteaza cat mi-e de somn sau cat sunt de obosit, vreau doar sa o vad pe Violet si sa o sarut, sa-i simt gustul. Macar o data!

Nu ii vad motorul in parcare si ma incrunt. Odata intrat, imi arunc privirea roata si incruntarea mi se adanceste cand nu o zaresc nicaieri, iar Sandra ma priveste parca speriata.

Tim imi face un semn discret si ma indrept cu pasi mari spre bar, in timp ce o neliniste ma cuprinde.

-Unde-i Violet?

-Inainte sa iti spun, ti-as sugera sa te calmezi! imi spune printre dinti.

-Ce naiba?! Spune-mi odata unde este!

-Este cu Tony la un dineu! spune cu jumatate de gura, iar eu sper ca nu am inteles bine.

-Vrei sa repeti?

-Este cu Rodriquez la *acel* dineu!

Raspunsul lui ma nauceste. Violet a iesit cu Tony? Si boul ala a dus-o tocmai in mijlocul unei gramezi de traficanti si mafioti! La dracu'! Cum s-a ajuns aici?

-Si ai lasat-o sa se duca? intreb exasperat.

Tim ma priveste de parca as fi nebun.

-Cum adica sa o las? Violet nu-mi da mie raportul! Si se pare ca nici tie! Dar cred ca a facut-o pentru tine! adauga el cu glas scazut, in asa fel incat sa nu il aud decat eu.

-Tim, spune odata tot, sau o sa te am pe constiinta! marai la el in timp ce incerc sa nu innebunesc.

-Asta seara are loc marea intalnire. E mascata sub forma unui dineu de binefacere, dar toti cei implicati sunt stransi acolo. Tony a invitat-o pe Violet sa mearga cu el si ea a acceptat. Daca ma intrebi pe mine, banuieste adevarul, doar e fata desteapta, si s-a dus ca sa afle cat mai multe pentru tine. Pentru noi. Asa ca abtine-te si nu fa o prostie care sa dea tocmai acum totul peste cap si care s-o puna pe ea in pericol!

-Femeia asta ma omoara! spun cat se poate de nervos, in timp ce imi trec mainile prin par. Eu incerc s-o tin cat mai departe de toate astea, iar ea se baga cu capul inainte in

pericol, de parca ar vrea sa imi faca in ciuda!

Tim imi zambeste intelegator in timp ce clatina usor din cap.

-Ai implicat-o in povestea asta din clipa cand te-a cunoscut! Din momentul in care n-ai putut sa stai departe de ea! Te-am prevenit, dar nu m-ai ascultat! Acum, tot ce-ti ramane de facut este sa ai incredere in ea. Eu am! Stie exact ce face si chiar ne-ar putea fi de ajutor!

-Esti nebun? Nu vreau s-o implic in operatiune! Oricand se poate termina prost!

-Dar *ea* a ales sa se implice! Pentru tine! Se teme pentru tine, nu intelegi?

Tim are dreptate. Violet a devenit tot mai ingrijorata pe masura ce drumurile mele s-au indesit. Stiindu-i trecutul, nu ma mir ca se teme, dar asta nici nu ma opreste sa fac ce trebuie. Hotararea mea este deja luata. Chiar daca o sa sufar ca un caine si pe ea o s-o ranesc enorm, stiu ce am de facut! Dar asta maine, dupa ce vad ca se intoarce teafara acasa si o s-o mai strang macar o data in brate!

****

VIOLET

Bataia puternica din usa ma trezeste din somnul adanc in care am reusit sa cad in cele din urma. Primul lucru pe care il constat e ca durerea de cap a scazut simtitor in intensitate, dar inca exista. Iar bataile care rasuna in tot apartamentul nu-mi sunt de ajutor!

O secunda imi trece prin cap ca ar putea fi Dominic, si inima mi-o ia la galop, dar imi aduc aminte ca el are cheie, deci

nu ar avea de ce sa bata. Deschid usa cu precautie si doar cand vad comisionarul cu doua cutii in brate imi amintesc: rochia de la Tony!

Cateva minute bune privesc la cele doua cutii puse pe pat si nu am curajul sa le deschid. Ultima data cand am purtat rochie a fost in ziua in care am implinit optsprezece ani. Ziua in care a fost omorat James.

Alung trecutul cu un oftat si ma gandesc ca fac asta pentru Dominic. Inlatur cu teama capacul cutiei mari si nu imi pot abtine un icnet cand scot rochia. E superba! Nu am vazut in viata mea ceva mai frumos! E drept ca nu am vazut prea multe rochii, dar totusi... E de culoarea fildesului cald, cu maneci scurte si un decolteu discret, in forma de inima. Si este lunga pana deasupra genunchilor! Oftez usurata, caci imi era teama ca Tony sa nu imi trimita ceva vulgar ce nu as putea sa port.

A doua cutie contine o pereche de pantofi negrii, eleganti, cu toc inalt. Cu toc?! O sa imi rup gatul! Singura mea pereche de incaltaminte cu toc sunt cizmele pe care le port foarte rar si doar pe motor!

Tot aici, gasesc inca o cutiuta neagra, de catifea. Pe ea, scris cu litere aurite, este un sigur cuvant. Cartier. O, Doamne! Sunt eu nestiutoare, dar nici chiar asa! Cartier?! Inauntru, stralucesc frumos o pereche de cercei, un colier si o bratara. Nu pot sa port asa ceva! Daca pierd vreuna dintre ele?

Fac doi pasi in spate si privesc spre lucrurile ce stau imprastiate pe patul meu. Tony este nebun! Cum a putut sa cheltuie atata pentru mine?! Senzatia ca toate astea sunt pentru a ma cumpara pune stapanire pe mine si mi se face rau.

Dominic m-a prevenit ca va face orice sa imi atraga atentia. Nu trebuia sa accept!

Mananc ceva si ma invart prin apartament ocolind intentionat dormitorul, de parca daca nu mai vad lucrurile respective s-ar schimba ceva. Si timpul trece si mai sunt doar doua ore pana ce Tony vine sa ma ia, iar eu sunt un pachet de nervi!

Tresar speriata cand, la ora sase, alte batai se aud in usa mea.

-Sandra? Ce cauti aici? Nu trebuia sa fii la club la ora asta? intreb uimita cand o gasesc in fata mea.

-M-a trimis Tony sa te ajut cu pregatitul! zambeste usor catre mine, pe cand intra in apartament si isi plimba privirea roata. Deci... Unde ti-e rochia?

***

-Siii... esti gata! exclama Sandra la sapte fara cinci.

Cu teama, ma intorc spre oglinda. Femeia din reflexie este o necunoscuta!

Parul imi este prins intr-un coc lejer, cu cateva suvite lasate sa atarne pe langa urechi, iar rochia imi vine ca turnata, mulandu-se perfect pe corp si scotandu-mi toate curbele in evidenta. Cerceii, colierul si bratara stralucesc pe pielea mea, atragand atentia. Dar cel mai tare ma socheaza chipul meu!

Nu m-am machiat niciodata si habar nu am avut ca doar o linie usoara de tus si niste rimel poate sa faca asa ceva! Ochii imi par usor alungiti si violetul din ei este scos in evidenta de machiajul discret, iar buzele imi par mai pline si moi din cauza rujului de culoarea piersicii.

-Tony o sa faca infarct cand o sa te vada! spune Sandra in timp ce ma priveste incantata de ce i-a reusit.

Dar pe mine nu reactia lui Tony ma intereseaza. As da orice sa ma vada asa Dominic!

Emotionata si speriata, ma intorc spre Sandra si o intreb intr-un suflet:

-Nu crezi ca fac o gresala? Ca ma duc cu Tony?

Ma priveste trista cateva clipe si tresarim amandoua cand soneria se aude.

-Ba da, scumpo! Dar acum e prea tarziu!

Capitolul 17

VIOLET

Deschid usa cu mana tremuranda si il privesc pe Tony cu ochi mari, constienta ca teama de el si de ceea ce am de gand sa fac este evidenta.

Dar ma insel! Nu are timp sa observe tremurul meu, fiind ocupat sa ma studieze. Este la fel de socat cum am fost si eu cand m-am privit in oglinda!

-Esti... minunata! sopteste intr-un tarziu. M-ai lasat fara cuvinte!

Ochii lui ma cerceteaza flamanzi, analizand fiecare detaliu

atat de atent incat mai am putin si ii inchid usa in nas! Da, in secunda asta, asta as vrea sa fac: sa inchid usa, cu el afara, si sa fug sa ma ascund in dormitor! Dar, dupa cum a spus si Sandra, acum e prea tarziu! Am acceptat sa ies cu el, trebuie sa fac fata propriilor mele decizii. Si, mai ales, sa nu uit *de ce* fac asta!

Pentru prima data, ma uit si eu mai atenta la el. Tony are undeva spre treizeci de ani. Parul intunecat este tuns scurt, pieptanat cu grija. Ochii caprui insa, sunt cei care atrag atentia. Privesc transant, parca citind fiecare gand ascuns al tau! De parca ar putea citi dincolo de aparente, te fac sa te simti dezgolit in fata lui.

Costumul de firma ii vine impecabil. Nu este la fel de inalt sau de solid ca Dominic, dar arata bine. Chiar foarte bine. Dar asta nu ma face sa uit cine este cu adevarat si care ii este ocupatia. O frumusete si un sarm inselatoare. Sunt sigura ca poate omora un om cu acelasi zambet pe buze cu care ma priveste pe mine acum!

-Mergem? ma intreaba zambind si imi intinde, galant, bratul.

Mai arunc o privire disperata peste umar, spre Sandra apoi, cu genunchii tremurand si tragand adanc aer in piept, accept bratul intins si ies alaturi de el din apartament, in timp ce mintea mea este blocata pe un singur gand pe care il tot repet ca pe o mantra: *Fac asta pentru Dominic!*

Cand limuzina opreste in fata restaurantului de lux, Tony ma prinde de mana si ma intreaba ingrijorat:

-Te simti bine?

Nu, imi vine sa o iau la fuga, asta as vrea sa fac si sa ii spun, dar nu pot, asa ca ii raspund cu glas timorat.

-Da, sunt bine. De ce intrebi?

-Nu ai scos nici un cuvant de cand am plecat de la tine! imi spune incruntat. Ti-e frica de mine, Violet?

Fir-ar sa fie! Acum si-a gasit sa ma intrebe? Imi fac curaj si imi ridic privirea spre el, dar pare doar... sincer ingrijorat!

-Nu, Tony, sunt doar emotionata! Ti-am spus deja ca este primul meu dineu!

Pare multumit de raspunsul meu si imi zambeste usurat. Ma ajuta sa cobor din masina si, dupa ce imi saruta mana, mi-o pune din nou pe bratul sau, apoi ma conduce in sala care este deja plina de oameni.

O, Doamne! Ma ia cu ameteala cand ma gandesc ca toti barbatii din incapere sunt traficanti si mafioti!

Privirile care se fixeaza pe noi cand suntem observati imi fac obrajii sa se inroseasca si, fara sa vreau, strang bratul lui Tony mai tare. O fi el mafiot, dar macar il cunosc!

Incet, cu pasi marunti, Tony ma conduce prin incapere si imi prezinta o multime de persoane. Incerc sa fiu atenta doar la barbatii pe care mi prezinta. Cei care isi pleaca ochii in fata lui Rodriquez nu ma intereseaza. Sunt pesti micuti. Insa, pe masura ce ne miscam, atitudinea lui Tony se schimba incet. Nu mai este el cel care priveste de sus! Nu devine nici serviabil, dar nu mai este nici arogant!

In timp ce povesteste cu un tip despre nu stiu ce statiune, imi las privirea sa fuga roata, incercand sa par plictisita si neinteresata de ce este in jurul meu.

Barbati eleganti si femei frumoase. Unele sunt poate sotiile lor, iar altele amantele sau iubitele. Oricum ar fi, par toate sa fie aici cu un singur scop: acela de a se lauda cu ele. Si toate sunt impacate cu ideea ca asta e rolul lor.

Insa din atitudinea barbatilor se simte o scara a puterii. Incet, privirea mi se muta spre masa catre care privesc toti cu respect si tresar suprinsa cand intalnesc doi ochi verzi fixati pe mine si care ma privesc cu interes vadit. Tony imi simte tresarirea si, dupa ce se uita scurt la mine, se incrunta cand vede la cine privesc.

Posesorul ochilor verzi este un barbat la vreo patruzeci si cinci de ani, blond si usor grizonat pe la tample. Buzele subtiri si trasaturile dure, parca sculptate in piatra, ma fac sa ma gandesc la un om rau. Arogant si nemilos. Sigur pe el, superior fata de toata lumea din jur. Cred ca tocmai am descoperit cine este seful acestui adunari!

Barbatul face un semn discret spre noi si Tony ma conduce spre masa blondului. Pentru prima data in seara asta il simt incordat. Ni se face semn sa ne asezam si Tony imi tine scaunul, putand astfel sa ii observ surprindrea. Nimeni din sala nu a mai fost invitat sa se aseze la masa respectiva! Au mai fost persoane care au trecut pe acolo, schimband cateva cuvinte cu barbatul blond, dar atat.

-Tony, nu vrei sa imi prezinti superba ta partenera?

Are o voce groasa, de fumator inrait. Fumator de trabuc, poate.

-Violet Collins, raspund eu inainte de a o face Tony si blondul ridica usor dintr-o spranceana, privindu-ma fix in ochi.

Nu trebuia sa vorbesc? Sau e reactia obisnuita legata de nume si de culoarea ochilor?

-Kevin Miller, domnisoara Collins, incantat sa va cunosc! Sunteti cea mai frumoasa femeie din sala!

-Multumesc! reusesc sa bagui in timp ce simt ca obrajii imi iau foc.

Isi muta privirea de la mine si devine usor ironica cand i se adreseaza lui Tony.

-Acum inteleg de ce iti petreci timpul atat de mult la club si neglijezi restul afacerilor!

Tony se foieste usor pe scaun, aruncandu-mi o scurta privire. Nu pare incantat de afirmatie, ca si cum nu ar dori ca eu sa stiu ca sta pe la club din cauza mea.

-Nu am neglijat nimic, totul merge conform planului! raspunde pe un ton hotarat.

Miller se uita cateva clipe la mine, parand indecis daca sa continue discutia sau nu de fata cu mine, iar eu aleg sa privesc indiferenta la paharul din fata mea.

-Poate ca nu, dar ai pus pe altii sa faca treaba ce te-am rugat sa o faci personal! Stii bine ca nu-mi place sa folosesc intermediari! Mai ales acum, cand se apropie termenul limita. Cu cat stiu mai putini despre afacere, cu atat mai putine sanse sunt sa avem surprize neplacute.

Vorbele lui ma fac sa inteleg ca am ghicit. Chiar este tipul pe care il cauta Dominic! O, Doamne! Si eu stau la masa cu el! Stau la masa cu cel care a ordonat uciderea iubitului meu!

Mainile incep sa-mi tremure usor si imi este teama sa nu ma dau de gol cu agitatia mea. Tony insa, parca simtindu-mi

zbuciumul interior, isi pune o mana peste mana mea si imi mangaie usor incheieturile degetelor, parca vrand sa ma linisteasca. Si, cumva, reuseste. Bataile inimii mi se incetinesc si imi reiau mina de indiferenta fata de discutia tesionata ce se poarta langa mine.

-Mai sunt aproape doua luni pana atunci! raspunde Tony. Avem timp sa ne asiguram ca totul va fi perfect!

-Nu, Tony! De aceea ne-am strans astazi aici. Sa va anunt ca afacerea s-a devansat si trebuie sa va grabiti. Se va intampla pe cincisprezece august, nu in septembrie!

Dumnezeule! Tocmai am aflat data cand va avea loc tranzactia! Ma mir ca au discutat despre asa ceva in fata mea dar, daca stau bine sa ma gandesc, nu as fi inteles nimic din discutia lor daca nu as fi stiut lucrurile pe care mi le-a spus Dominic! Ar fi parut o discutie despre o afacere oarecare!

Tony da sa se ridice si banuiesc ca o sa ne retragem la alta masa, dar Miller ne surprinde pe amandoi cand se intinde si ma prinde de mana.

-Ramaneti aici! Mi-ar face o deosebita placere sa va cunosc mai bine, domnisoara Collins. Spuneti-mi cate ceva despre dumneavoastra! De cand sunteti impreuna?

Poftim?!? Ce sa ii spun despre mine? Nu vreau sa stie nimic! Si nu sunt impreuna cu Tony! Dar nu stiu daca ar fi bine sa o spun, asa ca il las pe el sa raspunda.

-De putin timp! raspunde Tony dupa ce ezita o secunda. Violet lucreaza la club.

-Interesant. De cand?

-Cam de o luna! raspund de data asta eu. De cand m-am

mutat in Chicago.

-Ai avut un motiv special?

De data asta Miller nu ma mai priveste amabil, ci banuitor.

-Nimic special! incerc sa rad. Am vrut doar sa plec din oraselul in care locuiam.

Raspunsul meu pare sa il multumeasca si schimba subiectul.

In timpul mesei discutam generalitati. Despre mancare, Chicago si vinuri, iar timpul trece repede caci sunt putin mai relaxata cand nu mai sunt eu subiectul de discutie. Dar incordarea nu ma paraseste nici o clipa si nici greata. Ma straduiesc sa imi ascund ura fata de barbatul din fata mea si imi doresc ca noaptea sa se termine cat mai repede.

Este trecut de ora trei noaptea cand imi fac curaj si spun ca as dori sa plec acasa. Cei doi barbati se ridica si ei.

-Mi-ar placea sa luam maine pranzul impreuna! imi spune Miller cand imi saruta mana iar eu intepenesc. Cu amandoi, bineinteles! adauga cand imi vede ezitarea. Maine seara parasesc Chicago si as fi vrut sa mai discutam.

-Nu sunteti din Chicago? imi fac curaj si il intreb.

-Nu! raspunde razand. Calatoresc foarte mult si stau putin acasa, dar resedinta o am la Miami. Deci, ne vedem maine?

Arunc o privire spre Tony, dar el nu spune nimic. Ma lasa pe mine sa hotarasc, stiind ca el nu are dreptul sa o faca. O clipa, gandul imi fuge la Dominic si la toata povestea asta incurcata. La faptul ca eu am reusit, in cateva ore, sa ma apropii de Miller si sa aflu mai multe decat Dominic in trei ani. Si, poate, pot sa aflu si mai multe.

-Desigur! accept cu un zambet pe buze, apoi ma intorc si plec.

Drumul spre casa l-am facut in aceeasi tacere deranjanta. Tony a parut ca vrea sa zica ceva de cateva ori, dar s-a oprit, incruntandu-se de fiecare data. Dar eu ma bucur ca s-a abtinut. In clipa asta nu imi doresc nimic altceva decat sa fiu acasa, cat mai departe de Rodriquez, de Miller si toti ceilalti mafioti. Si, mai presus de toate, sa fiu in bratele lui Dominic!

Cand limuzina opreste in fata blocului meu, il opresc pe Tony sa coboare.

-Iti multumesc, a fost o seara minunata, Tony! Dar nu e nevoie sa ma conduci pana sus!

Si, fara sa ii dau sansa sa imi raspunda, cobor in graba si intru in bloc, rasufland usurata ca am scapat de o seara de cosmar.

Odata intrata in apartament, nu apuc sa aprind lumina ca doua brate tari imi infasoara corpul, in timp ce doua buze cunoscute imi zdrobesc gura intr-un sarut naucitor.

-Iubito, spune-mi ca nu l-ai lasat sa te atinga sau ma duc chiar acum si il omor!

Dominic!

-Doar m-am tinut de bratul lui de cateva ori si m-a atins pe mana! E suficient pentru o crima? il intreb razand fericita ca s-a intors intreg.

Oftatul lui de usurare imi spune ca si el si-a facut griji pentru mine. Si ca e gelos!

-Sa nu mai faci asta niciodata! Nici nu iti imaginezi la cate riscuri te-ai expus! imi spune suparat.

O, nu! Si pranzul de maine? Adica de azi! Va fi turbat cand va afla! Asa ca profit de faptul ca stam in intuneric si nu pot sa-i vad reactia si spun pe nerasuflate:

-Iau pranzul azi cu Tony si cu... Miller!

Doua lucruri se petrec simultan: lumina se aprinde si Dominic aproape ca urla la mine.

-Ce-ai spus?!?

Apoi, privirea ii coboara pe corpul meu, examinand cum sunt imbracata si cum arat, iar socul il face sa uite destainuirea ce tocmai i-am facut-o. Se uita flamand la mine, cu ochii mari. Nu-i vine sa creada ca sunt aceeasi fata pe care o vede zilnic in pantaloni! Privirea i se fixeaza pe picioarele mele si maraie usor.

-O, Doamne! apuca doar sa spuna inainte sa ma ia in brate si sa ma duca in dormitor... Nu ai scapat de pedeapsa, iubito, dar poate sa mai astepte!

Capitolul 18

DOMINIC

Ajuns in dormitor, o las din brate pe Violet si ma dau doi pasi in spate ca sa o pot privi din nou. Este atat de frumoasa incat imi taie rasuflarea! Tot imi dorisem sa o vad rochie,

dorinta mi s-a implinit! Dar nu ma asteptam la ceea ce am acum in fata ochilor! Aproape ca pare ireal de frumoasa!

-Esti superba! ii soptesc pierdut, in timp ce ma apropii de ea si o sarut.

Dar oricat ar fi de minunata imbracata asa, imi este mai dor sa o stiu goala, in bratele mele. Incet, parca cu teama, desfac fermoarul rochiei si cobor o maneca, sarutand marunt umarul dezgolit, apoi procedez la fel si cu celalalt. Ii vad pulsul zbatandu-se pe gatul delicat si nu ma pot abtine sa nu il simt sub buze, sa-i simt cu gura agitatia pe care i-o produc.

Abia cand ii aud oftatul, buzele coboara incet spre sanii ce inca sunt acoperiti de rochie. Ii trag rochia usor in jos, lasand-o sa cada gramada la picioare. Doar in sutien, chiloti si cu pantofi cu toc, este atat de sexi ca sunt aproape de infarct!

Dar nu ma lasa sa ma bucur prea mult de priveliste! Se apropie de mine si, cu nerabdare, imi da tricoul jos, mainile coborandu-i apoi spre blugii al caror fermoar il deschide dintr-o miscare. Ochii mi se maresc de surprindere, caci este prima oara cand are curajul sa faca asta. Trage usor de ei peste solduri, ezita, apoi se opreste.

Roseata din obraji, cu care sunt deja atat de obisnuit si care intotdeauna o face sa arate adorabila, imi spune ca nici nu va face mai mult. Astfel incat, continui eu ce a inceput. Apoi, cu o nerabdare febrila, inlatur si ultimele bucati de dantela de pe trupul ei minunat, ridicand-o in brate. Picioarele lungi si superbe ma inconjoara strans in deja cunoscuta imbratisare si ma scufund in ea cu un geamat de placere inca inainte sa ajungem in pat.

-Mi-a fost atat de dor de tine, iubito! ii marturisesc cu gura lipita de buzele ei. De tine... de asta... de noi! Numai la asta m-am gandit ultimele trei zile!

Geamatul ei de placere imi spune ca si ei i-a fost la fel de dor. Geamatul si modul in care mainile ei ma trag mai aproape, lipindu-ma de sanii plini, inconjurandu-ma cu totul si atat de strans incat parca nu ar mai dori sa imi dea drumul.

-Sa nu mai pleci! imi sopteste cu lacrimi in ochi. Mi-e atat de teama ca o sa patesti ceva, incat fiecare plecare de-a ta ma mai omoara cate putin!

Cuvintele ei imi ung sufletul si, totodata, imi zdrobesc inima. E prima oara cand imi spune ca ar simti ceva pentru mine! Da, nu mi-a spus ca ma iubeste, dar sensul vorbelor ei este mult mai adanc si inseamna la fel de mult pentru mine! Si, stiindu-i trecutul, ii inteleg perfect teama. Stiu riscul la care ma expun zi de zi si, daca as pati ceva, stiu ca ar suferi.

-Dar n-am patit nimic si m-am intors la tine! Intotdeauna o sa ma intorc! ii promit si stiu ca asta e adevarul.

Orice as face si oriunde m-ar duce drumurile, tot la ea m-as intoarce. In bratele ei. Fiindca, in ciuda tuturor si a toate, aici e locul meu, asa cum si locul ei e in bratele mele.

Facem dragoste cu disperare, incercand sa ajungem cat mai repede la implinire, impinsi de dorul care ne-a chinuit pe amandoi si fericiti ca suntem din nou impreuna.

Abia cand rasuflarile agitate ni s-au linistit si Violet se odihneste ca de obicei, intinsa peste mine, imi amintesc cuvintele din hol. Inima mea, ce tocmai se linistise, o ia din nou la galop cand ma gandesc in ce companie a fost toata seara.

-Iubito, promite-mi ca stai cat mai departe de Miller! ii spun rugator.

-Dar, Dominic..., incearca sa ma intrerupa.

Ii prind fata in palme si ii spun cat pot de serios, incercand sa imi ascund teama din suflet:

-Violet, macar o singura data, asculta-ma! Da, Miller este persoana pe care o caut de trei ani si ti-am povestit deja ca nu are nici un scrupul. Dar daca ar fi sa aleg intre a-l prinde pe el si a te stii pe tine in siguranta, stii foarte bine ce as alege: pe tine!

Am crezut ca innebunesc astazi cand am aflat ca iesi cu Tony! Pe langa faptul ca am fost gelos, si inca mai sunt, gandul ca te-a luat cu el in mijlocul atator oameni periculosi aproape m-a facut sa-mi pierd mintile! Insa nici prin gand nu mi-a trecut ca Miller este aici si ca o sa ajungi sa il cunosti! Iar faptul ca e interesat de tine, ma sperie!

-Am aflat cand are loc tranzactia! imi spune Violet pe nerasuflate si eu ma uit la ea cu gura cascata.

-Poftim?!

-Ne-a invitat sa stam cu el la masa si i-a spus lui Tony ca afacerea s-a devansat. Va fi pe cincisprezece august, nu in septembrie! Si am mai aflat ca Miller locuieste in Miami si pleaca deseara din Chicago.

Ma uit la ea si nu-mi vine sa cred! Cum naiba a aflat toate astea?

-Vrei sa imi zici ca ai stat toata seara si jumatate din noapte la masa cu Miller si el a povestit despre toate astea de fata cu tine?

-Da! imi raspunde senina. Vorbea ca despre o afacere oarecare, habar nu avea ca eu stiu despre ce este vorba! Nu as fi inteles nimic daca nu mi-ai fi spus tu atatea!

O privesc, incredul, cateva secunde. Da, a aflat tot ce am dorit sa stiu despre tranzactie si lucruri pe care nu le-am stiut despre Miller, unde locuieste si cand pleaca, dar nu-si da seama ca, afland toate astea, s-a pus in pericol!

-Impacheteaza! Te scot din Chicago! ii spun serios.

-Poftim?!

-Am spus sa...

-Am auzit ce-ai spus, Dominic! Eram doar ironica! se ratoieste ea la mine.

Ei, na! Mai face si misto de mine!

-Violet! ma rastesc de data asta la ea, exasperat.

-Nu plec nicaieri!

-Ba pleci! Nu intelegi ca faptul ca stii atatea te face o tinta? acum strig de-a binelea, nervos pe incapatanarea ei. Oricand Miller isi poate da seama ca ai aflat prea multe si, poate, nu o sa vrea sa isi asume riscul? Iubito, a comandat omorarea a patru oameni si noi doar ii aflaseram numele! Nici macar nu stiam exact cine este!

-Nu o sa imi faca nimic! raspunde Violet sigura pe ea, facandu-ma sa ma incrunt si sa ma intreb ce nu stiu oare.

-De ce crezi asta?

-Crede ca sunt iubita lui Tony, deci e normal sa stiu cate ceva!

Simt ca pamantul imi fuge de sub picioare si cred ca ma albesc de nervi, dar incerc sa imi tin totusi cumpatul si sa nu

izbucnesc mai tare decat am facut-o deja. Asta, si sa-mi infrang pornirea de a ma duce acum dupa Tony si sa ii trag un glont in cap. Numar in gand pana la cinci, pentru ca mai mult nu pot, si pun intrebarea ce ma doare.

-De ce ar crede ca esti iubita lui? Mi-ai spus ca doar te-a atins pe mana!

-Nu stiu! Poate pentru ca Tony era foarte atent cu mine! imi spune pe un ton nevinovat.

-Atent?! Atent in ce fel?

-Adica vorbea frumos cu mine, nu ca tine! imi reproseaza si o privesc uimit.

-Deci eu vorbesc urat cu tine?

-De-aproape o ora tipi la mine, Dominic! Tipi, in loc sa bagi de seama ca suntem amandoi goi in mijlocul camerei si nu ne-am vazut de trei zile!

Si... cu asta mi-a inchis gura! Intr-adevar, deabea acum observ ca sta in fata mea goala pusca, cu mainile infipte bine in solduri, ca sanii ii tresalta din cauza respiratiei precipitate, iar parul o invaluie seducator. O prind de-un brat si o trag brusc spre mine, lipind-o de pieptul meu, in timp ce am o erectie instantanee.

-Cateodata esti asa de chior! chicoteste Violet in timp ce imi cuprinde gatul cu bratele si ma atrage intr-un sarut.

Gura ii este atat de dulce si gustul de imbatator, ca uit toata discutia din ultima ora si motivul din care a pornit. Devin constient doar de trupul lipit de mine si uit orice alt gand! De data asta facem dragoste incet, savurand fiecare miscare, atingere sau gest. Prefer sa prelungesc momentul cat mai mult,

cerandu-mi parca iertare pentru faptul ca am strigat la ea. Incercand sa o simt cat mai bine si sa ajung cat mai adanc, sa-mi pun amprenta pe corpul ce pare facut pentru mine. Doar pentru mine. Cu fiecare miscare prelunga sa ii ating sufletul si inima, asa cum a facut-o ea cu mine.

Violet se misca in acelasi ritm cu mine, venind inaintea mea cu miscari sinuoase, mulgandu-mi trupul. Devine tot mai indrazneata, atat in miscari cat si in gesturi si nu pot fi decat incantat de faptul ca se simte tot mai descatusata cand suntem impreuna. Astept cu nerabdare momentul in care nu va mai avea nici o retinere si, totodata, il astept cu teama. Daca acum are efectul asta asupra mea, cred ca atunci ma va baga in boala!

-De-acum incolo, o sa strig mai des la tine! ii soptesc gemand cand soldurile i se misca indraznet. O sa o fac tot timpul, daca asta este ce primesc in schimb!

-Iti place sa te certi cu mine? chicoteste usor deasupra mea si ii simt chicotul pana in vintre.

-Nu, iubito, dar imi place ce iti face tie! Imi place cum te face sa vibrezi!

Cand in sfarsit o las sa imi adoarma in brate, nu pot sa inchid un ochi. Nu pot sa cred ca a riscat atata pentru mine si ca doreste sa o mai faca inca! Cum sa o las sa se intalneasca astazi cu aia doi?!

Am observat si rochia si bijuteriile si stiu ca sunt de la Tony. Chiar m-a ranit faptul ca s-a dus la dineu imbracata cu ce i-a cumparat el, dar inteleg si ca nu putea sa mearga in blugi. Insa tot sunt gelos pe fiecare minut pe care l-a petrecut

cu maimutoiul ala! Am observat cum o priveste si stiu ca tine foarte mult la Violet, poate chiar o iubeste, in felul lui. Nu se comporta cu ea cum a facut-o cu alte femei care i-au trezit interesul, iar asta ma mai linisteste putin. Sper sa tina suficient de mult la ea incat sa nu doreasca sa patească ceva rau.

Dar mai stiu si ca Violet e o capoasa! Cu cat ii voi interzice mai mult sa faca ceva, cu atat se va ambitiona mai tare sa faca acel lucru. Trebuie sa gasesc o cale prin care sa o determin sa faca ce vreau eu si ce e bine pentru ea!

***

Ma trezesc cu sentimentul ca ceva s-a intamplat si primul lucru pe care il fac este sa o caut pe Violet. Patul gol si cearceafurile reci imi intensifica nelinistea.

-Violet!

Cand nici un raspuns nu se aude, imi caut disperat telefonul pe care il gasesc in buzunarul blugilor asezati acum frumos pe un scaun. Ochii mi se maresc, socati, cand vad ora afisata pe ecran: doua si jumatate!

La dracu'! A plecat!

Furia ce ma cuprinde e atat de mare incat ma abtin cu greu sa nu ma apuc de spart totul in jur! Nu o fac doar fiindca ingrijorarea pe care o simt depaseste cu mult furia!

A profitat de faptul ca dormeam adanc si ca eram rupt de oboseala si s-a dus la pranzul ala blestemat! Fir-ar sa fie! Trebuia sa ma astept la asta!

Privesc disperat in jur si abia acum observ pe noptiera ei un bilet.

"Te rog sa nu te superi pe mine! Nu am vrut sa te trezesc

fiindca ne-am fi certat din nou si nu vreau asta! Fii fara teama, o sa am grija ce fac si ce vorbesc! Ne vedem la sala! Ly, Violet."

Citesc biletul de cateva ori si incerc sa alung senzatia ca a profitat de mine, de faptul ca dorm si a facut exact ce a taiat-o capul! Apoi, ochii imi fug pe ultimele doua cuvinte. In special pe penultimul. *Ly?* Love you?!? Acum si-a gasit sa mi-o spuna?!

Capitolul 19

VIOLET

-Nu-i asa, Violet?

Intrebarea ma face sa tresar si sa imi ridic privirea din farfuria in care ma joc cu furculita in mancare de cateva minute, probabil. Il privesc pe Miller, apoi pe Tony, si simt ca imi ia fata foc.

Oare ce spuneau?

In ciuda faptului ca prezenta mea la aceasta masa are un scop precis, nu-mi pot opri gandurile sa fuga la Dominic. Imi imaginez cat este de nervos acum pe mine si aproape ca regret ca am plecat fara sa-l trezesc. Dar, daca as fi facut-o, stiu ca nu m-ar mai fi lasat sa plec!

Amintirea clipelor petrecute impreuna in dimineata asta nu

m-au lasat sa ma concentrez la discutia din fata mea. Oricum nu vorbeau despre ceea de ma interesa cu adevarat pe mine.

-Ma scuzati, nu am fost atenta! arunc un zambet mic sub forma de scuza catre Miller.

Acesta ma priveste atent pe sub sprancene, apoi ii arunca o privire ironica lui Tony.

-A fost o seara destul de lunga, trebuia sa o lasi sa se odihneasca, Tony!

Poftim?! Obrajii mi se inrosesc cand inteleg la ce se refera si ochii imi fug la Tony. Acesta ma priveste incruntat usor. Stie ca Dominic s-a intors si banuieste ca el este cel care nu m-a lasat sa dorm prea mult si este evident ca asta il deranjeaza.

-Eu am lasat-o! sopteste el fara sa isi ia privirea din ochii mei si, pentru o clipa, mi se pare ca vad durere in ochii lui.

-Spuneam ca, dupa ce rezolvam afacerea la care lucram acum, mi-ar placea sa veniti cateva zile la Miami! spune Miller zambind usor in fata privirilor pe care le schimb cu Tony.

Ce? Daca afacerea se rezolva asa cum sper eu, Miller va fi in spatele gratiilor pentru o perioada extrem de lunga si nu am de gand sa-l vizitez. Nici acolo si nici oriunde altundeva!

-Nu stiu ce sa spun, domnule Miller! ii raspund incercand sa ma concentrez si sa nu-mi dezvalui gandurile. Vom vedea!

In timpul asta, Tony nu-si ia privirea de pe mine, privindu-ma incruntat. Oare banuieste ceva? Sau nu-i convine faptul ca Dominic a dormit la mine? Atitudinea lui schimbata imi da o stare de disconfort atat de pronuntata incat ma scuz si ma duc pana la toaleta.

Fericita ca sunt singura in incapere, ma sprijin cu bratele

de una din chiuvete si las respiratia precipitata sa imi iese printre buze. Dominic avea dreptate! Nu am aflat nimic in plus, doar i-am atras atentia si, se pare, suparearea lui Tony asupra mea.
Asta trebuie sa inceteze!

In timp ce ma intorc la masa unde cei doi discuta destul de aprins, doua cuvinte imi atrag atentia:"docul 54". Acolo se va incheia tranzactia? Nu pot sa cred ca am atat noroc incat sa aud exact ce vroiam!

Dar se opresc si schimba subiectul cand ma reasez.

-E totul in regula? ma intreaba Tony.

Dau doar usor din cap, incercand din rasputeri sa nu-mi exteriorizez sentimentele si agitatia. Acum, tot ce imi doresc este sa plec!

Parca intelegandu-mi starea, Tony ma prinde de mana si se apropie de urechea mea, facand sa para ca imi saruta obrazul.

-Vrei sa plecam? sopteste el atat de incet incat abia ii inteleg cuvintele.

Ma simt atat de usurata de intrebarea lui incat ii strang mana cu putere, in timp ce imi doresc sa plec cat mai repede si mai departe de Miller. Omul imi inspira o repulsie ce devine din ce in ce mai puternica cu fiecare minut pe care il petrec in preajma lui si nu imi iese din minte faptul ca, din cauza lui, Dominic era sa moara si acum e implicat in povestea asta care ii pune, din nou, viata in pericol.

Nu stiu cum face Tony, dar reuseste ca in cinci minute sa ne luam ramas bun de la Miller, fara sa parem nepoliticosi.

Cuvintele lui de despartire insa ma fac sa ma infior si le simt ca pe o amenintare care ma nelinisteste si mai mult.

-Sunt sigur ca o sa ne revedem, Violet! Poate chiar mai devreme decat te astepti!

Ajunsi in masina, Tony nu porneste imediat motorul. Sta pe ganduri cateva secunde, privind intr-un punct fix prin parbriz, apoi ma surprinde cu totul cand imi vorbeste.

-Vreau sa imi cer scuze, Violet!

-Poftim? il intreb uluita.

-Imi cer scuze ca am abuzat de bunavointa ta! spune usor incruntat si tonul ii pare chiar sincer.

Socata! Sunt socata! Nu pot scoate nici macar un sunet, daramite un cuvant!

-Chiar mi-am dorit aseara sa ma insotesti si recunosc ca am profitat de faptul ca Dominic era plecat ca sa iti fac invitatia. Daca ar fi fost in Chicago, nu as fi facut-o si stiu ca nici tu nu ai fi acceptat. Chiar si asa, am fost surprins ca ai facut-o! Din momentul in care ai acceptat, m-am intrebat de ce, care a fost motivul. Singurul motiv plauzibil este ca iti sunt patron si nu ai vrut sa ma refuzi. Am avut motivele mele ca aseara sa ii spun lui Miller ca suntem impreuna, motive pe care chiar nu pot sa ti le dezvalui, iar tu m-ai surprins din nou prin faptul ca nu ai negat. Ba chiar ai acceptat sa iei masa astazi cu noi! Poate ai crezut ca asta imi doresc, nu stiu. Dar da, datorita tie, atat aseara cat si astazi am avut ocazia sa discut anumite probleme cu Miller pe care altfel nu as fi fost in pozitia sa le discut. Si pentru asta, iti multumesc! Dar nu am putut sa nu observ ca nu te-ai simtit bine nici macar o singura clipa, nici ieri si nici astazi.

Pentru asta imi cer scuze! Mi-ar fi placut sa ma insotesti ca prietena, nu doar din obligatia ca ti-a cerut-o patronul.

Abia acum isi ridica ochii spre mine si, daca nu m-ar fi surprins cuvintele lui, ar face-o privirea pe care mi-o arunca. Nu e aceeasi privire rece si superioara pe care o afiseaza zi de zi in relatiile cu cei din jur. Chiar pare sincer in tot ce a spus! Pentru prima data, incep sa cred ca Tony chiar simte ceva pentru mine. Oh, nu! Asta nu e bine!

Toata lumea m-a prevenit in legatura cu el dar, cumva, stiu ca nu mi-ar face nici un rau. Persoana care isi face griji si regreta ca nu m-am simtit bine la o nenorocita de petrecere nu are cum sa vrea sa ma raneasca!

Dar tot nu stiu ce sa ii raspund. Nu vreau sa mint si sa ii spun ca mi-a placut noaptea trecuta sau masa de azi, dar nu pot sa-i spun nici adevaratul motiv pentru care am acceptat sa particip la amandoua. Astfel incat, prefer sa tac.

-Te duc acasa! imi spune Tony cand vede ca nu zic nimic si doar aprob din cap.

Tot drumul il parcurgem in liniste, amandoi stanjeniti, incercand sa nu privim deloc unul spre altul. Ma gandesc ca trebuie sa ii dau totusi un motiv pentru care am acceptat invitatia lui, un motiv care sa ii adoarma banuielile, daca acestea exista.

-Ia-ti liber deseara! imi spune cand cobor. Macar cu atat sa ma revansez si eu! imi zambeste cand vede ca sunt mirata.

-Multumesc! Si... Tony, ii spun inainte sa cobor, nu am venit fiindca imi esti patron, ci fiindca m-ai rugat! si ii observ cum ochii i se maresc usor, surprins de afirmatia mea.

Prefer sa creada ca am facut-o din acest motiv decat sa se mai gandeasca la vreun motiv ascuns si sa banuiasca adevarul!

Cand opresc motorul in fata salii lui Dominic, trag aer adanc in piept. Oare s-a mai linistit putin sau va fi la fel de turbat? Si sa nu uit ca mi-a promis o pedeapsa! Sau doua, dupa figura de azi!

Dar, inainte sa imi fac curaj si sa intru in cladire, langa mine opreste un alt motor.

-Sa nu-mi spui ca o fata frumoasa ca tine practica sporturi dure!

Un zambet larg se intinde pe fata lui Jason in timp ce coboara si se apropie de mine. Acelasi zambet care imi aduce aminte de James.

-Imi pare rau ca te dezamagesc dar da, imi plac sporturile dure! ii zambesc inapoi.

-De fiecare data cand ne intalnim, ma mai surprinzi cu ceva, Violet! Esti o adevarata enigma! O enigma care ma face tot mai curios si care, din nefericire, fuge de mine!

Vorbele lui ma fac sa chicotesc. Eu, o enigma? Poate ca asa ii par!

-Nu sunt o enigma si, in mod sigur, nu fug de tine, Jason!

Isi inclina usor capul pe un umar si ma priveste printre ochii mijiti.

-Asa spui? Pai sa vedem! Prima data ne-am intalnit, in miez de noapte, in parcarea unui motel prapadit. A doua oara, goneai prin Chicago, plangand si facand slalomuri sinucigase printre masini. A treia oara, ai dat bir cu fugitii cand te-am

invitat la masa, lasand in urma bomba despre prietenul cu care zici ca seman si care ti-a murit in brate. La fel ai fugit si la club cand te-am intrebat daca pot sa te astept. Acum, te gasesc intrand intr-o sala de box. Mie toate astea mi se par foarte... interesante! Si, de fiecare data, nu ai stiut cum sa te indepartezi mai repede de mine! Mi-ai refuzat fiecare invitatie pe care ti-am facut-o!

-Acum, daca le-ai insirat asa, parca ai dreptate! recunosc razand. De fapt, *tu*ar trebui sa fii cel care fuge de mine!

-Totusi... nu o fac! rade si el. Din contra, te invit la... o cafea! Poate ai sa accepti de data asta!

Ii privesc o clipa ochii negrii si zambetul larg, intrebandu-ma de ce oare mai incearca.

-Imi pare rau, Jason, dar...

Este simpatic si a fost intotdeauna dragut cu mine, dar nu ma intereseaza. Nu ma intereseaza nimeni in afara de Dominic.

-Dar ai pe cineva! pricepe in sfarsit si zambetul ii dispare.

-Da, recunosc soptind. Si acum chiar trebuie sa plec!

Dar inainte sa apuc sa fac macar un pas, Jason ma prinde de mana.

-Iarasi fugi! Te-am invitat sa bem doar o cafea impreuna, nu ti-am cerut sa te mariti cu mine!

Ochii mi se maresc de uimire la cuvintele lui, dar ii vad in ochi o sclipire jucausa care ma face sa rad.

-Cine stie? Poate altadata? Acum ma grabesc! si intru in sala fara sa mai arunc nici macar o privire in urma.

Odata intrata in sala, ochii imi cad imediat pe Dominic.

Imbracat intr-o pereche de pantaloni de trening si un maieu stramt, loveste cu furie intr-un sac de box. Stiu ca eu sunt cauza acestei furii si inghit in sec cand realizez ca nu s-a calmat deloc.

Inca nu m-a observat si profit de ocazie ca sa il studiez mai bine. Sa admir felul minunat in care muschii i se incoarda la fiecare lovitura. Aproape ca intind mana sa il ating, atat sunt sunt de fascinata de el! Si nu pot sa nu ma intreb cum de un barbat ca el s-a legat la cap cu o femeie ca mine. O femeie cu un trecut atat de tulbure si cu atatea probleme emotionale.

Si nu doar atat. Rabdarea pe care o are cu mine ma surprinde si acum! Cine ar fi crezut ca un barbat asa de dur ca Dominic poate fi atat de sensibil!?

-Mai esti suparat pe mine? il intreb cu jumatate de voce.

Se intoarce brusc spre mine si o usurarea imensa i se citeste pe chip. Se apropie cu pasi repezi de mine si imi cuprinde fata in palme.

-Esti bine? ma intreaba ingrijorat.

-Daca ma saruti, o sa fiu! ii raspund zambind.

Nu asteapta sa ii spun de doua ori si ma saruta pasional, zdrobindu-mi buzele, fara sa ii pese ca toti cei din sala ne vad. Apoi, ma arunca pe un umar si, fara sa bage in seama strigatul meu de surprindere, se indreapta spre apartament, ignorand comentariile intalnite in drum si care pe mine ma fac sa imi ascund fata in maini.

-Si acum o sa vedem ce facem cu pedepsele alea!

Oh, nu! Mai multe?

Capitolul 20

DOMINIC

Bucuria ca o vad langa mine, intreaga, ma umple de usurare. In ultima ora, doar putin a lipsit sa nu plec dupa ea si sa o iau cu forta de langa ticalosii aia doi. Iar supararea pentru faptul ca a plecat pe furis nu mi-a trecut deloc. Absolut deloc! In ciuda faptului ca am lovit in sacul ala incercand sa ma descarc, sunt la fel de incordat ca un arc.

-Daca ar fi dupa ce simt acum, te-as pune pe genunchi si te-as bate la fund! ii strig in momentul in care suntem la mine, feriti de ochi curiosi.

Violet ma priveste cu ochi mari, incercand sa isi dea seama daca vorbesc serios sau nu.

-Iti dai seama cat de ingrijorat am fost pentru tine? Te-am implorat sa nu te duci! Dar nu, tu trebuie sa faci pe curajoasa! Sa te pui in pericol! De ce? Fiindca ti-am spus eu sa nu te duci?

-Domininic...

-Nici un Dominic! o intrerup. Te-am rugat sa pleci din Chicago pana se termina povestea asta, te-am rugat sa stai departe de Rodriquez si de Miller dar nu, tu ai facut exact ce ai vrut!

-Intotdeauna fac numai ce vreau, Dominic! imi spune neasteptat de calma.

-Ei bine, nu o s-o mai faci! Cel putin nu in urmatoarea luna! Dupa ce se va termina cu povestea asta, o sa imi faca o deosebita placere sa te... imblanzesc dar, pana atunci, ai de suportat doua pedepse! ii spun ranjind si nu-mi pasa ca o vad tresarind. Prima pedeapsa este sa porti asta tot timpul la tine!

Ii intind pachetul frumos ambalat si astept cu nerabdare sa ii vad reactia. Se incrunta usor, intorcandu-l de pe o parte pe alta, apoi ma priveste intrebator. Prefer sa nu spun nimic. In cele din urma, desface cu grija ambalajul.

-Mi-ai luat telefon! exclama uluita.

-Bineinteles! Asa o sa pot lua legatura oricand cu tine si nu o sa ma mai chinui de dorul tau cand sunt plecat! Acum, urmatoarea pedeapsa!

-Mi-ai mai luat unul pentru cazul in care il pierd pe asta? incearca Violet sa ma imbuneze, dar raman serios fiindca chiar nu stiu cum o sa reactioneze la ce am sa ii spun.

-Te pot convinge sa pleci pentru urmatoarea luna? imi mai incerc odata norocul.

-Nu!

-Bine! Atunci te muti aici!

Inima imi bate nebuneste in timp ce ii astept raspunsul.

-Nici vorba! imi spune vehement.

-Ba da! Te muti aici sau dau un telefon si te scoate Agentia din Chicago cu forta. Tu alegi!

De data asta ochii ei minunati arunca flacari. Pot sa vad ca abia se abtine sa nu ma pleznească! Dar nu-mi pasa! Atata

timp cat ceea ce fac este pentru propia ei siguranta, nu-mi pasa daca ii convine sau nu.

-Sau pot sa te parasesc si atunci nu mai ai nici un drept sa imi spui ce sa fac! imi spune furioasa.

-Iubito, asta nu e o optiune! Chiar daca ma parasesti, tot o sa sun la Agentie! ii raspund blufund, in timp ce inima imi sta in loc la gandul ca s-a putut gandi sa ma paraseasca.

Violet incepe sa se fataie, din ce in ce mai nervoasa.

-Esti nebun! Nu poti sa imi faci asta! explodeaza in cele din urma.

-Da, nebun dupa tine! Cand o sa intelegi? Daca vei locui aici, o sa te pot supraveghea mai bine. Chiar si cand voi fi plecat nu vei fi singura! Peste zi e tot timpul cineva jos, in sala, iar noaptea esti la serviciu. Asa voi fi mai linistit, stiindu-te in siguranta. Daca tranzactia s-a devansat, voi fi si mai mult plecat si faptul ca te stiu singura in apartamentul ala ma omoara!

-Cum adica o sa pleci si mai mult?

Asta e tot ce a auzit din ce i-am spus?!

-Da, Violet. Urmatoarele saptamani voi fi mai mult plecat decat pe-acasa. De fapt, maine plec din nou.

Spre surprinderea mea, imi imbratiseaza mijlocul si isi sprijina obrazul de pieptul meu.

-Ma mut aici daca imi promiti ca nu mai pleci! imi spune aproape in soapta.

O strang mai aproape de mine si ii sarut parul, apoi oftez. Adanc. Fiindca stiu ca e o rugaminte pe care nu am cum sa i-o indeplinesc.

-Nu pot!

-Atunci spune-mi macar ce faci de cate ori esti plecat!

Cum sa ii spun?! Eu insumi ma urasc pentru ceea ce fac, daca ii spun, ma va uri si ea la fel de mult! Dar nu vreau sa o mint si stiu ca merita o explicatie pentru toate plecarile mele.

-Cumpar droguri pentru Tony si Miller! recunosc intr-un tarziu, invins.

O simt incordandu-se in bratele mele, dar nu se dezlipeste de la pieptul meu, asa cum ma asteptam. Stiu ca este surprinsa ca fac asta si ca nu ii convine, dar faptul ca ramane in bratele mele ma mai linisteste putin. Sunt chiar uimit ca accepta totul cu atata usurinta!

-Iubito..

-Banuiam, ma intrerupe Violet. Si stiu ca din cauza asta esti suparat! Am observat ca dupa fiecare drum esti tot mai suparat, probabil este un chin pentru tine sa faci asta. Dar e ceva mai mult legat de ura ta fata de droguri. Mai mult decat faptul ca asta iti este meseria.

-Da, este! recunosc cu un oftat.

-Vrei sa imi povestesti?

Ma asez intr-un fotoliu cu ea in brate si sunt surprins ca si-a dat seama ca am un anume motiv pentru care sunt atat de pornit impotriva drogurilor. Uneori ma uimeste cat este de receptiva si intuitiva! Poate este asa doar cu mine, nu stiu, dar am ajuns sa ne cunoastem atat de bine unul pe altul, intr-un timp atat de scurt, incat ne ghicim gandurile si starile.

-Cand eram in liceu, cel mai bun prieten al meu a inceput sa se drogheze, incep sa ii povestesc. Vedeam ca s-a

schimbat, dar nu stiam de ce. Era tot timpul furios sau intr-o stare de letargie, de indiferenta. Nu a vrut sa imi spuna, indiferent de cate ori l-am intrebat ce se intampla cu el si a durat ceva timp pana m-am prins care e motivul. Dar atunci era deja prea tarziu, devenise dependent. Le-am spus parintilor lui si l-au internat la dezintoxicare. N-a mai vrut sa vorbeasca dupa asta cu mine. Si a continuat sa se drogheze. Uram sa vad ca baiatul simpatic si glumet care fusese prietenul meu devenise un tip inchis in el, nervos pe tot ceea ce il inconjoara. Si-a alungat toti prietenii care incercau sa-l ajute si a ajuns sa stea tot mai mult pe strazi, printre drogati. Intr-o noapte, pe cand eram in ultimul an de liceu, a venit la mine si mi-a cerut bani. Era foarte agitat. Spunea ca datoreaza niste bani unui dealer si, daca nu ii plateste, il omoara. L-am crezut. Ca prostul, l-am crezut! Asa ca i-am dat banii cu gandul ca il salvez. A doua zi a fost gasit mort pe o alee. Supradoza. Ii trebuisera banii ca sa-si cumpere droguri, iar eu i-am dat. Cu banii mei si-a cumparat moartea! Daca m-as fi gandit mai bine si as fi fost atent la modul in care tremura, mi-as fi dat seama ca nu era din cauza fricii, ci a lipsei de drog. M-am simtit si continui sa ma simt vinovat de moartea lui. Atat de vinovat, incat nu m-am putut duce nici la inmormantarea lui!

Ma opresc cateva clipe, incercand sa imi alung amintirile dureroase.

-Mi-am promis atunci mie insumi ca voi lupta impotriva mortii albe. Asa am ajuns la Narcotice. Fiecare captura de droguri imi usura putin vina. Eram bucuros ca am reusit sa mai salvez cateva vieti! Acum, insa... Din cauza lui Miller, am ajuns

sa fac exact ce urasc mai mult! Fiecare gram de drog pe care il cumpar sau il vand imi chinuie sufletul! Am ajuns sa fiu exact ce urasc mai mult!

Violet se ghemuieste mai strans la pieptul meu si ii simt lacrimile care imi uda tricoul.

-Dupa ce se termina povestea asta, o sa fii din nou agent de teren? ma intreaba printre doua suspine.

Nu ii raspund imediat. Asta e o intrebare pe care mi-am pus-o si eu destul de des in ultimul timp si la care nu i-am gasit inca raspunsul. Asta e singurul lucru pe care *stiu* sa il fac si pe care *doresc* sa il fac.

-Banuiesc ca da! recunosc intr-un tarziu.

Violet se retrage din bratele mele si ma priveste incruntata.

-Adica o sa iei totul de la capat?

-Cum adica? o intreb nedumerit.

-Adica o sa faci exact ceea ce te-a adus aici! O sa dai din nou de unul ca Miller si o sa iti risti viata in fiecare zi! Altcineva o sa fie deranjat de ceea ce faci si, poate, o sa reuseasca din prima ceea ce oamenii lui Miller nu au reusit.

Inteleg la ce se gandeste si stiu ca nu o sa se bucure de raspunsul meu.

-Da, daca scap de povestea asta in viata, asa am de gand sa fac! recunosc sincer.

Violet ma priveste atenta in ochi si pot citi dezamagirea si tristetea din ei.

-Banuiam ca asta o sa spui! imi zice in soapta si se ridica din poala mea, indreptandu-se spre usa.

-Unde pleci?

-Sa-mi fac bagajul! imi raspunde simplu.

Nu pot sa cred ca a acceptat totul atat de usor! Parca *prea* usor!

-Vin cu tine!

-Nu e nevoie! Chiar vreau sa fac asta singura!

Singura? De ce? Nu inteleg.

Cand e langa usa, ii intind telefonul de care uitase si zambesc cand vad ca il ia si il pune in buzunar fara sa comenteze. Ma bucur ca isi insuseste macar prima "pedeapsa" fara sa comenteze! O iau in brate si o sarut tandru. Buzele i se topesc sub gura mea si imi raspunde cu disperare la sarut. Cu o disperare dulce -amara. Dar gandul ca o sa o am aproape in cateva ore, langa mine, ma face atat de fericit incat nu bag in seama sentimentul de neliniste ce imi da tarcoale. Si, pentru prima oara, nu imi ascult instinctul.

Capitolul 21

La ora sase, nelinistea mea atinge cote alarmante. E ora la care Violet deja trebuia sa fie la club, iar ea inca nu s-a intors.

Imaginea ei plecand, modul in care m-a privit dupa ultimul sarut ma fac sa ma opresc brusc din plimbarea mea agitata.

Un gand tulburator imi trece prin minte, gand pe care il alung imediat, neindraznind sa il analizez nici macar o secunda. Il alung la fel de repede precum a venit si pun mana pe telefon apeland numarul lui Violet.

Nu imi raspunde si repet apelul mai bine de o jumatate de ora, gandindu-ma ca e pe motor si poate nu il aude sunand. Abia cand telefonul imi este inchis in nas, realitatea ma loveste. De ce si-ar inchide Violet telefonul?!

Nu mai astept si ies in fuga, grabindu-ma spre apartamentul ei. Nu raspunde nimeni si simt cum pamantul imi fuge de sub picioare. Descui cu cheia mea si aproape gem cand vad cat de gol este totul. Nimic, nici un lucru amarat, nu arata ca Violet ar fi locuit vreodata aici. Ca si cum intreaga ei existenta ar fi fost stearsa! Greutatea pe care o simt in piept ma apasa tot mai tare si nu pot sa nu ma intreb ce naiba s-a intamplat.

A plecat ea sau a fost luata de cineva?

Ultima mea speranta este sa o gasesc la club, asa ca ma indrept intr-acolo, fara sa tin cont de viteza cu care merg sau de regulile de circulatie, in timp ce ma rog disperat sa o gasesc acolo.

-Violet e aici? il intreb pe Tim in timp ce intru precipitat.

Se uita incruntat la mine, neintelegandu-mi agitatia.

-Nu! Tony a zis ca e libera astazi!

Fir-ar sa fie! Nu mi-a zis nimic despre asta! E drept ca nici nu ar fi avut cand, dar...

-Dominic, ce s-a intamplat? ma intreaba Tim cand imi vede disperarea. Unde-i Violet?

-Asta as vrea sa stiu si eu! recunosc infrant.

Cumva, stiu ca nu a patit nimic. Dar odata cu aceasta, vine si gandul ca a plecat. Ca a fugit. Si nu a plecat ca i-am cerut-o eu, ca sa fie in siguranta. A fugit *de mine!*

Si nu ar trebui sa ma mir! M-am purtat cu ea exact ca ultimul barbar! Am aruncat-o pe-un umar si i-am impus sa se mute cu mine! Trebuia sa stiu ca nu o sa-i convina! Ca nu ii place sa fie obligata sa faca ceva!

Intotdeauna fac ce vreau!

M-a prevenit! Cu mult calm, m-a prevenit! Si eu, ca un bou ce sunt, nu am ascultat-o!

Si totusi... Daca nu a plecat? Daca a fost luata de cineva?

Nu am lasat-o nici sa-mi povesteasca despre masa de azi, despre ce s-a discutat. Daca Miller si-a dat seama ca Violet stie prea multe? Asta pe langa faptul ca e clar interesat de ea!

Nu m-am simtit atat de neajutorat si disperat in viata mea! Sau de nesigur. Asa incat insist la telefonul ce ramane la fel de mut ca si pana acum. Ma intorc la sala cu o speranta infima in suflet ca Violet ar fi aici, ca n-a raspuns doar ca sa se razbune pe mine. Dar tot nimic!

E ca si cum ar fi disparut in ceata! Ca o naluca! Exact asa cum a si aparut!

Tresar puternic cand imi suna telefonul si inima aproape mi se opreste in speranta ca e Violet. Dar nu am eu norocul asta!

-Grey!

-Ce s-a intamplat? Unde-i Violet? aud vocea usor panicata a lui Tony.

La naiba! Asta imi mai lipsea acum sa ma intrebe despre *ea!*

-Nu stiu unde este, Tony! Cred ca a plecat! recunosc spasit si stiu ca disperarea mi se simte in voce.

-Cum adica a plecat? Unde? De ce?

Ii simt si eu nelinistea din voce si il cunosc suficient de bine ca sa imi dau seama ca e foarte agitat. Si ingrijorat. De ce ar fi Tony ingrijorat de plecarea lui Violet?! Are vreun motiv? S-a intamplat ceva astazi? Dar cum sa-l intreb daca exista vreun motiv ca Violet sa fi fost rapita fara sa ma dau de gol si fara sa dezvalui faptul ca Violet a iesit cu el doar ca sa afle date pentru mine?

-S-a dus sa-si stranga lucrurile urmand sa se mute la mine. Am fost la ea, si-a luat absolut tot din apartament, dar la mine nu a mai ajuns!

Nu stiu cum sa interpretez tacerea de la capatul firului.

-Crezi ca... a fost rapita? ma intreaba intr-un tarziu, speriat.

Deci si el se teme de asta! Ma indoiesc ca si-a dat seama de adevar, ca stie cine sunt cu adevarat, caci n-am mai fi avut acum conversatia asta. As avea un glont in cap. Scurt si cuprinzator, fara nici o urma de dubiu!

-Cine si de ce ar rapi-o pe Violet? incerc sa aflu cat mai multe de la el.

-Tipul pentru care facem afacerea. Miller. L-a cunoscut ieri la dineu si cu el am luat astazi pranzul. Parea... foarte atras de Violet si ...

Deci am avut dreptate! Miller nu e genul care sa

socializeze cu cei care lucra pentru el, cum este Tony. Motivul lui a fost tot timpul Violet! Si Tony si-a dat seama de asta dar, tampit cum e, nu s-a gandit la siguranta lui Violet!

-Crezi ca Miller s-ar cobora intr-atat incat sa o rapeasca? il intreb cu sufletul la gura.

-Nu stiu, Dominic! ofteaza el. Dar ce a spus cand ne-am despartit...

Doamne! De ce naiba nu m-am stapanit si n-am lasat-o pe Violet sa-mi zica ce s-a intamplat la pranzul ala blestemat?

-I-a spus ca o sa se mai intalneasca cu el, mai repede decat se asteapta!

Si... cu asta s-a naruit si ultima mea speranta! Imi doresc mai bine sa stiu ca a fugit de mine si de modul meu nebun in care ii comand tot timpul ce sa faca decat sa stiu ca e pe mainile unui criminal nebun!

Disperarea ce ma cuprinde e atat de mare incat imi taie rasuflarea! Violet a trecut prin atatea in viata si eu, ca ultimul tampit, o pun din nou in pericol! Avea dreptate Tim! Am pus-o in pericol din clipa in care nu am putut sa ma tin departe de ea, din secunda in care mi-am ascultat inima, nu capul!

Dar nu regret nici o secunda petrecuta alaturi de ea! Nici una! Si, in clipa asta, putin imi pasa de operatiunea care mi-a luat trei ani, de faptul ca imi pun viata in pericol, pe a mea si a altor persoane, tot ce vreau este sa stiu ca Violet e in siguranta!

-Sa nu contezi pe mine urmatoarele zile! ii spun lui Tony cat pot de transant. Trimite-l pe Baldwin sau pe cine vrei tu la urmatoarele achizitii.

-Doar tine-ma la curent! imi raspunde in mod surprinzator, fara sa comenteze faptul ca, pur si simplu, il las balta.

Privesc cateva clipe telefonul, uimit de modul in care a reactionat Rodriquez. Aproape ca nu-l recunosc! Pentru prima data in trei ani, pune pe cineva mai presus de propriile afaceri! Si asta imi spune un singur lucru: tine intr-adevar la Violet!

Iar eu fac ceea ce am de facut: formez din nou numarul de la care imi astept ajutorul.

-Vreau sa gasesti pe cineva dupa semnalul telefonului! si dau numarul lui Violet.

-Femeia asta ti-a sucit capul, Dominic! Risti totul pentru o....

-Ma ajuti sau nu? ii opresc comentariul care, oricum, nu are niciun efect asupra mea.

-Te sun cand aflu! imi raspunde resemnat.

Fostul meu partener stie ce inseamna sa iti pierzi capul dupa o femeie! Era foarte indragostit de Lucia atunci cand a fost omorata si inca mai este, chiar daca vina ca el este cauza pentru moartea ei il chinuie neincetat.

Cand primesc telefonul care imi spune unde o pot gasi pe Violet este deja ora zece seara. Am doar adresa unui motel. Ma urc imediat in masina si pornesc in speranta ca o s-o gasesc intreaga.

Tot drumul imi este presarat de amintiri. Prima intalnire, din padure, cand am tinut-o pentru prima data in brate si sentimentul puternic care m-a cuprins ca locul ei este acolo, in bratele mele. Prima data cand i-am vazut ochii superbi care m-au ametit de nu am mai stiut de mine. Prima seara cand am

fost la ea si i-am spus sa plece si cat de greu m-am abtinut sa nu o sarut. Si da, primul sarut. Modul in care buzele ei moi si catifelate s-au topit sub gura mea, gustul unic si minunat pe care doar Violet il are! Felul in care m-am simtit cand a fost prima data a mea! Dumnezeule! Niciodata nu m-am simtit mai bine si nici nu o sa ma mai simt vreodata asa decat in bratele ei!

Si nu am stiut sa apreciez! Regretul ma cuprinde pentru fiecare vorba sau gest cu care am incercat sa ma impun in fata ei, prin care am obligat-o sa faca ceva! Cat de gresit am procedat!

Da, e incapatanata, dar asta stiam si face parte din farmecul ei! Intotdeauna va spune nu, inainte sa spuna da!

Am fost prima persoana in care a indraznit sa aiba incredere dupa atata timp si ce am facut? I-am tradat increderea, neavand curajul sa accept ce ea doreste sa faca! Eu n-am avut incredere in ea! N-am avut incredere ca poate sa faca fata la rahatul in care s-a bagat. In care eu am bagat-o!

Cand, in sfarsit, ajung la motelul in care se presupune ca ar fi Violet, opresc masina intr-un loc retras si privesc atent parcarea, incercand sa imi dau seama la ce sa ma astept. Locul e prost luminat si zaresc cu greu masinile parcate. Apoi, privirea mi se opreste pe lucrul care ma face sa inteleg totul si care ma tranteste la pamant, cu inima zdrobita si sufletul sangerand.

Fir-ar sa fie de treaba! Acum ce sa fac?

Capitolul 22

Cand zorii zilei incep sa apara, sunt in masina, in acelasi loc, privind pierdut spre obiectul ce m-a facut sa inteleg adevarul. Motocicleta lui Violet.

Cateva clipe am fost usurat cand am vazut-o, asta insemnand ca ea a condus pana aici. Ca nu a rapit-o nimeni si ca nu a patit nimic. Apoi, realitatea m-a lovit cu forta. Am avut dreptate. De *mine* a fugit!

Intreaga noapte m-am gandit la ultima noastra discutie si doar intr-un tarziu am realizat ca nu faptul ca m-am purtat ca un tampit cu ea a fost cauza plecarii, nici ca aproape i-am impus sa se mute la mine. Nu, schimbarea in atitudinea ei s-a produs cand i-am spus ca o sa continui sa fiu agent de teren. Ca *daca* o sa scap cu viata o sa fac ce faceam si inainte. Ca o sa continui sa imi risc viata cum am facut-o si pana acum.

Am inteles ca asta e lucrul pe care Violet nu o sa-l accepte niciodata si motivul pentru care a plecat. A preferat sa plece stiindu-ma in viata decat sa planga dupa mine cand voi fi mort.

Stiindu-i trecutul, chiar daca nu a apucat sa-mi povesteasca conditiile in care a fost impuscata si cum a murit James, o inteleg. Mereu a fost pe drumuri si a fugit de orice lucru ar putea sa o raneasca din nou. Iar ramanand cu mine,

povestea poate sa se repete.

Gestul ei imi mai spune insa inca un lucru. Inseamna ca ii pasa. Ca am ajuns sa contez suficient de mult pentru ea incat sa doara daca patesc ceva. Chiar daca nu mi-a spus in fata ca ma iubeste, mi-a aratat-o suficient prin gesturi mici dar pline de semnificatie, prin grija fata de mine si prin faptul ca mi-a cedat. Ca a reusit sa treaca peste cosmarul ce o chinuie de atata timp doar ca sa poata fi cu mine.

Ly!

Scot din buzunar biletul pe care mi l-a lasat cand a plecat lasandu-ma dormind si recitesc penultimul cuvant. *Love you!* Ce mi-as putea dori mai mult?

Raspunsul vine de la sine: s-o vad fericita si in siguranta! Asta e lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult, chiar daca asta inseamna sa fie departe de mine. Asa ca stau si o astept, dorind sa o mai vad o data. Macar o data sa ii mai vad chipul drag, apoi pot sa o las sa plece.

Tresar cand o zaresc iesind dintr-una din camere si indreptandu-se spre motor. Toti muschii ma dor cand ma fortez sa ma opresc din primul impuls pe care il am, acela de a fugi la ea si de a o lua in brate si sa o sarut. Sa ii simt gustul. Sa simt modul perfect in care trupul ei se potriveste cu al meu. Sa imi cer iertare si sa o chem inapoi. Dar ma abtin, cu gandul ca fac ceea ce trebuie, ca nu sunt ceea ce are ea nevoie. Ca nu sunt suficient de bun. Ca o iubesc suficient de mult incat sa o las sa plece.

Si stau privind in urma ei cum se indeparteaza, pana dispare in zare. Abia apoi, cu un oftat adanc, pornesc masina

si ma indrept spre Chicago.

****

Mai am putin si ajung acasa. Au trecut doua saptamani de cand Violet a plecat si ma simt la fel de distrus.

Doua saptamani in care, de cate ori inchid ochii, o vad pe ea. Dorul de ea ma chinuie atat de mult incat aproape am ajuns sa nu mai dorm. Am preferat sa plec oriunde m-a trimis Tony, sa fac orice numai sa nu ma mai gandesc la ce am pierdut.

Tuturor celor care m-au intrebat de Violet le-am raspuns scurt:e bine! Atat! Nu vreau sa dau explicatii si nici nu pot. Asa ca au incetat sa ma mai intrebe. Chiar si Tony a inteles ca nu o sa scoata mai multe de la mine.

Cand intru in sala, ma opresc. Privirea imi fuge, fara sa vreau, spre sacul in care a lovit ea prima oara cand a venit aici. Ma apropii cu pasi mici si, inainte sa imi dau seama, imi sprijin fruntea de el. Imi amintesc de furia ei, de lacrimi. Si ca am dus-o sus, apoi c-am sarutat-o. Primul sarut si prima oara cand i-am simtit buzele sub gura mea si gustul.

Apoi, ochii mi se opresc pe ring. Parca ii simt din nou privirea ironica pe mine, aceeasi privire pe care mi-a aruncat-o cand am provocat-o sa se bata cu mine.

"Mai vrei?"

"Da!"

La naiba! Innebunesc daca mai stau aici! Si nici macar nu am intrat in apartamentul care e si mai plin de amintiri!

Ma hotarasc ca e mult mai bine daca ma duc la un hotel si ma indrept spre apartament sa imi impachetez cateva lucruri.

In graba mea si prins in ganduri, nu bag in seama faptul ca ceva nu este bine. Doar in momentul in care deschid usa, instinctul tipa la mine sa fiu atent. Dar este prea tarziu!

-In sfarsit! Iti place sa te lasi cam mult asteptat, Aiden! Sau trebuie sa-ti spun Dominic?

Vocea aceasta! Aceeasi voce care... Dar mintea si privirea mi se blocheaza pe chipul care imi ranjeste ironic.

La dracu'! Speram sa nu se ajunga aici!

****

VIOLET

Nuu! Dominic!

Ma trezesc din nou in propriul tipat si ma ridic in fund, privind dezorientata in jurul meu. Sunt mai speriata si transpirata ca niciodata!

Cosmarurile care, atunci cand dormeam cu Dominic, au disparut, au revenit acum cu forta. Si sunt atat de dese si intense incat parca incearca sa recupereze perioada in care nu le-am avut!

Si nu este doar asta. Pe langa cele obisnuite, cu imagini de groaza din orfelinat, s-au intors si cele in care moare James. Insa, de data asta, chipul lui a fost inlocuit de cel al lui Dominic, facandu-l sa fie si mai terifiant! De data asta, cel care mi-a murit in brate a fost *el*, si durerea simtita a fost atat de mare incat aproape am murit si eu.

Dar sunt doar intr-o camera de motel si e aproape miezul noptii. Aceeasi camera in care zac de mai bine de doua saptamani. Camera in care mi-am gasit refugiul, in care doar stau si plang.

Aici m-am oprit cand gandul ca fac o gresala uriasa fugind mi-a intrat in minte si nu a mai vrut sa plece. Si am ramas, incercand sa aflu ce imi doresc*cu adevarat* sa fac.

Sa inteleg ce imi doresc de la viata: sa continui ca in ultimii cinci ani, fugind de tot si toate, sau sa ma intorc. Sa fiu alaturi de Dominic, acceptand riscul ca as putea sa-l pierd.

Privind in urma, imi dau seama ca nu pot spune ca am trait. Doar am existat. Dar langa Dominic m-am simtit cu adevarat vie! Langa el am simtit atatea lucruri! Teama, furie, dorinta, fericire. Si... iubire. Un amalgam de emotii care m-au bulversat, dar carora am invatat sa le fac fata tot datorita lui!

Dar inca nu pot sa trec peste teama ca as putea sa-l pierd. Faptul ca a recunoscut ca va continua sa isi riste viata m-a speriat. Sa-l pierd pe Dominic nu este ceva peste care as putea sa trec!

Si totusi... Ce lucru are garantie permanenta in viata?! Nimic! Viata e plina de surprize si te poate lovi oricand. Oare merita sa renunt la a trai de frica a ce s-ar putea intampla? Sa ma multumesc cu simplul fapt de a exista in loc sa ma bucur sa traiesc fericita macar pentru un timp?!

Si imi este atat de dor de el! De ochii lui, de modul in care ma tine in brate. De felul in care ne potrivim si ne completam. De modul in care ma soarbe din priviri de fiecare data, parand ca sunt centrul existentei lui! De rabdarea si felul in care imi alunga de fiecare data monstrii ce ma tulbura, facandu-ma sa inteleg ca nu mai sunt singura. Ca e langa mine si ca o sa ma protejeze.

Chiar si nebunia asta cu plecatul din Chicago sau cu

mutatul la el este tot modul lui de a dori sa ma stie in siguranta. Acum poate fi linistit! Am plecat din oras, chiar daca am facut-o din cu totul alt motiv!

Iau telefonul ce l-am primit ca si pedeapsa si ii privesc ecranul intunecat. Sta inchis din ziua in care am plecat. Sa il deschid sau nu? Dupa o clipa de ezitare, apas butonul de pornire si raman socata. Sute de apeluri pierdute de la Dominic! Si tot atatea mesaje! O, Doamne!

Dar ultimul mesaj, primit in dimineata asta, imi atrage atentia. Este de la... Tim?!

Intru rapid in agenda telefonului si vad ca Dominic a memorat doar doua nume in telefon:al lui si al lui Tim Carlton, barmanul de la club. De ce, Doamne iarta-ma, ar trebui sa am numarul lui Tim? Doar daca...

Si, dintr-o data, inteleg. Tim este celalalt agent sub acoperire care lucreaza pentru Tony! Asta a fost modul in care Dominic a vrut sa fie sigur ca, in caz ca se intampla ceva, am la cine sa apelez! La cineva in care el are incredere!

Dar de ce m-ar cauta Carlton pe mine?! Decat daca s-a intamplat ceva...

Cu inima batand nebuneste, deschid mesajul si il citesc cu frica.

"*Dominic este cu tine?"*

Poftim? Cum sa fie cu mine?

Fara sa ma gandesc, il apelez pe Dominic, dar nimeni nu imi raspunde si asta imi aduce un fior de teama. O neliniste interioara pune stapanire pe mine si realizez ca ceva s-a intamplat atunci cand mai incerc de cateva ori, cu acelasi

rezultat.

Tinandu-mi rasuflarea si cu un nod urias in gat, il apelez pe Tim.

-Ce s-a-ntamplat? intreb cu voce in care mi se simte teama.

-Violet! ii rasuna glasul bucuros ca ma aude. Te rog, spune-mi ca Dominic este cu tine!

-Nu, nu este si nici nu avea cum sa fie! Habar nu are unde sunt!

Cateva secunde de tacere plutesc in eterul dintre noi.

-Ba stie, Violet! O stie din ziua in care ai plecat, dar a ales sa iti respecte hotararea.

Deci a stiut tot timpul unde sunt! Dar... cum? De unde? Apoi, imi dau seama: a apelat la agentie! Din nou!

-Tim... de ce credeai ca ar fi cu mine?

-Fiindca lipseste de doua zile si nimeni nu stie nimic de el. Si nici nu raspunde la telefon! Erai ultima mea speranta ca l-as putea gasi.

Nelinistea mea se transforma in teama cand ii aud cuvintele.

-Ma intorc cat pot de repede! ii spun precipitat, in timp ce sar din pat si incep deja sa imi strang lucrurile.

-Nu, nu te intoarce! aproape ca striga Tim la mine. E ultimul lucru pe care Dominic l-ar dori!

Da, stiu asta, dar nu imi pasa!

-Tim, daca m-ai cunoaste mai bine, ai stii ca niciodata nu fac ce mi se spune! Intotdeauna fac doar ce vreau eu! si inchid telefonul, inainte ca el sa mai apuce sa spuna ceva.

In zece minute sunt deja pe drum si fortez motorul la viteza maxima, ignorand orice risc. Singurul meu gand este acum la Dominic si la faptul ca a disparut de doua zile... E disparut sau mort?!

Capitolul 23

Drumul pana la Chicago mi se pare enorm de lung. Aproape ca am impresia ca stau pe loc, desi nu merg cu mai putin de o sutacinzeci la ora. Si, pe masura ce timpul trece, devin din ce in ce mai disperata, mai ales ca, dupa un timp, motorul imi face din nou probleme. Nici nu ma mir la cat de mult il fortez! Merg deja de-atatea ore cu aceeasi viteza nebuna si inca mai am de mers! Sper doar sa reziste pana ajung la destinatie!

Imi amintesc de momentul cand Dominic mi-a spus ca e agent si mi-a povestit despre colegul care a reusit sa se infiltreze pe langa Miller si ca a disparut dupa doua luni. Asa a spus: a disparut. Adica nu a mai fost gasit, nici viu, nici mort. Iar Dominic e disparut acum!

Imaginea lui Dominic imi revine din nou in minte, chinuindu-ma. Acum regret ca am plecat! Dumnezeule, ce mult regret ca am preferat sa plec decat sa risc si sa fiu fericita. Atat cat ar fi durat! As da orice sa-i simt din nou bratele in jurul meu,

sa ma lipeasca de corpul lui in modul unic in care ma face sa ma simt protejata si iubita! Sa am sansa sa ii spun ca il iubesc! Sa o pot face privindu-l in ochii pe care ii ador atat de mult!

Mi-e ciuda pe mine ca a fost nevoie sa dispara ca sa imi doresc asta! Ca nu am avut curajul pana acum sa imi recunosc sentimentele si sa mi le exprim. Stiu ca m-a inteles de ce nu i-am spus ca il iubesc atunci cand el mi-a marturisit ce simte pentru mine dar, totodata, *stiu* ca si-ar fi dorit sa o fac. Ca a sperat sa pot sa trec peste blocajul meu si sa exprim ce simt.

Dominic a fost prima persoana dupa James care a avut incredere deplina in mine. Nu m-a mintit niciodata si mi-a incredintat toate secretele lui, punandu-si chiar viata in pericol prin asta. M-a acceptat cu bune si cu rele, cu tot bagajul meu emotional si nu mi-a cerut in schimb decat un singur lucru: sa-l las sa ma tina in siguranta!

Iar eu, in loc sa accept bucuroasa tot ceea ce mi-a oferit, am preferat sa ii arat ca sunt mai incapatanata ca un catar si ca fac doar ceea ce vreau eu! Mai mult ca sigur ca disparitia mea l-a ingrijorat si ca a fost innebunit nestiind ce s-a intamplat cu mine. Atat de tare incat a sunat din nou la agentie ca sa imi dea de urma.

Si daca asta a fost ceea ce a declansat totul? Daca telefoanele pe care le-a dat ca sa ma gaseasca pe mine au fost cele care l-au deconspirat?! Ar insemna ca eu sunt cauza a tot ceea ce i se intampla!

Sunt constienta ca intoarcerea mea in Chicago nu are cum sa-l faca sa apara si nici nu am nici o sansa sa il gasesc. Dar nimic nu ma poate impiedica sa incerc!

Iar daca Tim a ajuns sa ma sune pe mine, inseamna ca nici Tony nu stie nimic! Ca nu el este cel implicat in disparitia lui Dominic, ca nu a aflat adevarul. Cel putin, nu inca. Si daca el nu, atunci cine? Cine ar mai putea fi deranjat de existenta lui Dominic?

Raspunsul imi vine pe buze si aproape ca rostesc numele cu voce tare: Miller, iar asta ma face sa fortez si mai mult motorul, scrasnind din dinti. Daca este nevoie, o sa il caut pe ticalosul ala si o sa fac tot ce imi sta in putere ca sa aflu adevarul!

Dupa aproape doisprezece ore de condus ajung la sala si, fara sa bag in seama barbatii care ma privesc consternati de aparitia mea brusca, urc in fuga spre apartamentul lui Dominic. Nici nu incerc sa sun la usa, descui direct cu cheia mea si dau buzna in locuinta. Dar ma opresc dupa doar cativa pasi, privind dezorientata in jurul meu.

Intreaga locuinta este intoarsa pe dos! Scaune rasturnate, mobila mutata, sertare deschise din care atarna haine, obiecte sparte... Totul arata rascolit si ca si cum ar fi avut loc o lupta! Nimic nu pare sa mai fie la locul lui!

In disperarea mea, ridic un tricou si il strang in brate, dorindu-mi ca in locul lui sa fie Dominic. Parfumul lui imi umple narile, chinuindu-ma si mai mult. Acelasi parfum care ma ametea de cate ori Dominic era langa mine. Acelasi in care mi-am dorit si inca imi doresc sa ma infasor.

Privirea imi este atrasa de un fotoliu si pata intunecata de pe el. Cu pasi mici, cuprinsi de teama, ma apropii pana cand pot sa inteleg ce este. Sange!*Sange?!* Al cui?

Cu mana la gura, ma prabusesc in genunchi, incercand sa imi ascund hohotele ce ma cuprind, in timp ce lacrimile mi se scurg pe obraji. Nu! Nu! Nu! O, Doamne! Nu Dominic! Gandul ca acela ar putea fi sangele lui imi provoaca greata. Este ranit? E... mort? Ce s-a intamplat oare aici?

Cand telefonul imi suna, sunt atat de speriata incat aproape ma prabusesc. Insa, in ciuda a tot ceea ce vad in jurul meu, pentru o secunda, tot sper ca este Dominic si sunt mai mult decat dezamagita cand vad este doar Tim.

-Unde esti? intreaba scurt si direct.

-Am ajuns acum acasa la el si totul este vraiste. Tim, e sange pe unul din fotolii! reusesc sa spun printre suspine.

-Violet, pleaca de-acolo! imi striga agitat. Pleaca din oras! Nu stiu ce se intampla, dar totul se pare ca o ia razna si nu vreau sa patesti si tu ceva!

Si eu?!? Cine a mai patit ceva? Stie ceva despre Dominic?

-Ai aflat ceva? intreb terifiata.

-Nu, scumpo, inca nimic! incearca sa ma linisteasca cand isi da seama cum s-a exprimat. Si asta, intr-un fel, e bine! Poate insemna ca nu e mort! Poate are motivele lui sa se ascunda.

Un licar de speranta imi patrunde in suflet cand ii aud vorbele. Da, are dreptate! Atata timp cat nu-i gasim trupul, mai exista o sansa sa fie in viata. Poate, intr-adevar, se ascunde.

-Tim, nu plec nicaieri! O sa raman aici. Vreau sa fiu aici *cand* se intoarce!

Accentuez pe *cand* si ma feresc sa spun *daca*. Caci inca

sper. Mi-e inima zdrobita si aproape urlu de disperare, dar inca sper.

-Bine, accepta el incapatanarea mea cu un oftat. Dar roaga pe cineva de la sala sa ramana cu tine! Sa nu stai singura nici o clipa, ai inteles?

Nu sunt in stare sa ii spun ca nu am nevoie de dadaca si vreau sa inchid cand imi aduc aminte de inca ceva.

-Tim! Stii de cinsprezece august?

-Da! raspunde contrariat. De unde stii tu despre... De la *tine* stia Dominic?

-Da! Si am plecat inainte sa ii mai spun un lucru. Cred ca totul se va intampla la dana 54.

Secundele de tacere ce se lasa imi dau clar de inteles ca este surprins de informatia pe care tocmai i-am furnizat-o.

-Violet, de unde stii tu toate astea? ma intreaba si ii simt banuiala din voce.

-De la Miller. L-am auzit vorbind cu Tony. De-asta am iesit cu el. Doar nu credeai ca il insel pe Dominic! ii spun indignata.

-Nu, banuiam ca vrei sa ne ajuti, dar nu am crezut nici o clipa ca o sa ajungi atat de aproape de Miller si o sa afli asemenea detalii! Asta ne va ajuta foarte mult si poate salva cateva vieti. Iti ramanem datori, Violet!

Tim chiar pare recunoscator pentru ce i-am spus, dar nu asta ma intereseaza pe mine si i-o si spun.

-Daca vreti sa va platiti datoria, tu si agentia, gasiti-l pe Dominic si aduceti-l inapoi la mine in viata! Nu-mi pasa de operatiunea voastra, nici daca il prindeti pe Miller. Il vreau doar pe *el,* ai inteles?

Imi mai arunc odata privirea roata si ridic un scaun rasturnat. Incerc sa imi gasesc ceva de lucru, sa imi ocupe mintea, sa nu ma mai gandesc la ce este mai rau. Dintr-un sertar, atarna cateva tricouri pe care le scot sa le impachetez. Mainile imi tremura cand ating lucrurile lui si imi amintesc de datile cand le-a purtat. Ochii imi cad pe tricoul pe care il purta cand ne-am cunoscut si, inchizand ochii, rememorez momentul in care m-am trezit in bratele lui, in padure.

Acest lucru, ca o strafulgerare, imi aminteste de cabana. Dominic mi-a spus ca nu mai stie nimeni de ea in afara de fostul lui partener. Gandul ca ar putea fi acolo imi face sangele sa clocoteasca de bucurie si pare ca am aripi la picioare in timp ce cobor si ma urc pe motocicleta.

Spre deznadejdea mea insa, nu porneste, desi incerc de cateva ori. Nu! Strigatul meu de disperare imi paraseste buzele inainte sa imi dau seama si caut cu infrigurare o solutie, o persoana la care sa pot sa apelez si care sa ma ajute fara sa puna prea multe intrebari. Solutie care imi vine rapid in gand sub forma unui nume: Jason!

Distanta de cateva strazi pana la atelier o strabat in fuga, ignorand privirile mirate pe care mi le arunca trecatorii martori la goana mea si fara sa imi pierd timpul cu scuze atunci cand, in graba mea, ma mai izbesc de cate cineva.

Navalesc ca o tornada in atelier, privirea cautand persoana de la care sper sa primesc ajutorul atat de mult dorit.

-Unde e Jason? il intreb pe acelasi pusti blond pe care l-am intalnit si prima data.

Ma priveste cu ochi mari, intrebandu-se probabil ce naiba

e cu mine de sunt atat de agitata, dar imi arata spre o masina de sub care vad iesind doua picioare lungi.

-Am nevoie de ajutorul tau! spun repede, cu rasuflarea taiata.

Rapiditatea cu care iese de sub masina si se ridica cat e de lung lunga mine ma face sa tresar.

-Violet?! Ce cauti aici? pare el surprins de aparitia mea.

Cum adica, ce caut aici?? Tonul lui imi sugereaza ca nu am ce cauta aici? Aici, in atelier, sau in oras? Dar imi alung repede gadurile, revenind la scopul meu.

-Imi poti imprumuta motorul tau?

Trec repede la subiect, ignorand total atat surprinderea lui cat si intrebarea. Jason ma priveste atent si se incrunta cand vede cat sunt de agitata.

-Ai plans! constata sec, si incruntarea i se adanceste. Ce s-a intamplat? Unde e motorul tau?

-Jason, te rog! Trebuie sa ajung urgent undeva si motorul meu nu porneste!

Spre surprinderea mea, nu imi raspunde. Ma prinde de cot si ma trage in cel mai retras colt din atelier de unde sa nu putem fi auziti de nici unul din barbatii ce lucreaza la diferite masini prin atelier. Ajunsi acolo, ma intreaba suparat:

-De ce te-ai intors?

-Poftim? intreb uluita. Trebuie sa il gasesc pe..., dar ma opresc si il privesc banuitoare. De unde stii ca am plecat?

-Te-am cautat la club, asa am aflat ca ai disparut brusc si am aflat de..., se intrerupe si el brusc, uitandu-se cercetator la mine.

-De Dominic! continui eu ceea ce pare ca nu vrea sa spuna. Pe el il caut si am nevoie de motorul tau.

-Cine ti-a spus ca Dominic lipseste? Cine te-a chemat in Chicago, Violet?

De data asta este furios si nici nu realizeaza ca mana lui imi strange bratul cu putere, degetele adancindu-i-se in carnea mea.

-Nu conteaza cine mi-a spus! ma feresc sa ii spun. Si nu m-a chemat nimeni! Din contra, am fost sfatuita sa stau cat mai departe! ii raspund rastita si imi eliberez bratul cu o miscare brusca.

Abia acum pare sa realizeze cat de tare ma strangea, si grimasa pe care o face imi arata ca regreta gestul.

-Te rog, Jason, nimeni nu l-a mai vazut de mai bine de doua zile si eu cred ca stiu unde este, dar nu am cum sa ajung acolo!

Ochii lui mariti se uita surprinsi in ai mei cateva secunde.

-Vrei sa spui ca *tu stii* unde are cabana?? si neincrederea din voce ii este evidenta.

Sunt pe punctul de a-i confirma cand constientizez un lucru. Ceva ce ma face sa imi doresc sa pun distanta intre noi si ma retrag cativa pasi. Inghit in sec, speriata, apoi, cu inima tremurand, reusesc sa il intreb cu o soapta ingrozita:

-De unde stii *tu* de cabana??

Capitolul 24

Jason ma priveste speriat de intrebarea mea, apoi isi inchide ochii strans. Pare sa regrete enorm faptul ca l-a luat gura pe dinainte, pomenind de cabana. Stie ca acum trebuie sa-mi dea o explicatie si nu cred ca e pregatit.

-Violet..., incepe ezitant, intinzand mana din nou dupa mine, dar se opreste atat din vorbit cat si din gest cand ma feresc din nou de el, ducandu-si mana la fruntea incruntata si frecand-o cu doua degete.

-Cine esti? reusesc sa il intreb intr-un tarziu, in timp ce il privesc ca si cum l-as fi vazut pentru prima oara in viata mea.

Imi dau seama ca nu stiu nimic despre barbatul din fata mea in afara faptului ca lucreaza aici si ca drumurile noastre s-au intersectat de cateva ori. Il privesc mai atenta si ma intreb de ce oare mi s-a parut ca seamana cu James. Da, zambetul lui! Dar atat. Acum, insa, am un strain in fata ochilor.

Prin minte imi trece gandul ca poate intalnirile noastre nu au fost deloc intamplatoare. Bine, nu prima, cea din parcarea motelului in miez de noapte. Aceea a fost chiar o intamplare. Si, cred ca nici a doua, cand m-a vazut plangand si cand am ajuns sa il cunosc pe Dominic. Dar urmatoarele? Nu avea cum sa stie ca o sa am probleme cu motorul si *eu* am fost cea care am ales atelierul lui, pur arbitrar. Nici intalnirea de la club nu

parea sa fie ceva premeditat, chiar daca stia ca clubul e al lui Tony. Pana la urma, doar faptul ca stie ca am parasit orasul si stie de Dominic si de cabana lui e suficient sa ma faca sa fiu reticenta in fata lui si sa il banuiesc de ce e mai rau.

-Vino cu mine! imi spune cu un oftat si imi arata spre o usa.

-Nu vin nicaieri cu tine! ii raspund indignata. Nu pana nu imi spui cine esti si ce stii! Si ce rol ai in toata povestea asta!

Refuzul meu il face sa isi stranga buzele, inciudat, si sa isi dea ochii peste cap.

-Iti promit ca iti dau motorul meu daca imi acorzi doua minute sa iti explic toate astea! Doar doua minute, Violet! Apoi poti sa pleci dupa Dominic! Dar nu putem vorbi aici!

Il privesc cateva clipe, iar el imi sustine privirea. Ochii lui negrii sunt seriosi, dar par si sinceri totodata, asa ca accept cu o usoara inclinare din cap si il urmez. In spatele usii pe care mi-a aratat-o este o curte interioara destul de mare. Privesc curioasa in jur, nestiind la ce sa ma astept, dar este evident ca spatiul e folosit pe post de depozit, fiind plin de o gramada de cauciucuri uzate si mormane de fiare ce par sa fie diverse bucati din caroserii si motoare de masini.

Jason isi freaca radacina nasului intre degete cateva clipe, tinand ochii inchisi. Pare sa se gandeasca ce si cat sa imi spuna.

-Nu stiu ce anume ti-a povestit Dominic pana acum despre operatiunea asta, asa ca o sa incerc sa iti raspund la toate intrebarile, imi spune cu un oftat adanc. Suntem trei agenti implicati, dintre care doi sunt angajatii lui Tony

Rodriquez, isi incepe povestirea pe un ton sobru, iar eu aproape rasuflu usurata cand imi dau seama ca el este al treilea agent de care mi-a pomenit Dominic.

-Dominic si Tim, soptesc eu si el ridica din sprancene, socat ca stiu si de Tim.

-Da. Eu sunt cel de-al treilea, cel care supravegheaza din exterior ceea ce se intampla. Sunt un fel de... observator. Nici Dominic si nici Tim nu ma cunosc si nu imi cunosc identitatea. Datorita faptului ca toti cei care au incercat sa se apropie de Miller au sfarsit-o prost, sefii s-au gandit ca operatiunea sa se desfasoare in celule, asa cum o fac si traficantii de droguri. Asta pentru cazul in care ceva nu merge bine. Dominic si Tim stiau unul de altul, dar niciunul de mine. Stiau de existenta mea, dar doar atat. Fiecare dintre noi avem un alt om de legatura in cadrul agentiei. Nici ei nu stiu unul de celalalt.

Face o scurta pauza, incercand sa descifreze ce efect au cuvintele lui asupra mea, dar il privesc impasibila, asteptand sa-si termine dezvaluirile.

-Habar nu aveam ca tu si Dominic... Adica, te-a ascuns suficient de bine de ochii celor din jur si putine persoane stiu de relatia voastra. Poate si datorita faptului ca tu lucrai la club si nu v-ati afisat impreuna. Eu... Am vrut sa te revad si te-am cautat la club saptamana trecuta. Mi s-a spus ca ai parasit orasul si, atunci cand am insistat si am cerut amanunte, Dominic a intervenit. Iti imaginezi ce socat am fost cand am inteles ca el este iubitul de care ai pomenit! Am reusit sa scap de suspiciunile lui Dominic privind motivele pentru care te cautam spunandu-i ca sunt cel care ti-a reparat motorul si

voiam doar sa te intreb daca mai ai probleme.

Ma simt stanjenita de faptul ca a recunoscut ca m-a cautat, iar obrajii mi se inrosesc cand pomeneste de relatia mea cu Dominic, dar privirea imi ramane la fel de ferma.

-Omul meu de legatura din cadrul agentiei mi-a spus ca s-au obtinut date despre tranzactie cu ajutorul unei femei. Dupa vizita la club, mi-am dat seama ca tu esti femeia si ca, din nu stiu ce motiv, Dominic te-a implicat si pe tine in toata povestea asta. Initial, am banuit ca plecarea ta ar putea insemna ca ai jucat dublu in perioada asta, mai ales dupa interventia lui Tony din club, cand parea ca vrea sa te apere de mine si nu te scapa nici o clipa din ochi, dar doar o privire asupra lui Grey m-a facut sa inteleg ca motivul a fost altul. O cearta intre indragostiti! Era evident ca suferea dupa tine, asa ca banuielile mele in privinta ta au cazut.

Deci am avut dreptate! Plecarea mea chiar l-a ranit Dominic si a suferit si el la fel de mult ca si mine. Poate chiar mai mult, tinand cont ca i-am aratat ca nu am incredere deloc in el si am facut doar ceea ce am vrut eu!

-Apoi... Acum aproape trei zile, fara sa stie cineva ceva sau macar sa banuiasca ceva, Dominic a disparut. Nici Tim, nici cei de la agentie nu mai stiu nimic de el de atunci. Parca a intrat in pamant! Si asta ne-a speriat pe toti! Inseamna ca cineva, undeva, tradeaza. Iar Rodriquez nu e implicat in asta fiindca nu stie nimic nici el! Am devenit toti banuitori si suntem mult mai atenti cu cine si ce vorbim. Intoarcerea ta imi ridica niste semne de intrebare. Cine te-a anuntat despre disparitia lui Dominic si te-a chemat inapoi ar putea fi cel care tradeaza.

Se poate ca motivul pentru care te-a chemat sa fie acela de a-l determina pe Grey sa iasa din ascunzatoare. Asta daca nu e..., si se opreste brusc, in timp ce ochii lui ii cerceteaza pe ai mei.

-Mort? Tu asta crezi, nu-i asa? Ca Dominic este mort! spun soptind, in timp ce lacrimile mi se aduna din nou in ochi.

-Nu! ma intrerupe imediat si imi mangaie usor obrazul, stergand o lacrima ce deja se scurge. Nu trebuie sa gandesti asa! Dominic este un tip destept si are multa experienta. Mai mult ca sigur ca a simtit ceva si se ascunde! Totusi, as dori sa stiu cine te-a anuntat.

-Tim. El m-a cautat, sperand sa afle ca Dominic este cu mine. Dar nu m-a chemat inapoi, asa ca teoria ta nu tine! Eu am fost cea care am hotarat asta, in ciuda sfaturilor lui de a ramane cat mai departe de Chicago.

Cateva minute, ramanem tacuti, fiecare cu gandurile lui.

-De unde stii de cabana? il intreb intr-un tarziu. Dominic mi-a spus ca nimeni nu mai stie de ea in afara de legatura lui din agentie!

-Violet, toti trei avem pregatit cate un loc secret, un loc in care sa ne putem ascunde in caz de nevoie! Stiu ca Dominic are o cabana si Tim un apartament, la fel ca mine, dar nu stiu unde se afla! Daca as fi stiut unde este, l-as fi cautat deja acolo! De aceea eram mirat ca tu stii! Se pare, de altfel, ca tu esti cea care cunosti cele mai multe date din toata operatiunea asta! Stii totul despre Dominic, stii de Tim si ce face pentru Tony, acum ai aflat si de mine. Si, pe langa toate astea, tot tu esti cea care, intr-un timp extrem de scurt, ne-ai furnizat mai multe informatii decat am strans noi trei la un loc in ultimii trei

ani! Ai putea deveni un foarte bun agent! adauga zambind.

Dar mie nu imi arde de ras! Sufletul imi este bolnav de grija si neliniste!

-Nu imi doresc decat ca Dominic sa scape cu viata din toate astea! Nu ma intereseaza operatiunea voastra si nici daca il prindeti sau nu pe ticalosul de Miller! Acum, imi dai motorul ala sau trebuie sa intreb pe altcineva?

Jason nu mai spune nimic si doar scoate din buzunarul blugilor cheile pe care mi le intinde. Imi prinde insa mana cand vreau sa le iau si ma smuceste usor, facandu-ma sa ma uit in ochii lui.

-Nu vreau sa iti faci sperante desarte, Violet! Dominic s-ar putea sa nu fie la cabana sau... nu o sa-ti placa ce gasesti! spune ezitand. Si orice ar fi, ai grija de tine! Se pare ca cineva stie foarte multe despre noi si, banuiesc, si despre tine! Daca afli ceva, anunta-ma si pe mine!

-O sa am grija sa nu fiu urmarita! ii spun sigura pe mine. Ma pricep la asta!

Ignor curiozitatea pe care o arata la ultimele mele cuvinte si ne intoarcem in atelier.

Inainte sa plec, imi intorc totusi capul.

-Hei, Jason! il strig si isi ridica imediat privirea spre mine. Motorul e in fata salii de box, crezi ca poti trimite pe cineva dupa el si sa-l repari?

De data asta incruntatura i-a disparut si imi zambeste din nou.

-Bineinteles! Pentru tine, orice!

Ii arunc cheile mele si ma urc pe motorul lui, grabita sa

ajung cat mai repede la cabana. Desi sunt nerabdatoare sa ajung, conduc in felul meu nebun prin tot orasul, vrand sa fiu sigura ca nu ma urmareste nimeni.

Cu cat ma apropii mai mult de destinatie, cu atat imi bate inima mai repede. Imi este teama ca Dominic nu este nici aici, dar imi este groaza de ceea ce as putea gasi.

Discutia cu Jason m-a facut sa imi amintesc toate temerile lui Dominic si aproape ca devin paranoica.

Astfel, opresc motorul cu mult inainte de a ajunge la cabana, amintindu-mi ca Dominic mi-a spus ca, atunci cand ne-am cunoscut, a auzit motorul si asta l-a facut sa cerceteze cine se apropie, dand astfel peste mine lesinata. Restul drumului il parcurg pe jos, prin padure, ocolind drumul desfundat.

Odata ajunsa in apropierea cabanei, ma opresc si studiez atenta imprejurimile. Nici o masina nu este parcata in fata si nu se vede nici o miscare, asa ca ma apropii cu pasi mici si urc cele cateva trepte plina de precautie.

Dar toata ezitarea se duce pe apa sambetei si simt ca picioarele mi se inmoaie cu totul cand, pe tocul usii, zaresc cateva pete maronii si gandul imi fuge la sangele pe care l-am gasit in locuinta lui Dominic.

Aproape ca dau buzna inauntru si ma infior toata cand picaturile de sange continua pe toata podeaua sufrageriei, oprindu-se intai intr-o balta aflata la baza scarilor, apoi continuand pe acestea spre dormitorul de la etaj.

Inima imi bate atat de tare incat am impresia ca o sa-mi iese din piept, iar mainile imi tremura in mod vizibil. Dar nimic

nu ma poate opri sa urc in dormitorul de la etaj!

Urc scarile incet, ocolind cu grija fiecare picatura de sange ce o intalnesc in cale si incercand sa ma intaresc mintal pentru ceea ce as putea afla sus. In momentul asta, prefer sa il stiu disparut decat sa descopar ca e... Nu! Nici nu vreau sa ma gandesc la aceasta posibilitate!

Usa dormitorului e intredeschisa si are pe ea aceleasi pete maronii de sange uscat. Imi fac curaj si deschid larg usa in timp ce rasuflu adanc. Imaginea ce mi se infatiseaza inaintea ochilor imi zdrobeste sufletul si sunt la un pas sa imi pierd cunostinta.

Pe patul larg, peste cearceafurile pline de sange, zace trantit corpul unui barbat. Este la la bustul gol si mai multe taieturi ce par adanci ii brazdeaza trupul. Paliditatea chipului cu ochi inchisi este insa motivul pentru care ma apropii cu repeziciune si ma face sa ingenunchez plangand langa pat, in timp ce buzele chinuite reusesc cu greu sa sopteasca doar un cuvant.

-Dominic!

Capitolul 25

DOMINIC

O voce cunoscuta imi striga numele si ma trage din nou in lumea in care exista atat de multa durere. Nu! Este bine unde sunt acum! Aici, in locul in care plutesc si sunt atat de linistit...

-Dominic!

De data aceasta, vocea e mai puternica si senzatia de cunoscut este mai pregnanta. Apoi, deodata, un nume imi revine in memorie: Violet!

-Te rog, iubitule, nu ma parasi! Nu si tu! Nu pot trai fara tine!

Vorbele sunt intretaiate de plans, un plans sfasietor care imi atinge sufletul. Violet se roaga de mine sa nu o parasesc?! De ce? Nu stie ca nu as putea face asta pentru nimic in lume?

Durerea imi cuprinde din nou intreg corpul. Durere intensa, acuta, ametitoare... Dar tot ea este si motivul pentru care ies din starea de semiconstienta in care sunt scufundat.

Doua maini racoroase imi mangaie fata incinsa si mici saruturi imi sunt depuse pe tot chipul in timp ce, din loc in loc, simt picaturi pe el. Lacrimi?!

Ma fortez cu ultimele puteri sa deschid ochii si primul gand pe care il am este ca am murit. Fiindca doar asa Violet ar fi din nou langa mine, mangaindu-ma si spunandu-mi *iubitule!*

Superbii ochi violeti ma privesc o clipa surprinsi, printre lacrimi, apoi stralucesc incantati. Violet rade si plange in acelasi timp, mangaindu-mi fata. Abia acum imi dau seama ca nu visez si ca totul este aievea, ca *ea* este langa mine. Ca s-a intors. Iar asta ma face sa ignor orice fel de durere si sa ii prind chipul in palme, tragand-o spre mine si sa o sarut. Caci vreau o garantie ca e adevarata si nu o pot obtine decat simtindu-i gura

dulce si gustul minunat!

-Mi-a fost dor de tine! ii spun soptit, dar ea doar imi zambeste si ma saruta inapoi.

Se ridica brusc si, pentru o secunda, imi este teama ca va pleca din nou.

-Ma duc sa aduc ceva sa te curat, imi explica cand imi vede teama din privire.

Se intoarce dupa cateva minute, cu un vas cu apa si un prosop. Incet, cu o grija infinita, imi sterge fiecare taietura, curatindu-mi corpul de sangele inchegat. Nu spune nimic, nu pune nici o intrebare, dar ii vad durerea si spaima din ochi.

-Au sa se vindece, nu-ti fie teama! incerc s-o linistesc, desi nu sunt chiar atat de sigur.

Inghite doar in sec, apoi ofteaza. Privirea ii fuge pe cearceafurile imbibate cu sange si o vad cutremurandu-se.

-Nu e chiar atat de grav! ii spun luand-o de mana. Doar arata asa. Nu am avut putere si nici chef sa schimb cearceafuri si am avut nevoie sa dorm.

-Pot sa te ajut sa faci un dus! imi sopteste plina de speranta. Nu pot sa curat tot ce e aici cu un prosop!

Dus! Imi suna de parca ar fi raiul, dar nu sunt sigur ca pot sa ma tin pe picioare. Insa as face orice efort numai sa nu o mai vad atat de speriata de sangele meu, asa ca accept cu o inclinare din cap.

Dar ochii mi se maresc si sunt surprins din cale-afara cand mainile ei se indreapta spre blugii mei si incepe sa ii desfaca. E rosie toata in obraji, dar miscarile ii sunt sigure si nu pot sa nu ma gandesc ca tocmai acum si-a gasit curajul sa ma

dezbrace, acum cand nu pot sa profit!

Se opreste insa si o vad incurcata, probabil gandindu-se cum sa mi dea jos. Gandul ca sunt primul barbat pe care il dezbraca ma face sa ma simt... mandru, si bucuros! Ii fac semn sa ma ajute sa ma ridic si, dupa cateva minute de chin si scrasnete din dinti, sunt pe propriile picioare. Pierderea de sange isi spune cuvantul si ma simt groaznic de ametit, dar stiu ca o parte din ameteala provine si din cauza ei. Din faptul ca este atat de aproape, lipita de mine in timp ce ma sustine. Doamne, sunt poate la un pas de moarte si singurul lucru la care ma gandesc e trupul ei!

Cu pasi mici, ne indreptam spre baie si ma strecor cu greu in cabina de dus. Abia cand sunt acolo, ma sprijin de faianta si imi imping boxerii si blugii in jos, dintr-o singura miscare, iar Violet mi scoate de pe picioare incercand sa ma priveasca cat mai putin. Fir-ar sa fie! Am fost gol in fata ei de-atatea ori si am fost atat de intimi cat pot sa fie doua persoane, iar ea tot se jeneaza de mine!

-Te descurci singur? ma intreaba cu ezitare in voce.

-Cum, nu ma speli tu? incerc o gluma, dar ma fulgera cu privirea. Da, Violet, cred ca ma descurc! adaug repede, inainte sa nu imi mai plesneasca si ea una.

Las apa fierbinte sa imi curete corpul si ranile, fara sa am puterea sa ma misc. In timpul asta, o aud pe Violet miscandu-se prin camera si chiar intrand de cateva ori in baie si o aud din nou plangand. Imi dau seama ca sangele de pe cearceafuri este cauza si ca ii este teama pentru mine si, intr-un mod ciudat, asta ma bucura. Ma bucura fiindca inseamna ca ii pasa.

Ii pasa, in ciuda faptului ca a plecat.

Apa fierbinte ma moleseste si mai mult, parca spalandu-mi si din putere odata cu sangele uscat, asa ca o opresc si ies cu pasi nesiguri. Violet apare imediat langa mine si, rosind din nou, imi prinde un prosop peste solduri apoi, cu altul, ma sterge usor, iar eu nu pot sa-mi ascund un ranjet.

-Cand nu o sa mai rosesti in preajma mea? o intreb curios.

Nu imi raspunde si doar ridica usor dintr-un umar, intr-un gest copilaresc si adorabil. Ma ajuta apoi sa ma intorc in camera si ma opresc brusc, uitandu-ma in jur. Nici o urma de sange nu se mai vede! Nici pe patul schimbat, nici pe jos, iar hainele si cearcafurile patate au disparut. Intreaga camera e luna, lenjeria de pe pat schimbata, totul e aranjat si pus la locul lui si pe fereastra intredeschisa patrunde usor aerul curat de afara. Doamne, da' repede se mai misca femeia asta! Cand a avut timp sa faca toate astea?

-Vreau sa te bandajez inainte sa te pui in pat, imi spune aratandu-mi un scaun pe care ma asez cu greutate.

Imi desface picioarele si se aseaza in genunchi intre ele, privind de aproape taieturile ce imi brazdeaza torsul. In ciuda faptului ca mai am putin si imi pierd din nou cunostinta, nu pot sa nu ma gandesc ca am doar un prosop infasurat pe solduri si ca pozitia asta ar fi perfecta pentru cu totul altceva decat analizarea ranilor mele, gand ce imi aduce un geamat pe buze.

-O sa incerc s-o fac fara sa te chinui prea mult! imi spune repede cand imi aude geamatul.

Dumnezeule! Habar nu are de ce gem si nici ce prostii imi

trec prin cap! Singura ei grija e sa nu ma raneasca mai tare! Dar nu pot sa ii spun ce gandesc de teama sa nu o ia la fuga, asa ca doar aprob cu o inclinare usoara din cap.

Din trusa de prim ajutor pe care nu stiu unde a gasit-o, scoate un unguent. Isi pune pe degete putina crema si incepe sa intinda pe fiecare taietura. Mainile ii sunt atat de usoare incat aproape ca nici nu ii simt atingerea! Dar nu am timp sa observ prea bine asta. Privirea imi este fixata pe fata ei, admirand trasaturile fine si minunate de care mi-a fost atat de dor. Ochii violeti sunt tristi si ingrijorati. Ingrijorati pentru mine. Nu am nevoie de nici un unguent, simpla ei prezenta si atingere imi face mai bine decat orice altceva!

-De cand nu ai mai dormit? nu reusesc sa ma abtin sa nu o intreb cand ii observ cearcanele adanci si imi trec un deget peste ele.

-De cand am aflat ca ai disparut! sopteste fara sa isi ridice privirea in ochii mei.

Imi fac rapid un calcul mental si, tinand cont de distanta din orasul in care stiam ca era, imi iasa la vreo patruzeci si opt de ore. La dracu! Si sunt sigur ca a gonit cu motorul ala ca o nebuna, ignorand pericolul in care se pune si riscandu-si viata in fiecare secunda!

-De unde ai stiut ca sunt aici?

Abia acum isi ridica privirea in ochii mei si o vad indurerata.

-Am fost intai la tine acasa si am vazut...

Se opreste si ochii i se umplu de lacrimi. La dracu'! Stiu cum arata locul si nu vreau sa-mi imaginez ce a simtit cand a

vazut sangele si haosul de acolo.

-As fi ajuns aici mai devreme, dar mi s-a stricat motorul si a trebuit sa ma rog de Jason sa mi-l imprumute pe al lui.

Poftim?!?

-Stai putin! Cine e Jason? intreb si sunt mai mult ca sigur ca gelozia si nervozitatea mi se aud in voce.

Gandul ca in aceste doua saptamani a cunoscut pe altcineva si m-a uitat pe mine imi trece rapid prin minte, dar il alung la fel de repede cum a venit.

-Jason e cel care mi-a reparat motorul data trecuta, imi explica fara sa isi coboare privirea si parca pandindu-mi reactia.

-Te-a cautat la club saptamana trecuta, ii spun, si tipul era destul de insistent.

Imi amintesc cat de ciudata mi s-a parut insistenta lui si ca m-a deranjat enorm faptul ca il interesa Violet.

-Stiu. Mi-a spus ca a vorbit cu tine, imi raspunde calma, punandu-si din nou unguent pe degete si isi intoarce atentia la taieturi.

Fir-ar sa fie! Cine naiba e Jason asta? Ma deranjeaza faptul ca Violet are legatura cu un barbat si ca s-a mai intalnit cu el si ca eu habar nu am avut de asta!

-Am terminat! Acum mai trebuie doar sa te bandajez! imi spune zambind atat de dulce incat uit orice altceva in afara de ea. Am taiat un cearceaf in fasii, imi explica, nu avem suficienta fasa pentru toate astea.

Imi cobor privirea si ma examinez. Am sase taieturi. Una pe bratul stang, trei pe piept si doua pe abdomen. Ultimele

doua sunt cele mai dureroase si, poate, cele mai adanci.

Violet imi infasoara abdomenul in fasiile lungi facute din cearceaf, apoi imi bandajeaza bratul cu o fasa. Pe cele de pe piept le acopera cu pansament si le lipeste cu leocoplast. In tot timpul asta, sta incordata, concentrata la ceea ce face, muscandu-si buza de jos intr-un mod in care imi face si mie pofta sa i-o musc, dar ma abtin cu un oftat.

-Gata! Acum treci in pat! imi spune usurata.

-Oh, iubito, de cand asteptam sa zici asta! ii spun razand si roseste din nou cand isi da seama la ce m-am gandit.

Ii prind obrajii si ii ridic gura spre a mea si o sarut din nou, incantat ca imi raspunde si o aud gemand usor de placere. Doamne, asta e cel mai bun medicament!

Ma ajuta sa ma intind si, dupa ce ma acopera, intinde o mana spre mine.

-Da-mi prosopul! imi cere ea.

Sprancenele mi se ridica involuntar in timp ce un zambet mi se intinde pe toata fata.

-Nu cred ca pot sa ma descurc singur!

-Ba da, poti! imi spune privindu-ma cu ochii mijiti. Daca poti sa glumesti si sa ma saruti, poti sa-ti scoti si singur prosopul ala ud de pe tine!

Cu un gest brusc la care nu se astepta si ignorand complet durerile ce ma strabat, ii prind bratul si o trag in jos spre mine.

-Ce s-a intamplat cu "iubitule" si "nu pot trai fara tine"? ii soptesc cu buzele lipite de ale ei.

Se trage inapoi ca muscata de sarpe si ma priveste cu

ochi mariti.

-Ai auzit? intreaba cu o soapta speriata.

-Absolut tot! recunosc zambind. Dar as fi preferat sa mi-o spui cand sunt perfect treaz, privindu-ma in ochi. Nu scris pe un biletel si nici atunci cand sunt pe jumatate lesinat. Sa ai curajul sa imi spui in fata exact ce simti!

Isi smulge bratul din mana mea si se indreapta hotarata spre usa. Acolo, se opreste o secunda apoi se intoarce zambind ironic catre mine.

-Doar fa-te bine, Dominic!

-De ce? Numai atunci o sa recunosti ca ma iubesti?

-Nu, doar o sa am o satisfactie mai mare cand te omor! imi arunca peste umar si iese din dormitor trantind usa.

Capitolul 26

Mirosul de mancare imi incanta narile si abia acum imi dau seama ca sunt rupt de foame. Deschid ochii si inghit in sec, cu pofta, cand o vad pe Violet apropiindu-se cu o farfurie cu supa.

-Poti sa mananci singur? ma intreba zambind.

Zambeste, deci i-a trecut supararea de ieri si asta ma face fericit. Nu suport sa o stiu suparata pe mine pentru niciun motiv! Aprob din cap si zambesc si eu cand se apropie de mine

si ma ajuta sa ma ridic pe perne. Violet miroase innebunitor, un parfum usor amestecat cu mirosul ei propriu, de femeie, ce-mi zapaceste toate simturile.

-Daca te sarut, te superi din nou pe mine? nu ma pot abtine sa o intreb.

Nu pare surprinsa de intrebarea mea, dar nici nu imi raspunde. Imi pipaie fata usor, probabil vrand sa vada daca nu am temperatura, apoi ma socheaza cu faptul ca ma saruta ea. Doamne, ce gura minunata are! Dar intrerupe sarutul mult prea devreme dupa gustul meu si imi pune in fata farfuria cu supa.

-Mananca tot si mai vedem!

-Nu pot sa cred ca ai gatit pentru mine! ma mir eu, stiind ca nu ii place sa gateasca si a recunoscut ca nici nu stie.

Rasul ei frumos rasuna ca un clinchet de clopotel in dormitor si raman pierdut privind-o. Habar nu are cat de superba este cand rade!

-Nu-ti fa iluzii, Grey! E supa de la plic! Iar felul doi este o bucata de carne prajita in tigaie, alaturi de doi cartofi fierti. Sper sa le poti mesteca!

Putin imi pasa daca va fi tare ca talpa, daca este gatit de ea, mananc orice!

-Cum ai aflat ca am disparut? o intreb dupa ce iau cateva linguri de supa delicioasa.

O fi ea, supa, de la plic, dar a facut-o foarte buna!

Veselia ii dispare si devine brusc serioasa, iar asta ma face sa regret ca am pus intrebarea.

-Tim m-a cautat, sperand ca o sa-i spun ca esti cu mine.

La naiba! Inseamna ca a aflat ca am stiut tot timpul unde

este si ca am urmatit-o, din nou, cu ajutorul agentiei! Privirea urata pe care mi-o trimite imi arata ca am dreptate, dar nu spune nimic. Poate s-a invatat deja cu gandul ca intotdeauna o sa vreau sa stiu unde este si ce face!

-Disparitia ta a speriat o gramada de lume si multe persoane te cauta!

Stiu ca prin asta imi spune, pe ocolite, cat de speriata a fost si ea.

-Iubito...

-Nu! ma intrerupe amanintandu-ma cu un deget. Acum mananci, iti iei medicamentele si dormi. Avem timp sa discutam si mai incolo, cand te vei face bine!

Atitudinea ei autoritara imi aminteste de momentul cand s-a intors aici, la cabana, dupa ce a aflat de dosar. Ador la fel de mult sa o vad asa, nervoasa si vibrand, ca si atunci cand este timida si se inroseste. Adevarul e ca o ador oricum. Nu am crezut in viata mea ca o sa ajung sa fiu atat de topit dupa o femeie! Dar asa sunt. Topit cu totul! A pus stapanire pe fiecare gand al meu. Pe naiba! A pus stapanire pe mine! Ma trezesc cu gandul la ea si adorm tot asa, pentru ca noaptea sa imi bantuie visele.

-Vreau sa iti schimb pansamentele! imi spune dupa ce am lins si farfuria cu felul doi si am inghitit si pastilele pe care mi le-a intins.

Gandul ca o sa fie din nou aproape de mine si o sa-i simt mainile pe corp ma face sa zambesc incantat, fara sa-mi pese de chinul de a ma ridica din nou. Atata doar ca acum sunt complet dezbracat si, tinand cont de asta, nu cred ca mai

suport sa o vad in genunchi in fata mea. Ar fi prea mult si pentru mine si pentru ea.

Dar Violet ma surprinde cand imi intinde o pereche de boxeri si una de pantaloni scurti si iese sa duca farfuriile, lasandu-ma singur sa ma descurc cu imbracatul si destramandu-mi visele erotice.

Insa ele revin din nou cand isi reia pozitia in genunchi intre picioarele mele si ma incercuieste cu bratele in timp ce desface fasiile din jurul abdomenului meu. Fata ii e aproape de pieptul meu si ii simt respiratia pe piele, facandu-ma sa ma infior si sa sa inghit in sec. Imi este foame din nou dar, de data asta, imi este foame de ea. In ciuda durerii care ma chinuie, nu pot sa nu-mi doresc sa o simt din nou in bratele mele si sa sa ma scufund in ea.

Ii cuprind mijlocul in brate, tinand-o nemiscata si imi sprijin fruntea de a ei.

-Spune-mi ca m-ai iertat! ii soptesc cu un oftat si ii astept cu teama raspunsul.

O simt crispandu-se in bratele mele, dar nu se retrage.

-Dominic...

-Iti promit ca nu o sa mai incerc niciodata sa iti impun ceva! Voiam doar sa te stiu in siguranta, sa fiu sigur ca nu vei pati nimic!

Se ridica in picioare si face cativa pasi prin camera, apoi se intoarce spre mine cu mainile in solduri. Oh, asta nu-i bine! De cate ori a facut asta, ne-am certat!

-Nu ai inteles nimic, Dominic! imi spune cu glas tremurat si din care ii razbate nervozitatea. Nu de asta am plecat!

-Atunci explica-mi tu! aproape ca strig. Nu imi spui niciodata ce gandesti sau simti, iar eu pot doar sa banuiesc! Sa fac supozitii si sa incerc sa ghicesc! Spune-mi cu ce am gresit de ai plecat fara sa-mi spui un cuvant! Ce te-a facut sa fugi de *mine!* adaug cu inversunare in timp ce uit de orice durere si ma ridic brusc in picioare.

O vad pufaind de cateva ori, ca o oala sub presiune, si de-abea astept sa izbucneasca, sa spuna ce are de spus.

-Vrei sa stii de ce? striga intr-un sfarsit. De asta! arata cu mana spre mine.

Privirea imi fuge in jos pe corpul meu, fara sa inteleg nimic. De asta! Care asta? Ce...? Privirea mi se opreste pe partea din mine aflata in pantaloni si care e tare tocmai datorita atitudinii ei. O, nu! Doar nu se refera la... Ce naiba?!

-Iubito, nu mi s-a parut sa avem vreo problema legata de... *asta*! ii spun nedumerit.

-Ce? tresare Violet si se face precum un rac cand intelege la ce ma gandesc. Nu la *aia* ma refeream! balmajeste ferindu-si privirea de zona respectiva. Ma refeream la situatiile in care te pui! Uita-te la tine!

Ma uit din nou la mine, usurat din cale-afara ca prima data am inteles gresit, dar tot nu pricep ce vrea sa zica.

-Arati ca scapat din mainile unui macelar! ma lamureste cand vede ca tot nu inteleg. Iti risti viata in fiecare secunda si vrei sa o faci si dupa ce operatiunea asta, sau ce naiba o fi, se termina! Continui sa o faci pana cand un tip va avea mai mult noroc decat tine si va reusi sa...

Se opreste, tragand aer adanc in piept, incercand sa-si

opreasca lacrimile. Si, in sfarsit, pricep si eu la ce se refera!

Strabat distanta care ne desparte si o trag in bratele mele, atat de strans cat imi permit ranile. Violet isi pune capul pe umarul meu si isi trage nasul intre doua suspine.

-M-ai speriat! ii soptesc usurat in par. Credeam ca esti nemultumita de altceva!

Pumnul pe care il primesc in umar ma face sa gem si imi aminteste ca are mult mai multa forta decat arata statura ei fragila.

-Numai la *aia* te gandesti?! bombane, dar ii simt zambetul pe pielea mea.

-O, da! recunosc razand. De cand te cunosc pe tine, numai la *aia* ma gandesc! Dar inteleg la ce te referi! ii spun ridicandu-i fata spre mine si acum sunt serios. Iubito, viata nu iti da nici o garantie! Pot fi un simplu contabil, dar asta nu inseamna ca nu pot sa mor tanar de... infarct, sau intr-un accident de masina!

-Dar un contabil nu se joaca de-a toreadorul cu moartea, fluturandu-i permanent o carpa rosie in fata! imi raspunde la fel de serioasa, privindu-ma in ochi. Si eu doresc sa te stiu in siguranta, sa nu ma mai tem de fiecare data cand pleci ca te vad pentru ultima oara!

Privesc femeia minunata din bratele mele si sunt mai mult decat fericit! Da, ii este greu sa spuna ce simte si trebuie sa o fortez ca sa scot ceva de la ea, dar ii pasa de mine mai mult decat a facut-o oricine altcineva. S-a intors intr-un suflet atunci cand a aflat ca am disparut si ma oblojeste ca cea mai sexi asistenta! Ce as putea dori mai mult?

-O sa ma fac contabil, daca asta te face fericita!

Bucuria care i se vede in ochii superbi ma face sa ma gandesc ca pot fi si gunoier, doar sa o vad multumita!

-Daca te faci contabil, tot o sa mori de tanar! imi spune si pare speriata din nou.

-Poftim? intreb nauc.

-O sa mori de plictiseala! adauga zambind.

-Mda..., recunosc. Sau de atac de cord, produs de tine, cand o sa-ti manifesti din nou nemultumirea legata de *asta* sau de *aia* fara sa specifici exact la ce anume te referi, rezumandu-te doar sa areti spre mine!

***

Urmatoarele zile au trecut extrem de repede, mai ales ca, in majoritatea timpului, am dormit. Taieturile mi s-au inchis si am scapat fara infectii, dar inca ma dor la miscari bruste.

Violet a refuzat categoric sa doarma in pat cu mine, chinuindu-se pe canapeaua din livingul de la parter insa, daca ma gandesc mai bine, a fost un lucru intelept. Tensiunea sexuala dintre noi tot creste, mai ales ca au trecut aproape trei saptamani de cand n-am mai facut dragoste dar, la cat de dor ne e unul de altul, as ajunge sa sangerez din nou in doi timp si trei miscari. Asa incat, ne-am multumit cu cateva saruturi si cu asteptarea.

Dar nu este numai tensiune sexuala. Mai sunt doar cinci zile pana la data tranzactiei si nici unul din noi nu am avut curajul sa deschidem subiectul sensibil. Si nici nu i-am povestit ce am patit. Am ocolit sa spargem bula de liniste in care ne aflam, stiind ca urmeaza o furtuna.

-Spune-mi ce s-a intamplat! imi sopteste dupa ce imi schimba din nou bandajele si se aseaza in poala mea, punandu-si capul pe un umar. Cine ti-a facut asta!

Imi abtin un oftat si ma gandesc ce anume sa ii spun, in asa fel incat sa nu se sperie si mai mult.

-Omul lui Miller, marturisesc intr-un sfarsit. Acelasi care data trecuta a ratat.

Violet ma priveste cu ochii mari si stiu ca e speriata, dar nu zice nimic, asteptand sa-i povestesc eu totul.

-M-a asteptat la mine acasa si m-a surprins. Ma gandeam... la tine, recunosc eu, si nu am fost atent. Spunea ca pentru el reprezint un contract neterminat si m-a cautat in toti anii astia. Stia ca nu am murit, habar nu am de unde, dar faptul ca mi-am schimbat numele si agentia mi-a ascuns urmele i-a ingreunat sarcina. Norocul meu a fost ca tipul era putin nebun. Spunea ceva despre faptul ca, daca glontul nu m-a omorat, trebuie sa incerce altfel. Asa ca a incercat sa ma injunghie. Daca ar fi folosit o arma, eram mort demult.

O simt incordandu-se si bratele ei ma strang mai tare in timp ce lacrimile scurse de pe obrajii ei ajung pe pielea mea.

-Ne-am luptat si am fost mai bun decat el, chiar daca m-a taiat de cateva ori. Dar am stiut ca trebuie sa plec si sa ma ascund fiindca, mai mult ca sigur, a spus si altora despre mine. Insa am facut sa para ca a reusit, ca cei interesati sa creada ca m-a omorat si mi-a ascuns cadavrul. Imi pare ca te-ai speriat cand ai vazut apartamentul!

-Dar el stie adevarul! imi spune tresarind. Si o sa continue sa te caute!

Ochii ei ma privesc speriati si stiu ca trebuie sa ii spun adevarul, chiar daca ma va uri dupa asta si va fugi din nou.

-Nu o sa ma mai caute niciodata! marturisesc cu voce sparta.

Pentru o clipa, nu pare sa inteleaga, apoi realitatea isi face loc.

-L-ai omorat?! ma intreaba in soapta.

-Da! recunosc, asteptandu-ma ca Violet sa-mi sara din brate si sa se uite la mine ca la un criminal.

Dar nu se intampla asta! Din contra, se lipeste mai mult de mine si imi spune cu glas hotarat:

-Foarte bine! Si ce-ai facut cu el? Unde l-ai ascuns?

Inchid ochii pentru o clipa, surprins de reactia ei. E ca o leoaica ce isi apara puiul!

-Nu am avut prea mult timp la dispozitie si pierdeam sange. Trebuia sa ma misc repede si sa ma si ascund inainte sa-mi pierd cunostinta. E in portbagajul masinii mele, pe care am ascuns-o in padure, in spatele cabanei.

Ramanem nemiscati minute bune, fiecare cu gandurile lui. Nu-mi vine sa cred ca nu fuge de mine, ba chiar m-a laudat pentru ce am facut! Stiu ca era un criminal cu sange rece si exista varianta el sau eu, dar niciodata nu mi-a facut placere sa omor! Si, pentru nimic in lume, nu as fi crezut ca Violet e atat de dura incat sa nu ii pese de un om. Sau asta poate sa insemne ca ii pasa atat de mult de mine incat restul nu mai conteaza. Dar tot se va supara pentru ce urmeaza!

-Iubito, trebuie sa iau legatura cu agentia! Sa stabilim un plan si ce avem de facut! Mai sunt doar cinci zile!

De data asta sare din bratele mele.

-Nu! Cineva de la agentie tradeaza! striga la mine si eu raman cu gura cascata.

-De ce crezi asta? reusesc sa o intreb cand imi revin.

-Gandeste-te, Dominic! De unde ar fi stiut tipul asta ca traiesti si unde sa te caute? Numai cineva din agentie putea sa-i spuna!

Banuiam si eu asta, dar tot nu pot sa cred ca unul dintre putinii oameni care stiu despre mine ar trada! Insa ceea ce imi spune in continuare ma lasa masca.

-Si Jason spune ca unul dintre voi tradeaza! Si eu il cred!

Poftim?!?

Capitolul 27

VIOLET

Uluirea de pe fata lui Dominic ma face sa imi doresc sa fi avut un aparat de fotografiat.

-Jason spune..., incepe el, apoi se opreste scuturand din cap. *JASON??* Ce dracu' cauta Jason in discutia asta?

Oh, Dominic chiar e la un pas de infarct din cauza mea! E turbat de furie si aproape scoate flacari pe nari, ca un balaur!

-Iubitule, stai sa-ti explic! ii spun cu voce mica, sperand sa

nu ma omoare inainte sa ma justific si ma dau cativa pasi in spate.

Ma priveste cu sprancenele ridicate, apoi isi scutura din nou capul.

-Oh, nu! Nu ma ameti acuma cu *iubitule*, ca nu scapi! si se intinde dupa mine.

-E al treilea agent! strig in timp ce o iau la fuga pe scari in jos, ceea ce il face pe Dominic sa se opreasca brusc din urmarire.

-De unde, Doamne iarta-ma, stii tu asta? ma intreaba uluit. Nici eu, nici Tim nu stim cine este!

-Iti spun daca imi promiti ca nu ma omori! ii spun razand.

Dar Dominic nu rade, doar ma priveste incredul, de parca m-ar vedea pentru prima data.

-Nu stiu, Violet! In momentul asta, singurul lucru la care ma pot gandi este ca mai e loc de un cadavru in portbagajul masinii mele! La cat esti de micuta, incapi usor!

La dracu'! Doar nu vorbeste serios, nu-i asa?! Dominic are aceeasi fata impasibila, din care nu inteleg nimic, pe care o avea si in ziua in care ne-am reintalnit in club si s-a prefacut ca nu ma cunoaste.

-Voi nu stiti cine este, dar el va cunoaste! spun repede cand incepe sa coboare scarile spre mine. Stia cine esti cand m-a cautat la club si asa a aflat despre... noi! Cand i-am cerut motorul, eram disperata sa ajung aici si am recunoscut ca imi trebuie ca sa caut pe cineva. A facut imediat legatura cu disparitia ta si mi-a spus cine este. Ma crezi, nu-i asa?

Am turuit totul dintr-o suflare, sperand ca asta il va opri.

Dar nu, se apropie de mine la fel de nervos si imi inchid ochii strans cand se opreste la un pas distanta si ridica mainile spre mine.

Insa nu simt nimic sa-mi stranga gatul! Palmele i se odihnesc pe obrajii mei si imi ridica fata spre el, asteptand sa deschid ochii.

-Iubito, ma intreb cum ai scapat cu viata pana acum! Atragi problemele precum atrage mierea mustele!

Privirea lui imi cerceteaza chipul, parca incercand sa inteleaga cum functionez sau ce am in minte. Apoi imi zdrobeste buzele cu un sarut ametitor. Limba lui o tachineaza pe a mea, apoi imi musca buzele si iar ma gusta pana cand simt ca ametesc din lipsa aerului. Abia acum ma lasa sa respir, dar nu prea mult. Ma trage pana la canapeaua pe care ma tranteste nu prea elegant si se apleaca asupra mea fara sa ma atinga, sustinandu-se in maini, exact cum a facut-o si in ring cand ne-am "batut".

-In momentul asta, nu-mi pasa de operatiune, de Jason sau de Tim! O sa fac dragoste cu tine pana o sa imi spui *iubitule* privindu-ma in ochi, nu cand sunt inconstient, nu fugind de mine, si o sa recunosti ca ma iubesti! Preferabil inainte sa sangerez pana la moarte!

Oh, Doamne!

Nu stiu de ce sa ma tem mai mult: de un Dominic super-excitat si partial nervos, de ceea ce doreste sa-i spun si nu stiu daca sunt pregatita sa o recunosc, sau de faptul ca nu-i pasa ca-si poate redeschide ranile!

-Nu vrei mai bine sa mergem in dormitor inainte sa te

ranesti prea tare? il intreb cu cel mai dulce glas al meu, iar el ma priveste cu ochii mijiti, incercand sa afle ce pun la cale.

Ma saruta din nou de parca de asta ar depinde viata lui, iar eu accept bucuroasa sa ii dau ceea ce are nevoie.

-Orice vrei, iubito, doar nu ma mai fa sa fug dupa tine prin toata cabana, ca o sa lesin inainte sa apuc sa te ating! imi murmura cu buzele lipite de ale mele, iar eu pufnesc in ras.

DOMINIC

Ma trezesc cu senzatia ca ceva nu e in regula si ma ridic brusc in sezut, fapt ce ma face sa gem sonor de durere. La dracu'! Am uitat de taieuri!

Dar uit imediat de tot cand observ ca sunt singur in pat. Pe perna de langa mine e asezat un bilet in asa fel incat sa il observ imediat. Nu, nu, nu! Gandul ca a plecat din nou imi taie respiratia si il citesc repede.

"Nu lipsesc mult. V."

Putine cuvinte si nici o explicatie, dar suficient sa rasuflu usurat. Nu a fugit din nou, asta e tot de conteaza. Dar nelinistea cu care m-am trezit ma insoteste si la dusul pe care il fac in graba. Unde naiba putea sa plece? Ceva imi spune ca iarasi a avut o idee in capul ala frumos al ei si asta nu e bine.

Femeia asta imi va aduce moartea! E atat de imprevizibila incat o sa ma omoare de inima!

Ma imbrac cat de repede imi permit ranile si incerc sa nu privesc spre pat ca sa nu-mi pierd mintile. Din nou! Cearceafurile mototolite imi amintesc de modul in care am

facut dragoste cu ea nu cu mult timp in urma si de faptul ca am uitat tot ce i-am cerut sa-mi spuna. Nu mi-a spus ca ma iubeste, dar mi-a aratat-o.

Faptul ca am stat inchisi in cabana, singuri, atatea zile, a reusit sa o faca sa iese din cochilia aia a ei mai mult decat a facut-o in ultimele doua luni. Habar nu are cat de des zambeste si rade in ultimul timp si cat este de minunata cand o face! Abia astept sa scape de toate inhibitiile si sa lase trecutul cu totul in urma! Sa lase sa iasa la iveala adevarata Violet! Iar eu voi fi mai mult decat incantat sa fiu cel care sa o descopere!

Gandul imi fuge la ceea ce mi-a spus Violet legat de Jason, ca ar fi al treilea agent. Daca stau bine si ma gandesc, reactia lui cand m-a vazut la club a fost destul de ciudata. Nu parea surprins ca sunt acolo, ba chiar parca se astepta sa ma intalneasca. Mirarea lui a provenit din faptul ca intrebarile lui despre Violet l-au adus la mine si parea deranjat cand a inteles ca suntem impreuna.

Adevarul este ca si pe mine ma deranjeaza nespus de mult faptul ca ei doi par sa se cunoasca destul de bine si nu inteleg de ce naiba are Violet atata incredere in el. Ca sa nu mai spun ca tipul si-a deconspirat pozitia spunandu-i ei lucruri de care nici eu, nici Tim habar nu avem! E ca si cum Violet este pe post de confidenta pentru toti cei implicati in aceasta operatiune! Eu, Tim, Jason... Ba chiar nici Tony si nici chiar Miller nu s-au sfiit sa vorbeasca in fata ei. Cum naiba face asta? Caci daca ar fi sa desenez o harta cu toate persoanele implicate pe care le cunosc, Violet ar fi in centrul ei, cu legaturi directe cu absolut toti.

Faptul ca Violet stie prea multe incat sa fie bine pentru sanatatea ei imi da fiori reci pe sira spinarii. Parca soarta doreste sa imi faca in ciuda! Cu cat doresc eu mai mult sa o feresc de tot rahatul asta, cu atat ea devine mai implicata, cu voie sau fara voie uneori.

Si totusi, Violet are dreptate. Este ciudat cum, tocmai acum, tipul ce zace la mine in portbagaj m-a gasit. Imi amintesc ca a lui a fost vocea de la care am auzit prima data despre Miller, pe cand supravegheam un depozit in care pusesem microfoane, ca dupa doua zile sa fim atacati.

Daca au gasit microfoanele, de unde au stiut ce agenti le-au pus ca sa ne atace exact pe noi patru? Nu puteau afla decat de la cineva din cadrul agentiei. Aceeasi persoana care acum m-a dat pe mine in vileag. Dar cine? Despre faptul ca traiesc au stiut initial doar trei persoane: directorul agentiei, adjunctul lui si Max, fostul meu partener. Acum, mai stiu Tim si Jason si, probabil, contactele lor. Iar una din aceste sapte persoane tradeaza, mai mult ca sigur fiind pe statul de plata a lui Miller.

Sunetele care se aud de afara ma fac sa-mi apuc in graba pistolul ascuns printre haine ca sa nu-l gaseasca Violet si cobor la parter asteptandu-ma la ce e mai rau. Dupa zgomot, o masina si doua mototociclete au oprit in fata. Si, pentru prima data, ma bucur ca Violet e plecata.

Insa raman socat cand pe usa intra nimeni alta decat ea, urmata indeaproape de... Tim si Jason.

Inainte sa apuc sa reactionez in vreun fel, Violet se apropie de mine si isi impleteste mainile dupa gatul meu si ma saruta usor.

-*Iubitule*, imi spune privindu-ma in ochi si zambind, inainte sa ma certi din nou, ar fi mai bine sa iti asculti colegii!

Deci de asta a plecat! Iar si-a facut ea un plan la care nimeni cu mintea intreaga nu s-ar fi gandit si, fara sa discute cu mine, din nou, l-a si pus in aplicare!

Cei doi ne privesc incercand sa-si ascunda zambetele, in timp ce Tim clatina exasperat din cap. Ma uit din nou la ochii violeti ce ma privesc increzatori si nu ma pot opri sa ii soptesc pervers la ureche:

-Iubito, de-abea astept sa te *cert* mai tarziu! Dar acum vii cu mine! devin serios in timp ce o trag in bucatarie, inchizand usa dupa noi. Ce naiba e cu tine? Tocmai ce mi-ai atras si tu atentia ca avem o cartita printre noi si pleci si vii cu astia doi incoace!

-Dominic, asculta-i cateva minute! Stiu ca in Tim ai incredere deplina, altfel nu mi l-ai fi salvat in telefon ca sa am la cine sa apelez in caz de nevoie. Iar in Jason am eu incredere! Nu ma intreba de ce, dar am! Spune-i instict, sau fler, sau cum ii ziceti voi, dar asta simt! Voi trei sunteti aici, in miezul actiunii si, implicit, in cel mai mare pericol. Inainte sa luati legatura cu agentia, spuneti fiecare ce stiti si, poate, impreuna, va ve-ti da seama cine tradeaza si ce aveti de facut! Te rog, Dominic!

Ochii frumosi ai lui Violet ma privesc rugatori si plini de speranta ca o sa accept. Si nu pot sa nu ii dau dreptate! Intr-adevar, facand schimb de date toti trei, poate putem sa-i dam de cap acestei povesti.

-Ok, Violet, sa incercam si sa vedem ce iese! accept cu un oftat.

Ma intorc in camera in care cei doi s-au facut comozi pe cate un fotoliu, asteptand ca eu sa ma hotarasc ce vreau si ma asez pe canapeaua din fata lor, privindu-i incordat.

-Sa inteleg ca te-a convins si pe tine sa facem asta? ma intreaba Tim razand.

-Sunteti aici si, in definitiv, are dreptate! recunosc eu.

Toti trei ne intoarcem privirile spre bucataria unde Violet, senina si fara sa ne bage in seama, pregateste filtrul de cafea stiind ca urmeaza o noapte lunga.

-O sa ai o gramada de probleme cu incapatanata asta! spune incet Jason fara sa-si ia privirea de la ea.

-Da, stiu! recunosc oftand cu ochii pe bruneta mea superba. Dar n-as schimba la ea nimic!

Parca simtind ca despre ea vorbim, Violet se uita noi, apoi imi zambeste timid.

-Acum, daca va puteti lua ochii de pe iubita mea, poate imi spuneti si mie ce ati mai aflat in ultimele zile de cand eu sunt blocat aici! le spun in timp ce ma incrunt la Jason ce inca se uita la Violet in ciuda celor spuse de mine. Sau, si mai bine, spune-mi cum ai ajuns sa o cunosti pe Violet, Jason.

Acesta se intoarce tresarind spre mine si ma priveste incruntat.

-A venit la mine sa ii repar motorul!

-De fapt, intervine Violet in timp ce aduce o tava cu patru cesti uriase cu cafea, l-am intalnit pe Jason inainte sa te cunosc pe tine, Dominic. Ni s-au intersectat drumurile de vreo doua ori, dar de cunoscut ne-am cunoscut la atelierul pe care eu l-am ales la intamplare, fara sa stiu ca Jason lucreaza

acolo.

Da, care erau sansele ca asta sa se intample?! Fara sa ii pese de privirea mea mirata, se aseaza alaturi de mine pe canapea, ghemuita, cu cana de cafea in mana si sprijinandu-se de umarul meu.

-Tim a fost primul pe care l-am cunoscut dintre voi, atunci cand m-am angajat la club, adauga ea zambind spre satenul care ii zambeste inapoi.

-Ce a zis Tony legat de disparitia mea? intreb incercand sa schimb subiectul spre ceea ce ar trebui sa discutam si regretand ca am parut gelos pe Jason.

-Este extrem de agitat, raspunde Tim. Nu stie ce ai patit sau de ce ai disparut si asta nu-i convine! Mai ales ca totul se intampla atat de aproape de data tranzactiei. Ar fi si mai agitat daca ar stii ca ai aflat ca va avea loc pe cinsprezece august la dana 54, dar asa...

-Stai putin! tresar surprins. De unde stii ca acolo va avea loc tranzactia?

-De la Violet! Lui nu i-ai spus? o intreaba mirat pe ea.

-Pai..., lungeste ea cuvantul, am plecat inainte sa apuc sa-i spun ce am aflat la pranzul cu Miller. Dar ti-am spus tie!

-Ai luat pranzul cu Miller? o intreaba socat Jason. Si tu stiai? se intoarce spre mine.

Il ignor cu desavarsire si ma intorc spre bruneta ce ma priveste cu un aer nevinovat.

-De ce nu mi-ai spus cand te-ai intors? o intreb incruntat.

-I-am spus lui Tim! Tu erai prea ocupat sa sangerezi! imi raspunde senina, ca si cum n-ar fi gresit cu nimic.

-Ma lamuresti si pe mine cum ai ajuns sa iei masa cu Miller? intreaba din nou Jason, exasperat.

-El m-a invitat, cand l-am insotit pe Tony la dineul organizat de Miller. La dineu am aflat data si a doua zi, locul.

Violet explica totul pe un ton linistit, ridicand usor din umeri si ignorand total privirile noastre uimite.

-Si tu ai lasat-o sa se duca? ma intreaba si mai socat Jason.

-Bineinteles ca nu! marai spre el fara sa ii dau amanunte, caci inca ma infurii cand imi amintesc cum s-a strecurat de langa mine lasandu-ma dormind.

-Baieti! ne calmeaza Violet exasperata. Stiti cand si unde, acum mai trebuie sa aflati cine e papagalul, sau cartita, sau cum ii spuneti voi. Cine mai stie de operatiune?

-In afara de noi trei, agentii nostri de contact, dar cred ca fiecare dintre noi garanteaza pentru agentul lui, altfel nu i-am fi ales, explica Tim. Si ar mai fi directorul nostru, Scott Darwin si adjunctul lui, James Parker.

O simt pe Violet incordandu-se langa mine si mainile ii tremura atat de tare, incat ii iau repede cana de cafea, inainte s-o verse pe ea.

-Iubito? o intreb ingrijorat de paloarea din obraji.

-James Parker..., sopteste ea speriata. E un tip inalt si slab, saten, cu ochi albastrii, la vreo patruzeci de ani?

-Da! raspundem toti trei in cor, cu privirile fixate pe ea.

Violet inghite in sec, sonor, apoi ma priveste cu ochi mari.

-Am cunoscut un James Parker la dineu! Si l-am vazut povestind si razand cu Miller!

Capitolul 28

DOMINIC

Cuvintele lui Violet cad ca un bolovan intre noi, socandu-ne.

-Iubito, esti sigura ca ai retinut bine numele? reusesc sa o intreb cand imi revin din uimire.

-Chiar daca Tony mi-a prezentat o gramada de persoane, am incercat sa retin cat mai multe nume si chipuri! imi explica la fel de speriata. Pe el l-am retinut din doua motive: din cauza prenumelui, si imi o arunca o privire pe care doar eu o inteleg, si din cauza ca l-am vazut discutand destul de mult cu Miller. Sa zicem, insa, ca ma insel. Atunci de unde stiu cum arata unul din sefii vostri?

Are perfecta dreptate! Toate astea adunate sunt mai mult decat simple coincidente!

Tim injura birjareste si se ridica din fotoliu, incepand sa se plimbe prin camera. Dar nu asta ma nelinisteste ci faptul ca privirea i se opreste cateva secunde pe Violet, apoi ma priveste pe mine, oftand. E clar ca agitatia lui are ca motiv si ceva legat de bruneta, ceva ce nu are de gand sa spuna in fata ei.

Este deja tarziu in noapte si noi inca ne invartim in jurul

cozii. Nu operatiunea de capturare a drogurilor si a celor implicati ne face probleme. Asta e ceva pe care o va organiza agentia. Ei vor stabili numarul de efective pe care le vor mobiliza si vor stabili tactica de apropiere si asalt. Problema noastra este cum sa facem sa-l anuntam pe Scott Darwin ultimele noutati fara ca jegul de James Parker sa afle ca stim despre el si sa il impiedicam sa il anunte pe Miller.

Un simplu telefon nu poate rezolva problema. Cand persoane aflate atat de sus in ierarhie sunt implicate, nu poti, pur si simplu, sa dai un telefon si sa acuzi! Ne trebuie dovezi concludente, solide, inainte de a face asemenea acuzatii. Chiar daca noi trei o credem pe Violet, va fi doar vorba ei impotriva lui Parker. Atat, nimic palpabil! Pe langa asta, exista o mare posibilitate ca acesta sa nu fie singurul manjit din agentie. Mai mult ca sigur ca mai are in jurul lui unul sau doi oameni care ii culeg informatii!

-De ce nu-l chemati pe Darwin aici? propune Violet cand vede ca nu ajungem nicaieri.

Toti trei ne uitam surprinsi la ea. Are ochii mici si e molesita de somn, fiind aproape adormita pe umarul meu, dar are cea mai buna idee. Problema e cum sa il contactam fara sa afle Parker!

-Ma duc eu sa il aduc maine dimineata! se ofera Jason. Voi reusi cumva sa ma descurc sa ajung la el fara sa ma vada Parker!

Si astea fiind zise, nu ne mai ramane decat sa asteptam dimineata.

***

Zorii zilei ma gasesc tot treaz, privind-o pe Violet. Doarme in bratele mele, ghemuita ca o pisicuta. Genele lungi si intoarse arunca umbre usoare pe obrajii usor imbujorati de caldura imbratisarii noastre, in timp ce buzele rozalii si carnoase sunt usor intredeschise, parca invitandu-ma sa le sarut. Inca ma minunez de cat e de frumoasa si nu pot sa cred ca am norocul sa fie a mea! Dar frumusetea ii provine din toata fiinta ei! Pe langa fata de papusa, ochii minunati si trupul bestial, firea ei te cucereste! Da, este incapatanata din cale-afara si rebela, dar are are si o bunatate si un devotament de laudat!

Ma abtin cu greu sa nu o trag sub mine si sa fac din nou dragoste cu ea, incercand sa-mi amintesc cat e de obosita si ca nu suntem singuri, asa ca ma strecor din pat cu regret, acoperind-o mai bine, si cobor la parter.

-Jason a plecat deja! imi spune Tim in timp ce priveste pe fereastra, tinand o cafea in mana. Violet mai doarme? se intoarce spre mine zambind.

-Da, oftez amintindu-mi de cearcanele pe care le are din nou. Acum spune-mi ce a fost cu privirea pe care mi-ai aruncat-o ieri!

-Cand mi-am trimis raportul si am anuntat cand are loc operatiunea, am fost intrebat de unde stiu. Iti poti da si tu seama ca voiau sa fie siguri de sursele noastre, doar nu puteau sa accepte pur si simplu sa organizeze toata operatiunea pe un simplu zvon! Asa ca le-am spus de Violet, fara sa le dau nume, si ca a aflat totul chiar de la Miller. Problema e ca, daca Parker a aflat asta, atunci si Miller stie. Nu ii va fi greu sa faca legatura si sa isi dea seama ca este

vorba despre Violet!

Imi inchid ochii strans cand ma gandesc ce inseamna asta: o va cauta si va incerca sa o elimine! Si chiar daca nu va reusi sa o faca in urmatoarele zile, daca Miller reuseste cumva sa scape cu viata, Violet va avea mereu un criminal pe urmele ei!

-Imi pare rau, Dominic! imi spune Tim cu regret. Nu credeam ca o sa se ajunga aici! Tot ce putem spera e ca Darwin sa ne creada si sa reusim sa ii prindem pe toti!

Dupa cateva ore, Tim se intoarce cu un Scott Darwin mai mult decat nervos si suparat ca a fost carat aiurea, in mijloc de padure. Dar, cand ii povestim totul intelege de ce am procedat asa.

-As vrea sa vad daca femeia asta il poate identifica pe Parker dintr-o poza! ne spune el sceptic, scotand cateva poze cu barbati si intinzandu-le pe masa.

-Ma duc sa o trezesc! spun resemnat.

-Stai putin! Vrei sa spui ca e aici?! ne priveste uluit.

Prefer sa nu ii raspund la intrebare si urc oftand. Violet doarme linistita, fara sa aiba habar ce viespar a starnit. Nu ma pot opri sa ii sarut gura dulce si sa zambesc cand geamatul ei usor imi gadila urechile.

-Iubito, Darwin e jos si vrea sa vorbeasca cu tine!

Ochii i se deschid imediat si ma priveste speriata.

-De ce cu mine?

-E de la sine inteles ca vrea sa ii povestesti totul, iubito! Mai ales ca a aflat ca e implicata si mana lui dreapta! E de-a dreptul furios! O sa te puna sa il identifici pe Parker din mai

multe poze, ca sa fie sigur ca nu gresesti! o pun in tema, dar nu pare mai calma. Stai linistita, noi trei te sustinem!

Zambetul pe care mi-l ofera imi creste inima in piept, dar nu imi alunga nelinistea din suflet cand ma gandesc ca, la ora asta, mai mult ca sigur ca Miller o cauta deja.

Se schimba repede de haine si, dupa o scurta raita la baie, apare trecandu-si mana prin parul despletit.

-Cum arat?

-Minunat! Frumoasa. Si sexi! marai langa urechea ei, inainte sa ii musc usor pielea catifelata a gatului. Perfecta! adaug si apoi o sarut.

Putin imi pasa ca jos ne asteapta trei barbati nervosi, dintre care unul imi este sef. Pot sa astepte! In momentul asta mi se pare mult mai important sa o sarut pe Violet. Asa ca o fac. Temeinic si fara echivoc. Cu disperare aproape, iar ea imi raspunde la fel.

Coboram la parter tinandu-ne de mana, iar Darwin se incrunta cand ne vede mainile impletite. Nu ii trebuie prea multe ca sa isi dea seama cum sta treaba, dar asta este si scopul meu. Vreau sa stie ce reprezinta Violet pentru mine si sa se comporte ca atare cu ea, nu sa o trateze ca pe un martor oarecare.

In ciuda nelinistii pe care a afisat-o mai devreme, Violet ii raspunde cu promtitudine lui Darwin la intrebari si ii povesteste senina despre intalnirile cu Miller. Ii da detalii si nume pe care nu ni le-a spus nici noua si realizez ca patru barbati o soarbem din priviri in timp ce povesteste, uimiti de atentia si concentrarea de care a dat dovada in situatii in care multi

dintre noi si-ar pierde cumpatul, de puterea ei interioara.

-Cred ca ma intelegi daca sunt sceptic in ce priveste tradarea lui Parker! ii spune Darwin.

-Va inteleg perfect! raspunde Violet. Si am inteles ca doriti sa il identific, banuiesc din pozele de pe masa.

Violet ia teancul de poze si noi asteptam verdictul cu sufletul la gura, tinandu-ne respiratiile. Indeparteaza rapid primele poze, apoi se opreste brusc.

-El este cel ce mi-a fost prezentat ca James Parker! spune sigura pe ea in timp ce ne arata poza aleasa.

Din poza color ne zambeste larg cel in care am avut incredere cu propriile noastre vieti.

Injuraturile colorate care scapa tuturor nu par sa o deranjeze pe Violet. E doar multumita ca o credem. Si o inteleg, caci imi aduc aminte de ceea de mi-a povestit, despre faptul ca atunci cand l-a acuzat pe directorul orfelinatul, nimeni nu a crezut-o.

Dar Violet devine din ce in ce mai indiferenta la discutiile noastre si ne surprinde pe toti cand urca in dormitor, scuzandu-se. Iar eu, oricat as incerca sa ma concentrez pe ceea ce spun barbatii de langa mine, ma gandesc doar la ce a facut-o sa reactioneze asa. E ca si cum, dintr-o data, nu o mai intereseaza nimic.

-Vin imediat! murmur atunci cand mintea mi-e mai mult in dormitor decat la ceea ce se intampla in jurul meu.

O gasesc privind pe geam, cu mainile incolacite in jurul ei, ca si cum i-ar fi frig.

-Violet, ce s-a intamplat?

Imi arunca o privire scurta, ridicand usor dintr-un umar, in acelasi gest copilaresc si adorabil care ii este caracteristic.

-Nimic. Totul! sopteste usor, dar tristetea din vocea ei o tradeaza.

-Vino aici! ii spun, asezandu-ma pe pat.

Se apropie cu pasi mici si se opreste in fata mea. O trag in poala mea, cu fata la mine, facand-o sa-si puna picioarele in jurul meu.

-Ceva s-a intamplat! ii soptesc sprijinindu-mi fruntea de a ei. Te implor, macar o data, spune-mi la ce te gandesti! Spune-mi ce te-a intristat atat de tare!

-Mi-e teama! recunoaste cu un oftat dupa cateva secunde, ascunzandu-si fata in gatul meu si cuprinzandu-mi mijlocul cu bratele.

Mainile mele o cuprind cu totul si o lipesc cat pot de mult de mine, incercand sa-i arat ca sunt aici pentru ea, sa-i insuflu putere, chiar daca vorbele ei reflecta ceea ce simt si eu.

-De ce ti-e teama, iubito?

-Ca o sa patesti ceva... Ca o sa te pierd... Ca o sa raman singura din nou... Cu cat va auzeam mai mult planuind totul, cu atat imi dadeam seama cat de periculoasa e situatia. De aceea am plecat. Mai bine sa nu mai stiu la ce te expui!

-Ti-am promis ca o sa am grija si o sa ma intorc la tine! ii spun, desi stiu ca nu exista asemenea garantii. Nu mi se poate intampla nimic!

Se trage in spate si ma priveste in ochi neincrezatoare.

-Pentru un tip care lucreaza sub acoperire de atata timp, minti al naibii de prost!

Vorbele ei imi aduc un zambet pe buze si nu ma pot abtine sa nu o sarut. Dulce si tandru, incercand sa ii arat ce simt.

-Iubito, ti-am spus ca nu te-am mintit niciodata! O sa incerc sa ma tin de promisiune si sa ma intorc!

Doua lacrimi mari si cristaline i se preling pe obraji, dar ma surprinde total cu ceea ce imi spune privindu-ma in ochi.

-Te iubesc!

Respiratia mi se opreste in gat si o privesc uimit. Doamne, cat am asteptat sa recunoasca asta!

-Si eu te iubesc! Nici nu stii cat de mult! Atat de mult ca doare! ii soptesc fericit, in timp ce ii depun saruturi mici pe toata fata. Dar as vrea sa stiu de ce mi-o spui acum! Ce te-a facut sa recunosti, in sfarsit?

-Nu vreau sa o fac prea tarziu!

-De ce spui asta? o intreb cu inima batandu-mi nebuneste.

Cateva clipe, sta cu ochii inchisi, parca traind in trecut.

-Nu ti-am povestit niciodata cum a murit James, imi spune cu glas monoton. Era ziua mea, implinisem optsprezece ani si m-a scos in oras. In drum spre casa, m-a sarutat si mi-a spus ca ma iubeste. A fost primul meu sarut! zambeste ea melancolic. Eram asa de emotionata incat nu i-am spus ca si eu il iubesc! Apoi... Directorul a aparut de nicaieri si l-a impuscat... Singura data cand am spus cuiva *Te iubesc,* a fost cand i-am spus-o unui baiat pe moarte, un baiat care si-a dat viata pentru mine! De aceea imi este greu sa spun ce simt. Mi-e teama ca recunosterea sentimentelor mele aduce suferinta!

O, Doamne! Imaginea fetei care a descoperit si pierdut

iubirea in cateva minute imi chinuie sufletul! Nu e de mirare ca ii este atat de greu sa spuna ce simte!

Ramanem imbratisati minute intregi, leganandu-ne usor, in timp ce Violet plange linistit pana adoarme.

-Trebuie sa plecam de aici! le spun celor trei barbati de la parter cand, dupa ce am culcat-o pe Violet si am lasat-o suspinand in somn, am coborat.

-De ce? intreaba Darwin uimit de decizia mea.

-Vreau sa evit sa afle cineva de cabana. Ori, fataiala asta a noastra, venitul si plecatul... Oricare dintre noi poate fi urmarit si nu vreau ca Miller sa afle unde se ascunde Violet.

Si ne-am mutat sediul in apartamentul lui Jason. Dar asta a insemnat, totodata, sa fiu mai mult plecat decat la cabana, lasand-o singura pe Violet in fiecare zi.

Este aproape miezul noptii cand ma intorc la cabana, rupt de oboseala. Maine are loc tranzactia si ma rog sa se termine odata totul.

Dar primul lucru pe care il observ este usa de la intrare, pe jumatate deschisa. Nici in ruptul capului nu ar fi lasat-o asa Violet! Mi-a spus ca o incuie dupa ce plec de fiecare data si nu iese deloc afara. Poate ca, in sinea ei, stie si ea in ce pericol se afla.

Ma apropii usor de geamul sufrageriei, cu pistolul in mana. In jur domneste o liniste deplina. Este atat de liniste incat singurul lucru pe care il aud e inima mea ce bate nebuneste. Incaperea e luminata slab de o singura veioza, dar nu asta ma inspaimanta, ci imaginea ce mi se arata: intreg interiorul cabanei este rascolit!

Fara sa mai gandesc, dau buzna inauntru, cautand-o pe Violet cu privirea.

-Violet! Iubito!

Strigatelor mele le raspunde doar linistea sinistra si, cu fiecare pas pe care il mai fac, mai mor putin. Aproape ca ma astept sa ii gasesc, din clipa in clipa, trupul insangerat. Ultimul loc in care indraznesc sa merg e dormitorul si, pentru o secunda, rasuflu usurat ca nu o vad. Apoi, privirea mi se opreste pe picaturile de sange ce pateaza asternuturile.

Durerea si teama pe care le simt ma rup in doua si fac singurul lucru pe care mai sunt in stare sa il fac, ingenunchez si imi plang amarul, in timp ce mintea imi este blocata pe un singur gand, ca Miller a gasit-o!

Capitolul 29

Dupa minute bune in care privesc pierdut in jur si nu reusesc sa-mi adun gandurile, imi dau seama ca am nevoie de ajutor, ca nu pot sa fac fata situatiei singur. Le trimit un mesaj scurt lui Tim si Jason si doar astept, incercand sa ma concentrez asupra a ceea ce ma inconjoara.

Un singur lucru ma retine de la a-mi pierde mintile: nu este moarta! Daca Miller ar fi dorit asta, trupul ei ar fi fost aici. Sau ar fi existat mult mai mult sange. Deci mai exista o speranta!

Minuscula, infima, dar exista! Si este suficient sa ma convinga ca nu o sa ma opresc din cautarea ei pana nu o sa o gasesc, chiar daca asta imi va ocupa intreaga viata!

Si ma indoiesc ca Miller a venit personal dupa ea! Mai mult ca sigur ca a trimis pe altcineva, caci nu s-a murdarit niciodata pe maini cu sangele victimelor, chiar daca el a fost capul ce a ordonat.

Cand Tim si Jason dau navala, la fel de speriati ca si mine, ma gasesc in sufragerie, cu mainile in par si privind in jur.

-O, Doamne! exclama Jason la imaginea ce i se iveste in fata ochilor. E...?

-NU! ii raspund cu o soapta ingrozita. Dar nu mai e aici! Si sus este ceva sange, dar nu cred ca e al ei.

Se invart si ei prin toata cabana, cautand urme sau ceva care sa ne spuna cine sunt cei care au luat-o pe Violet.

-De ce crezi ca sangele nu este al ei? ma intreaba Tim dupa ce revin si ei din dormitor.

-Nu stiu de ce, dar asa simt. Cred ca Violet i-a spart nasul unuia dintre ei. Asa arata urmele de sange, ca si cum ar fi fost stropite de sus. Nu din pat. La cum arata locul, cred ca Violet dormea cand aia au venit. Toate astea..., si arat spre haosul din jur, au fost facute la nervi. Nu arata ca si cum cineva s-ar fi batut. La dracu'! Poate daca m-as fi intors putin mai devreme...

-Nu te gandi acum la asta! imi spune Tim. Nu aveai de unde sa stii!

Ii arunc o privire incruntata. Doar el mi-a spus ca exista sansa ca Miller sa afle de Violet de la Parker! Ar fi trebuit sa

renunt la absolut tot si sa stau doar cu ea! Dar regretele sunt acum tardive!

-Si crezi ca ea l-a pocnit pe unul dintre ei?! ma intreaba Jason neincrezator.

Fara sa vreau si in ciuda situatiei disperate, nu pot sa imi opresc un zambet.

-Habar nu aveti ce poate Violet! Daca ar fi fost doar unul, acum l-am fi gasit batut mar si legat fedeles! De la zece ani invata sa se lupte! le explic cand le vad privirile mirate. Sper doar ca asta sa nu-i fi infuriat mai mult pe aia!

Toti trei privim in jur si nu stim ce sa facem. Nimic, nici un afurisit de semn, de indicatie incotro s-o apucam! Si totusi, nu renunt! Il aud vag pe Jason vorbind la telefon cu Baldwin, dar nu ma mai intereseaza. Singurul lucru pe care ma concentrez e ceea ce este in jurul meu. Incerc sa imi dau seama exact ce s-a intamplat si sa ghicesc unde ar putea-o duce.

Nu stiu motivul pentru care Miller ar dori-o in viata si asta ar putea fi raspunsul. Daca as afla *de ce,* poate as ghici si *unde!*

-Darwin a spus ca incep sa se agite lucrurile la dana si in curand va incepe nebunia. Dar m-a asigurat ca Violet nu e acolo! Au dus-o in alta parte. Dupa ce se termina totul, toti se vor concentra pe gasirea ei!

Da, *dupa* ce se va termina totul! Asta insemnand o groaza de timp in care Violet e in mana unor criminali si care se pot razbuna pe ea atunci cand vor afla ca planurile le-au fost dejucate!

Zorii zilei incep sa se reverse peste padurea din jur si n-

am ajuns la nici o concluzie. Efectiv nu stim incotro s-o apucam! Singura legatura cu Miller a fost Tony si nici de el nu am cum sa ma apropii acum. Iar Tim a spus ca nici Rodriquez nu a mai dat pe la club de cateva zile, dandu-se la fund si pierzand astfel si singurul fir posibil! Ne-au trebuit trei ani afurisiti ca sa ne apropiem atat de mult de Miller, daca ii pierdem urma acum, nu cred ca o sa-l mai gasim vreodata si, implicit, pe Violet!

La dracu'! Simt ca innebunesc!

-Telefonul! striga Jason dintr-o data. Poate are telefonul la ea si putem sa...

Clatin doar din cap, abatut, in timp ce scot telefonul lui Violet din buzunar. A fost primul lucru la care m-am gandit si eu.

-Era sus, pe noptiera...

Disperarea ca nu pot face nimic ma cuprinde si ma asez pe canapea, simtindu-ma mai pierdut ca niciodata..

Imaginea ei imi sta tot timpul in fata ochilor. Parca o simt din nou langa mine! Ca atunci cand i-a adus pe Tim si Jason aici si s-a asezat lipita de mine... Cand striga la mine, nervoasa cand a aflat de dosar... Privirea pe care o avea cand a venit sa-mi spuna ca vrea sa incerce sa fim impreuna si mi s-a daruit... Modul sublim in care m-am simtit cand m-am scufundat pentru prima oara in trupul ei... Sau ca acum doua nopti, cand am gasit-o asteptandu-ma, adormita pe aceeasi canapea... Modul in care s-a ghemuit la pieptul meu, fericita ca m-am intors intreg, in momentul in care am luat-o in brate si am dus-o sus... Felul in care am facut dragoste in aceeasi noapte si soapta prin

care mi-a spus din nou ca ma iubeste cand am ajuns amandoi la implinire...

Violet... Femeia care, intr-un timp atat de scurt, a devenit centrul existentei mele si pe care nu am putut s-o protejez!

Tot timpul s-a temut pentru *mine*, pentru ce as putea pati *eu!* Nici o clipa nu s-a gandit la propria ei persoana, l-a riscurile la care se expune *ea!* Ii era frica de faptul ca m-ar putea pierde... In schimb, am pierdut-o eu pe ea!

Soneria telefonului lui Jason rasuna puternic in linistea asternuta, facandu-ne pe toti trei sa tresarim. Dar nu ma pot concentra la discutie, asa ca nici macar nu incerc. Prefer sa ma intorc in amintirile mele...

-S-a terminat! aproape ca striga Jason dupa cateva minute, cand inchide telefonul. I-au prins pe toti si au confiscat un container intreg de droguri! Urmau sa il trimita cu un vapor. E cea mai mare captura din tara din ultimii ani!

-Miller si Parker? intreb plin de speranta.

-Niciunul dintre ei nu a fost acolo. Nici Rodriquez. Imi pare rau, Dominic! Dar Baldwin a spus ca ii interogheaza pe cei prinsi, poate afla ceva de Violet.

-Adica toate astea au fost pe degeaba?! urlu nervos. Trei ani de viata de rahat, atatia morti, Violet... Pentru ce? Un container de marfa?!

Furia ma face sa vad rosu in fata ochilor si incep sa lovesc in lucrurile din jurul meu, fara sa mai tin cont de nimic. Tim si Jason nu spun nimic, doar se feresc din calea mea, lasandu-ma sa ma descarc si intelegandu-ma perfect.

Un singur lucru ma opreste din distrugerea pe care o

produc, lucrul la care ma asteptam cel mai putin: soneria telefonului meu care ma anunta ca am primit un mesaj. Mainile imi tremura atat de tare cand vad numele celui care l-a trimis, incat aproape scap telefonul din mana.

Citesc cu voce tare mesajul scurt care imi da speranta si ma umple de groaza in acelasi timp. Nu contine decat o adresa si un cuvant: *grabeste-te!*

-De la cine este? intreaba Tim.

-De la Tony! raspund sec, in timp ce ies furtunos pe usa cu cei doi urmandu-ma indeaproape.

-Dominic, poate fi o capcana! striga la mine, sperand ca ma poate opri.

-Stiu asta, Tim, dar tot e mai mult decat sa stau degeaba! Veniti sau nu? ii intreb in timp ce deja sunt la volanul masinii.

Cei doi se urca si ei si pornim spre adresa aflata undeva la marginea cealalta a orasului. Il aud pe Jason vorbind din nou cu Baldwin si cerand sa ne ne trimita intariri la acea adresa, dar totul este ca in ceata. Nu ma intereseaza acum decat un singur lucru, sa ajung cat mai repede acolo!

Cumva, in sinea mea, stiu ca Tony mi-a trimis mesajul cu un singur scop: sa o salvez pe Violet! L-am vazut atata timp cum o priveste, ea devenind aproape o obsesie pentru el, si stiu ca nu i-ar face niciun rau. Dar ceea ce ma sperie cel mai mult, ce ma face sa fiu cuprins de un fior rece de groaza si ma umple de deznadejde, este ultimul cuvant: *grabeste-te!*

Ca si cum mi-ar spune ca exista posibilitatea sa ajung *prea tarziu!*

Capitolul 30

VIOLET

Senzatia ca plutesc devine din ce in ce mai estompata, lasand locul unei ameteli profunde si unei insuportabile dureri de cap. Un geamat imi scapa printre buzele pe care mi le simt crapate, geamat pe care urechile mele il aud ciudat. Stiu ca eu am gemut, dar suna de parca ar geme altcineva, departe de mine.

Incep sa fiu constienta de mine, de corpul meu ce zace intins pe... o canapea. O canapea?! Dar unde?

Ochii mi se deschid cu greu, pleoapele parand sa cantareasca tone si incerc sa deslusesc ceva din locul in care sunt. O camera uriasa mi se infatiseaza, frumos mobilata, chiar cu mult bun gust, dar care imi este complet straina. Imi fortez trupul sa ignore molesala si ma ridic in capul oaselor, gemand din nou cand simt durere in incheietura mainii drepte. Ma doare de parca as fi lovit ceva...

Apoi, ca o strafulgerare, memoria imi revine, aducand cu ea intreaga grozavie a situatiei mele: am fost... rapita!?

Imi amintesc ca il asteptam pe Dominic si cred ca atipisem. Usorul scartit al pasilor pe scarile de lemn m-a facut sa zambesc, gandind ca s-a intors acasa. Dar pasii sunau

altfel, un ritm necunoscut. Si, inainte sa ma gandesc mai bine si sa incep sa inteleg sentimentul de neliniste ce m-a cuprins, o mana mi s-a apasat pe gura si in nari am simtit un miros intepator.

Toate instictele s-au trezit in mine, alaturi de amintirile de care credeam ca am scapat, si am facut ce am invatat: am dat cu pumnul. Cat am putut de tare, in locul in care stiu ca doare suficient de mult incat sa renunti la ceea ce doresti sa faci.

Un geamat gros a rasunat in incapere si am stiut ca am nimerit ce am dorit cand picaturi de lichid au sarit pe mine. Sange. Fara sa mai astept, am inceput sa fug pe scari in jos, cu gandul sa ies din cabana si sa ma ascund in padure.

Dar la parter, priveau ranjind spre mine trei barbati. Unul dintre ei si-a scos tacticos pistolul de la spate si l-a indreptat spre mine.

-Usurel! Nu te grabi asa!

M-am oprit brusc din fuga si am inghitit in sec, incercand sa inteleg ce se intampla. Cine sunt acesti oameni?

Primul gand a fost ca il cauta pe Dominic si am rasuflat usurata ca nu e aici. Dar vorbele tipului ma dau cu totul peste cap si realizez ca am crezut gresit.

-Esti foarte greu de gasit, papusa!

Ma cautau pe mine! Pe mine? De ce?

Insa privirea lor mirata s-a fixat undeva in spatele meu si, inainte sa realizez ce se intampla, cineva m-a apucat de par, tragandu-ma in spate.

-Mi-ai spart nasul, tarfa!

Lovitura pe care am primit-o apoi m-a aruncat pe jos si

asta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc...

Imi pipai usor obrazul stang si durerea pe care o simt imi spune ca am o vanataie frumoasa. Dar nu conteaza, a meritat daca i-am spart nasul acelui ticalos!

Aud o usa ce se deschide in spatele meu si ma ridic, speriata, in picioare. Respiratia mi se opreste in gat cand se apropie de mine, zambind, nimeni altul decat... Miller, urmat indeaprope de Tony si de Parker!

-Violet! Ti-am spus ca o sa ne intalnim mai repede decat..., incepe el amabil, dar se opreste brusc si se incrunta cand imi observa obrazul vanat. Ce ai patit? Cine ti-a facut asta?

De data asta pare furios, amabilitatea disparandu-i cu desavarsire si aratandu-si adevarata fata.

-Gorilele tale pe care le-ai pus sa ma rapeasca! Doar nu crezi ca m-am batut singura?! ii spun cu tupeu.

Un fals tupeu, pentru ca, in sinea mea, tremur de frica. Nu stiu care e motivul pentru care am fost adusa aici si nici nu vreau sa incerc macar sa il ghicesc. Mai mult ca sigur ca o sa-mi fie dezvaluit, intr-un fel sau altul.

Il aud strigand cateva nume si in incapere patrund cei patru barbati de la cabana.

-Am spus sa nu va atingeti de ea! maraie catre ei. Care din voi este de vina pentru asta? intreaba aratand spre obrazul meu.

Cel care m-a lovit face cu teama un pas inainte.

-N-am vrut, sefule, dar mi-a spart nasul si mi-a scapat mana! murmura el spasit.

Toate privirile se intorc mirate spre mine. Probabil nici unul dintre ei nu se astepta ca eu sa ripostez in vreun fel, daramite sa fiu in stare sa-i sparg nasul unei matahale ca el!

-Daca ai fi fost singur, nu ai fi avut doar nasul rupt, iar eu nu as fi fost aici acuma! spun rece, incercand sa-mi ascund satisfactia cand ii observ mai bine nasul umflat.

Dar ce se intampla in clipa urmatoare imi intrece orice asteptare. Cu un gest scurt si sigur pe el, Miller scoate de la piept un pistol si, fara nici o tresarire macar, il impusca pe tip in cap.

Tipatul meu rasuna in incapere inainte sa il pot opri apoi, punandu-mi amandoua mainile la gura, ma trag cat pot de departe de criminalul cu sange rece ce nu pare sa aiba nici o remuscare pentru gestul pe care tocmai l-a facut. Observandu-mi miscarea, Miller se apropie usor de mine, punandu-si pistolul la loc.

-Imi pare rau, Violet! imi spune de parca si-ar cere scuze pentru ceva banal.

-P-poftim? ma balbai caci nu inteleg ce vrea sa spuna.

-Imi pare rau ca te-a lovit! imi explica si vocea ii pare sincera.

-Nu pot sa cred! ii strig uimita. Tocmai ai omorat un om in fata mea si imi spui ca-ti pare rau ca *m-a lovit?!?*

-Da, raspunde parand nedumerit de intrebarea mea. Am specificat clar...

-Esti nebun! Nebun de legat! soptesc speriata, in timp ce ma trag mai mult din calea lui.

Privirea imi fuge spre Tony, singura persoana din incapere

pe care o cunosc, cerandu-i ajutorul fara cuvinte. Ochii lui ma privesc tristi si pot vedea regretul din ei. Regreta ce? Ca nu ma poate ajuta? Apoi inteleg. Din cauza lui am ajuns sa il cunosc pe Miller. Invitatia lui la acel blestemat de dineu m-a adus in situatia asta! Chiar daca asa l-am ajutat pe Dominic...

O, Doamne! Dominic! Pana la ora asta sigur s-a intors la cabana si a vazut ca lipsesc! Mai mult ca sigur ca acum incearca sa ma gaseasca, innebunit si, daca printr-o minune, ajunge aici... Si-ar pune viata in pericol doar ca sa ma elibereze pe mine! Si nu doresc asta! Mai bine sa nu ma gaseasca decat sa patească el ceva!

Miller ma priveste uimit de reactia mea si realizez ca tocmai l-am facut nebun pe un om care nu are nici un fel de scrupul.

-Detest sa nu fiu ascultat, Violet! incearca el sa-mi explice. Iar asta..., continua aratand spre corpul prabusit la podea si in jurul caruia se intinde incet o balta de sange, este pedeapsa! Dar nu ar trebui sa fii atat de surprinsa! Banuiesc ca stii de la Tony cu ce ne ocupam si ar trebui sa te astepti la asemenea reactii!

Singurul lucru ce imi patrunde in minte in urma explicatiei lui este faptul ca moartea este rasplata pentru oricine il tradeaza sau nu-l asculta, iar eu sunt cea care am furnizat datele ce ii vor da afacerea peste cap. Sunt ca si moarta! Chiar daca inca nu stie ca toata operatiunea lui mareata va fi oprita, va afla in curand si atunci va face legatura dintre mine si ceea ce s-a intamplat. Mai ales ca Parker este aici si va umple el golurile!

-Nu i-am spus nimic! vorbeste Tony pentru prima data. Violet habar nu are cu ce ne ocupam si, mai mult ca sigur, nu e obisnuita cu... asa ceva! arata spre mortul de pe jos.

Miler priveste uimit de la Tony la mine, incercand sa inteleaga ce tocmai a aflat.

-Vrei sa spui ca ai adus la intalnirea noastra o tipa care habar nu avea in ce se baga?! Ai lasat o straina sa asiste la discutii ce nu au voie sa ajunga la urechi straine? Inseamna ca esti mai prost decat pari, Tony!

Imi tin rasuflarea cand inteleg ca ceea ce Rodriquez a vrut sa fie un ajutor, mai mult rau a produs.

-Si ce sa inteleaga? Noi nu am vorbit nimic concret! Cel putin, nu de fata cu ea! In plus, nu aveam de unde sa stiu ca tu...

-Ca o sa-mi placa? il intrerupe Miller. De ce nu? Uita-te la ochii astia minunati! Cum ar putea sa nu iti placa?!

Poftim?! De asta sunt aici? Din cauza ca unui criminal ii plac ochii mei? O, Doamne! Tipul asta e mai nebun decat credeam! Dar asta nici nu ma linisteste. Doar nu isi imagineaza ca as putea sa fiu cu el! Pentru Dumnezeu, mi-ar putea fi tata!

-Ai spus ca ati fost impreuna, intervine pentru prima data Parker. Daca ar fi fost asa, s-ar fi bucurat sa te vada, Tony! Cel putin, asa ar fi fost de asteptat! Dar ea este doar speriata, ca si cum ar stii la ce sa se astepte de la noi. Iar mie asta imi spune ca stie mai multe decat pare!

Inghit in sec in timp ce ii privesc pe rand. Situatia incepe sa degenereze si *stiu*ca nu mai e mult pana vor intelege adevarul. Pot doar sa sper ca fata mea nu tradeaza tot ceea ce

gandesc si, daca tot va fi sa mor, sa fie la fel de repede cum a patit-o si cel de dinaintea mea.

Gandul imi fuge la Dominic si stiu ca va suferi daca voi pati ceva insa, cumva, ma simt impacata. Am reusit sa ii spun ca il iubesc! Nu fortata de imprejurari si nici la despartire! Am facut-o asa cum si-a dorit si mi-am dorit si eu: privindu-l in ochi si iubindu-l!

-Iesiti!

Cuvantul scurt marait de Miller surprinde pe toata lumea, dar nu lasa loc de discutii si toti asculta ordinul fara sa cracneasca. Doar Tony imi mai arunca o privire plina de regret, mimand din buze "Imi pare rau!".

Cumva, inteleg la ce se refera. Imi amintesc de sfaturile tuturor sa ma feresc de el, ca nu va tine cont de nimic daca ma va dori pe mine. Si totusi, nu a facut-o. In ciuda modului ciudat de a ma urmari zilnic cu privirea, a tinut suficient de mult la mine incat sa imi respecte alegerea. Iar eu l-am ales pe Dominic. Poate, in alta situatie, asa ar fi procedat si el, ca Miller acum. Sa ia fara sa intrebe. Imi aduc aminte ca Dominic mi-a spus ca Tony a zis aceleasi cuvinte: "Nu se atinge nimeni de ea!"

-Si acum, ce-ar fi sa imi povestesti ce e cu adevarat intre Tony si tine! imi spune Miller, aratandu-mi sa iau loc intr-un fotoliu.

Ma asez incercand sa imi alung teama, in timp ce sute de ganduri imi fug prin minte. Nu pot sa spun ca am fi fost impreuna, caci e evident ca nu a fost asa. Intre noi doi nu exista acea legatura care ar exista intre doua persoane ce se

iubesc si ar fi fost impreuna. Dar asta il va aduce pe Miller mai aproape de adevaratul motiv!

-El... Eu..., incerc sa spun ceva cand Miller pare sa isi piarda rabdarea. Am fost doar angajata lui!

-Poftim?

Imi amintesc ca Dominic mi-a spus odata ca cea mai buna minciuna e cea care se impleteste cu adevarul.

-El a dorit sa... Dar nu am putut! Imi place, dar nu suficient de mult. De aceea am plecat!

Ma cantareste cu privirea, parand contrariat si incercand sa afle daca spun adevarul.

-Stii ce e ciudat? spune dupa cateva secunde de tacere. Ca Parker are dreptate! In mod normal, daca nu ai fi stiut nimic despre noi, acum ai fi fost terorizata. Da, iti este teama, dar nu pentru ce tocmai s-a intamplat! arata din el din nou spre cadavrul insangerat. Te-a surprins gestul meu, dar nu te-a ingrozit! Ca si cum... ai fi stiut ca sunt capabil de asta!

Inghit in sec si respiratia mi se opreste. O, Doamne! Si-a dat seama!

-Cine esti tu, Violet?

De data asta, amabilitatea i-a disparut cu desavarsire, lasand loc unei raceli ce imi patrunde pana in maduva oaselor.

-Parker mi-a spus... Ah, dar nu ti l-am prezentat pe Parker! Stii cine este? adauga cu ton mieros.

-Nu! raspund speriata. L-am cunoscut la dineu, dar nu ii retinusem numele! reusesc sa spun tremurand.

-Ba da, stii cine este! imi spune Miller privindu-ma cu ochi mijiti. Ochii ti s-au marit cand l-ai vazut intrand! Si asta ma

aduce din nou la intrebarea: cine esti? si imi prinde barbia in palma.

Ochii lui imi cutreiera fata atenti, incercand sa-mi desluseasca expresia, vrand parca sa citeasca ceea ce e in mintea mea, iar vocea ii este atat de rece si de taioasa acum incat ma astept sa scoata pistolul si sa ma omoare.

Dar inainte sa apuc macar sa ma gandesc la ce sa spun, din spatele usii se aud voci ridicate, facandu-l sa iasa din incapere maraind nervos. Desi nu deslusesc cu claritate ceea ce se striga, inteleg ce se intampla. Tocmai au aflat ca operatiunea le-a fost descoperita! Sunt ca si moarta!

Usa se tranteste cu putere de perete si Miller intra turbat, urland la mine.

-TU! Tu ai facut asta! M-am lasat doborat de o femeie! adauga parand sa fie suparat pe el insusi.

-Ti-am spus asta, ii striga Parker, dar nu m-ai crezut!

Miller isi scoate din nou pistolul, iar eu imi inchid ochii strans. Gandul imi fuge pentru ultima oara la Dominic, dorind sa mor cu imaginea lui in minte. Ecoul impuscaturii rasuna din nou in incapere dar, in mod ciudat, nu simt nimic, nici o durere nu pare sa ma cuprinda.

Ochii mi se deschid cu teama si mi se maresc cand vad trupul lui Parker intins pe jos, alaturi de cel al barbatului impuscat mai devreme.

-Era platit ca asta sa nu se intample! murmura Miller mai mult pentru el, apoi se intoarce spre mine cu o privire care imi spune clar ca mi-a sosit sfarsitul.

Pentru prima data de cand m-am trezit in camera aceasta,

nu imi mai este frica. E ca si cum as intelege ca orice as face, mai mult decat sa mor nu mi se poate intampla. Dar, daca tot o fac, macar sa ii ingreunez sarcina! Asa ca imi strang pumnul si lovesc cat pot de tare. Pentru a doua oara in viata mea, imi imaginez ca am in fata un sac de box, nu o persoana. Si dau cu tot ce am in mine! Cu toata ura adunata atatia ani, cu toata teama stransa in ultimul timp si transformata in furie! Lovesc din nou, si din nou, cu pumnii si genunchii, pastrand ritmul pe care l-am invatat demult.

In jurul meu se aud tipete si zgomotul mai multor impuscaturi razbat prin ceata furiei mele.

Tony ma prinde de brat, scotandu-ma din transa in care am intrat si, dupa ce arunca o privire scurta privire pe usa, imi spune cel mai surprinzator lucru:

-Fugi!

Fara sa stau pe ganduri si incercand sa ignor zgomotul impuscaturilor ce par sa rasune de pretutindeni, o iau la fuga pe holul larg, indreptandu-ma spre usa ce pare sa duca spre iesire, spre eliberarea mea. O deschid larg si nu apuc sa fac decat un pas cand doua brate ma cuprind strans si ma lipesc de un piept tare, atat de cunoscut.

-Dominic!

-Esti bine? ma intreaba ingrijorat, in timp ce ma soarbe din privire.

Dar nu apuc sa ii raspund. O durere aprinsa imi cuprinde pieptul si nu inteleg de unde provine. Vad disperare in ochii lui Dominic in timp ce striga la mine, dar nu aud ce spune. Ma concentrez pe ochii lui indurerati si plini de lacrimi si ei sunt

ultimul lucru pe care il zaresc inainte ca totul sa se intunece in jurul meu si pacea sa ma cuprinda.

Capitolul 31

Soapte usoare se aud in jurul meu, alaturi de sunete ciudate. Niste piuituri rasuna ritmic, creand parca o muzica. O muzica ce imi suna cunoscut, dar care nu imi place. O muzica ce imi aduce amintiri amare si imi da un sentiment de neliniste ce prevesteste ceva dureros si neplacut.

Imi deschid ochii cu greu si zaresc in fata mea o fereastra. Soarele straluceste afara, dar jaluzelele albe nu dau voie razelor sa patrunda prea mult. Totul e alb in jurul meu si recunosc imediat locul. Sunt in spital! Spital?!

Dau sa ma ridic, dar o durere ascutita in piept, generata de miscare mea brusca, ma face sa gem.

-Te-ai trezit!

O femeie plinuta, imbracata intr-un halat verde, imi zambeste linistitor. Mana ei placuta imi mangaie usor fata, apoi priveste atenta spre stativul de care atarna o perfuzie.

-De cand sunt aici? murmur cu greu intrebarea din cauza buzelor uscate. De ce sunt aici? adaug, incercand sa-mi amintesc.

Privirea ii devine ingrijorata in urma intrebarilor mele si se

intoarce spre o alta asistenta pe care deabea acum o observ.

-Nu iti amintesti?

Inchid ochii si incerc sa ma concentrez, sa ies din ameteala cauzata de medicamente si sa imi amintesc. Doi ochi cenusii imi apar din amintire, alaturi de un chip zambitor si o soapta dulce ce imi spune "te iubesc". Dominic!

-Unde e? intreb nerabdatoare si mirata ca nu e langa mine.

-Cine scumpo?

-Dominic!

Cele doua femei schimba priviri intre ele, priviri ce nu ma linistesc deloc.

-Au fost o gramada de barbati pe la tine, draga mea, dar nu stiu de nici un Dominic!

Barbati? Ce barbati?

-Brunet, ochi cenusii, inalt si bine facut! insist eu, ignorand bipurile ce se aud tot mai des.

-Violet, linisteste-te! Poate nu l-am observat noi!

Cum sa nu il observe? Dominic nu e persoana care sa treaca neobservata de o femeie, atata lucru stiu si eu!

-De cand sunt aici? repet intrearea la care nu am primit inca raspuns.

-De cinci zile! Ai fost operata acum cinci zile ca sa ti se scoata glontul. Ai fost impuscata in piept!

Fara sa vreau, mana imi fuge la piept, in locul unde pulseaza o durere surda. Imi amintesc de o alta durere, mult mai vie, pe care am simtit-o pe cand eram in bratele lui Dominic si spaima de pe chipul lui cand a inteles ca sunt lovita.

Modul in care ma striga si lacrimile din ochii lui. A venit dupa mine. M-a cautat si m-a gasit. Au atacat casa in care ma tinea Miller ca sa ma scape pe mine. Si acum nu e langa mine? *Stiu* ca nimic nu l-ar putea tine departe. Decat daca... ceva s-a intamplat!

Sunetele aparatelor conectate la mine incep din nou sa o ia razna, facandu-le pe cele doua asistente sa se agite.

-Va rog, intrebati de Dominic Grey! reusesc sa soptesc, ametita.

-Iti promit ca o sa intreb de el! imi spune una dintre ele, in timp ce cealalta imi face o injectie.

O caldura placuta ma cuprinde si ochii mi se inchid din nou, pleoapele devenind din ce in ce mai grele, dar nu inainte sa apuc sa ii soptesc numele din nou.

De data aceasta, e noapte cand ma trezesc si sunt singura. Ameteala de mai devreme a disparut, la fel ca si durerea de cap. A ramas doar arsura de pe piept, dar e mai suportabila si aceasta. Trag cu nerabdare de camasa de spital sumara in care sunt imbracata si dezvelesc locul pansat.

In partea dreapta, mai mult spre umar decat spre piept, un pansament patrat acopera locul in care, se pare, am am fost impuscata. Il ating usor cu degetele, incercand sa rezist tentatiei de a-l inlatura. Privesc din nou in jurul meu, mult mai atenta de data aceasta.

Un salon obisnuit de spital. Nu mai am pusa nici o perfuzie, dar branula roz se afla inca in bratul meu. Ochii mi se opresc insa pe cateva buchete de flori, asezate frumos in vaze colorate, pe o masuta. Flori? Nu am mai primit niciodata flori!

Trag cu disperare de ventuzele aparatului legat de mine, fara sa imi pese daca ceea ce fac este bine sau nu si ma ridic cu greutate. Incet, cu teama parca, imi cobor picioarele din pat si icnesc usor cand simt raceala gresiei sub talpile goale. Primii pasi ii fac cu ezitare, testandu-mi rezistenta, incercand sa vad daca ma pot tine pe picioare. Apoi, cu pasi mici, ma indrept spre masuta cu flori. Patru buchete superbe, dar doar unul are un biletel atasat de el.

"Multa sanatate! Sa te faci bine cat mai repede!"

Semnatura si numele nu ma linistesc insa. Scott Darwin. Nu e numele pe care speram sa il vad!

Ochii imi fug din nou roata, incercand sa vad un singur semn din partea lui Dominic, ceva care sa imi spuna ca nu am visat in ultimele luni. Dar... nimic!

Mintea incearca, febrila, sa inteleaga. *Stiu* ca nu m-ar fi parasit asa, fara nici un cuvant! Si totusi, nimic din jurul meu nu imi arata ca ar fi trecut pe aici! Doar daca... Patru buchete! Patru barbati... Darwin, Tim, Jason si... Dominic! Speranta imi umple pieptul si, pentru o secunda, rasuflu usurata. Dar nimic nu explica faptul ca nu e aici!

Cineva trebuie sa il fi vazut! Cu pasi mai siguri, ma indrept spre usa salonului, hotarata sa gasesc pe cineva care sa ma lamureasca, dar ma opresc tresarind in prag. Langa usa, de o parte si de alta a ei, doi barbati in costume stau asezati relaxati pe scaune. Aparitia mea ii face sa tresara si se ridica in picioare, amandoi, ca la un semn, cu privirile atintite pe mine. Nu ii recunosc si stiu ca nu i-am mai vazut in viata mea. Ce naiba cauta astia la usa mea?

-Domnisoara, aveti nevoie de ceva? ma intreaba unul dintre ei. Va simtiti bine? adauga cand privirea mea trece uluita de la unul la altul.

-Da, murmur usor, intimidata de felul sumar in care sunt imbracata si de prezenta celor doi. Sunt bine, vreau doar..., mai fac un pas pe holul gol, incercand sa imi dau seama in ce directie sa o apuc pentru a gasi pupitrul care imi poate clarifica nelinistea.

-Nu aveti voie sa parasiti salonul! imi spune acelasi tip, prinzandu-ma usor de brat. Va rog sa va intoarceti inauntru!

-Poftim?

Cum adica nu am voie sa parasesc salonul?

-Intorceti-va in pat, domnisoara Collins! Nu e sigur pentru dumneavoastra sa umblati aiurea prin spital!

-Nu e sigur?! De ce? il intreb din ce in ce mai zapacita.

Cei doi schimba o privire scurta si par jenati de situatie.

-Ordinele directorului Darwin! mi se raspunde ca o scuza.

Abia acum inteleg. Cei doi sunt agenti si, din nu stiu ce motiv, Darwin i-a pus sa ma pazeasca. Pe mine! De ce as avea nevoie de paza? Dar, ca o strafulgerare, imi dau seama ca ei sunt cei mai in masura sa imi spuna ce s-a intamplat.

-Vreau sa vorbesc cu Dominic!

Cei doi fac din nou schimb de priviri rapide, dar sensul lor imi scapa.

-Cu cine? ma intreaba cel de-al doilea tip cu un ton de parca as fi un copil mic si prost.

-Dominic Grey! Colegul vostru! raspund nerabdatoare.

-Domnisoara, nu avem nici un coleg cu numele acesta!

Pentru o clipa, imi tin rasuflarea, apoi imi amintesc ca Dominic mi-a spus ca e mort pentru toata lumea, ca putine persoane stiu ca mai este in viata si ca si-a schimbat numele.

-Atunci cu Jason Adams sau Tim Carlton!

Da, oricare dintre ei! Imi vor putea explica ce s-a intamplat si o sa ia legatura cu Dominic!

-Nu cunoastem pe nimeni cu numele acestea! mi se raspunde din nou, la fel de sec.

-Cum adica? Sunt colegii vostri! Lucrau sub acoperire la operatiunea cu Miller si Tony Rodriquez!

Vocea mi se ridica si rasuna deja destul de tare pe holul pustiu la aceasta ora al spitalului.

-Domnisoara, calmati-va! imi sopteste unul dintre ei, devenit ingrijorat. Poate nu stim noi despre cine vorbiti! O sa va explice directorul Darwin totul, maine dimineata.

-Vine Darwin aici maine? intreb plina de speranta.

-Da! A trecut in fiecare zi pe la dumneavoastra!

Usurarea pe care o simt imi face genunchii sa se inmoaie. Unul dintre barbati ma prinde inainte sa ma prabusesc si ma duce in brate pana la pat. Dar gandul meu este la ceea ce tocmai am aflat. Dimineata! Darwin o sa imi spuna unde e Dominic! Nu mai e mult pana dimineata!

Dar dimineata vine si trece fara ca Darwin sa apara. Cei doi barbati de la usa au fost schimbati de altii si nici acestia nu vor sa imi spuna nimic si neaga ca l-ar cunoaste pe Dominic.

Nelinistea mea interioara creste din ce in ce mai mult, odata cu trecerea timpului. Inima imi spune ca *ceva* s-a intamplat. Nu sunt agenta lui peste', dar pot sa imi dau seama

ca ceva nu este in regula. Paza de la usa, faptul ca nu ma lasa sa ies din salon, misterul asta care pare sa ma inconjoare, lipsa raspunsurilor si, mai ales, lipsa lui Dominic!

O, Doamne! Daca a fost si el impuscat dupa ce am fost eu ranita? Poate si el zace pe un pat, in acest spital! Sau, poate... Nu! Imi alung gandul sinistru din minte, incercand sa sper.

"Iti promit ca o sa ma intorc la tine!"

Imi amintesc cuvintele lui Dominic si modul sincer in care mi le-a spus. Atunci unde esti?

Ca un raspuns la intrebarea mea nerostita, usa se deschide si Darwin intra in salon alaturi de o femeie imbracata in halat alb si cu stetoscop la gat.

-Cum va simtiti astazi, domnisoara Collins? ma intreaba ea zambind si apropiindu-se de mine.

Ignor cu desavarsire femeia si sar cat pot de repede din pat, ajungand din doi pasi uriasi langa Darwin.

-Unde-i Dominic? il intreb precipitata.

Nu imi raspunde, ci doar ma priveste serios, strangandu-si buzele.

-Vei fi inclusa intr-un program de protectie a martorilor. Alt nume, alt oras. O sa iti dam o casa si iti asiguram un loc de munca. Orasul poti sa il alegi tu. Ai vreo preferinta? imi spune cu voce sparta.

Il privesc cu ochii mari, uluita de ceea ce imi spune si ingrozita de faptul ca nu imi raspunde la intrebare.

-Scott, te implor, raspunde-mi! Unde e Dominic?

Vocea imi este mica, aproape ca o soapta, si lacrimi amare imi curg pe obraji, incapabila sa le opresc. Chiar daca

ma tem sa aflu adevarul, il prefer in locul incertitudinii care este la fel de chinuitoare.

Dupa o secunda de ezitare, ma surprinde cand ma ia in brate si ma strange la pieptul lui.

-Imi pare rau, Violet! Dar nu stiu! A disparut! imi sopteste in par.

-Cum adica... a disparut?! intreb socata, tragandu-ma un pas in spate.

-Au disparut toti trei! Si el, si Tim si Jason! Cand am ajuns noi la vila respectiva, de tine se ocupa deja un medic. Cineva a chemat ambulanta, banuiesc ca Dominic. Dar nici unul din ei nu mai era acolo si nici nu am vreo veste de la ei de atunci! In afara de tine, nu am gasit decat decat cadavre, printre care ale lui Miller, Parker si Rodriquez. Imi pare rau! As vrea sa stiu si eu mai mult! La naiba! As vrea sa stiu ce s-a intamplat acolo!

Cuvintele lui Darwin patrund cu greu in mintea mea obosita. Disparuti?! Unde s-ar fi putut duce? Ce s-a intamplat? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este ca eram in bratele lui. Ce l-a putut determina sa plece si sa ma lase acolo, ranita si sangerand?

-Cum ati aflat unde eram? intreb oftand, cand imi devine clar ca nici Darwin nu stie mai multe decat mine.

-Tony Rodriquez l-a anuntat pe Dominic, imi explica el. Au cerut intariri, dar cand am ajuns noi...

Durerea adanca pe care o simt in suflet aproape ca ma face sa ma incovoi.

Imi pare ca povestea de acum cinci ani se repeta. Si totusi, acum totul e mult mai dureros. James nu si-a dorit sa

ma paraseasca si nici nu m-a mintit. Tocmai din cauza asta, tradarea lui Dominic e mult mai dureroasa. Fiindca, din tot ceea ce stiu si am aflat, inteleg un singur lucru: Dominic a *preferat* sa plece, sa ma paraseasca... Pana la urma, *tot m-a mintit*...

Capitolul 32

Au mai trecut trei zile. Trei zile de cand am refuzat sa mai vorbesc cu cineva. Cumva, parca m-am intors in timp. Acelasi lucru l-am facut si acum cinci ani. Am renuntat. M-am inchis din nou in mine, doar eu si durerea mea.

Si as pleca din nou la drum doar ca, de data asta, nu stiu incotro sa o apuc si nu stiu nici unde imi este motorul. L-am intrebat pe Darwin si mi-a spus ca il va cauta. Ultima data il lasasem ascuns in padure, langa cabana lui Dominic, dar se pare ca a disparut. La fel ca si proprietarul cabanei...

Am incercat sa nu ii mai spun numele nici macar in gand, sa nu ma mai gandesc deloc la el, dar nu prea reusesc. Chipul lui imi apare mereu in fata ochilor si imagini cu noi ma bantuie, chinuindu-ma! Iar noaptea imi este cel mai greu! Atunci cand subcontientul preia conducerea asupra constietului si nu ma pot opri sa il visez... Cand ii simt ochii cum ma privesc, cand fiecare particica din mine cedeaza de dorul lui, parca vrand sa

recupereze orele in care, cu buna stiinta, incerc sa il alung din mine!

Darwin a revenit in fiecare zi si mi-a adus un set de acte, printre care si cele care ma fac proprietara unui apartament in LA. Ca si cum, cu asta, mi-ar rascumpara suferinta. Eu cel putin asa o simt, ca pe o plata.

Singurul lucru care m-a facut sa reactionez, dar doar printr-o usoara marire a ochilor, a fost noul meu nume: Skylar Jones. Skylar?

-Prietenii au sa iti spuna Sky! a incercat Darwin sa glumeasca. E singurul nume pe care l-am gasit si care sa se potriveasca cu ochii tai. Nu e acelasi lucru ca Violet, dar...

Da, intr-un mod ciudat, imi place.

Am inteles si de ce este nevoie de atata paza si de programul de protectie. Agentia a arestat o gramada de persoane, dar nu toti asociatii lui Miller au fost prinsi, iar Darwin se teme de o razbunare. Asa ca am acceptat. Cu inima indoita, dar am facut-o. Macar o data sa las incapatanatea deoparte si ma gandesc la binele meu, care o fi el acest "bine".

-Ai mai primit un buchet de flori! imi spune Jenny, una dintre asistente, intrand zambind.

Este cea mai simpatica din cele care s-au perindat prin salonul meu si, totodata, cea care pare sa ma inteleaga cat de cat, chiar daca nu stie tot adevarul.

Privirea mi se opreste indiferenta pe buchetul micut pe care il aseaza intr-un pahar, apoi alaturi de buchetele uriase de pe masuta plina. Darwin mi-a adus in fiecare zi flori. Trandafiri. In fiecare zi de alta culoare. Cele patru buchete pe care le-am

zarit cand mi-am revenit au fost de la el, aduse in cele patru zile in care am zacut, insa nu are cine altcineva sa imi trimita flori. Dar cel adus acum de Jenny...

-Cine mi le-a adus?

-Au fost lasate la receptie de un pusti! imi spune mirata ca ies din apatie si de interesul meu subit. Fara nici un mesaj, doar ti-a spus numele, Violet.

Ochii mi se opresc din nou pe micul buchetel si, fara sa vreau, inima imi tresare cand imi dau seama ce flori sunt. Nu-ma-uita! Oare...? Fara sa ma gandesc, sar la fereastra si privesc in parcarea din fata spitalului, plina de speranta ca voi vedea pe cineva cunoscut. Pe *el.*

Dar nu zaresc decat necunoscuti, persoane grabite care intra sau ies din spital. Apoi, privirea mi se opreste pe ceva parcat exact in dreptul geamului meu si nu imi pot opri un icnet de surprindere. Motocicleta mea! Dar cum? Chiar astazi Darwin mi-a spus ca nu a gasit-o inca si, daca nu o va gasi, imi cumpara el alta drept multumire personala pentru tot ce am facut.

Jenny ma trage din nou in pat si imi povesteste despre habar n-am ce in timp ce imi schimba pansamentul, fiindca mintea imi este blocata si nu pot sa inteleg ce spune. Cineva mi-a adus motorul. Cineva care stie ca o sa vreau sa plec de indata ce ma voi simti in stare sa sed in sa o zi intreaga. Dar *cine?*Singurul care ma cunoaste suficient incat sa stie asta este doar... Dominic!

Un zambet larg mi se asterne pe fata in timp ce ochii imi raman fixati pe micul buchetel si o surprinde pe Jenny. Nu cred

ca m-a vazut zambind de cand sunt internata!

-Sa inteleg ca stii de la cine sunt florile! rade ea de mine.

-Nu, recunosc soptit, doar banuiesc!

Dar banuiala se transforma in certitudine cand, a doua zi, primesc un nou buchetel, din acelasi fel de flori.

-De data asta, ai un mesaj verbal! imi spune conspirativ Jenny. *"Daca te plictisesti, uita-te la stiri!"* Daca ma intrebi pe mine, adauga ea, este cel mai ciudat mesaj trimis cu flori! Si crede-ma, de cand sunt aici, am vazut o gramada!

Sa ma uit la stiri? Privirea imi fuge de la florile de nu-ma-uita la televizorul de pe perete. Nu l-am pornit de cand sunt aici. Cine mi-a trimis mesajul stie ca nu obisnuiesc sa pierd timpul uitandu-ma la televizor si gandul ma duce din nou la... Dominic. El este singurul cu care am locuit si adeseori radea de mine ca adormeam imediat, in bratele lui, de cate ori pornea aparatul.

O, Doamne! Adevarul ma loveste brusc. Nu m-a uitat si nici nu m-a parasit! Din nu stiu ce motiv, sta departe de mine, dar nu imi pasa! Se va intoarce, asa cum mi-a promis!

Incep sa rad si sa plang in acelasi timp, facand-o pe Jenny sa se sperie de reactia mea.

-Sa inteleg ca e de bine? intreaba ea zambind.

-O, da! ii raspund razand. Este chiar foarte bine! Dar o sa te rog sa nu mai spui nimanui de flori si de mesaj! adaug repede, intelegand ca Dominic nu ar fi apelat la toate astea daca ar fi dorit sa mai stie cineva despre el.

-Stai linistita, am gura ferecata!

Nu o sa-i spun nimic nici de motor lui Darwin, caci ar ghici

imediat cine mi l-a adus si m-ar supraveghea si urmari si mai mult decat o face!

Si, pentru prima data de cand ma stiu, seara ma prinde privind la televizor si, culmea, nu adorm imediat ce l-am pornit! Inca nu stiu la ce ar trebui sa privesc, dar stiu ca o sa inteleg atunci cand vad.

Un reportaj despre mai multe descinderi ale agentiei antidrog din Miami imi atrage atentia. Au fost confiscate cantitati mari de droguri si o gramada de persoane arestate. Tresar cand, printre cei arestati, recunosc pe cativa din cei intalniti la dineu. Deci asta face Dominic?! Incearca sa elimine cati mai multi din cei ce ar putea reprezenta un pericol pentru mine, cei care ar putea dori sa se razbune pentru moartea lui Miller!

Cand sunt pe punctul de a opri televizorul, o alta stire imi atrage atentia si imi ingheata sangele in vene, stiind ca *asta* trebuia sa vad!

"Cetatenii orasului New York, si nu numai ei, sunt socati de arestarea directorului celui mai mare orfelinat din oras, New Hope. Cantitati impresionante de droguri au fost gasite atat la locuinta lui, cat si in biroul din cadrul orfelinatului. Dar socul provine mai ales din cauza plangerilor privind abuzurile sexuale pe care fiara cu chip de om se pare ca le practica de ani buni asupra fetelor din orfelinat. Surse din politie ne-au confirmat faptul ca au mai existat asemenea plangeri, iar ancheta incheiata atunci din lipsa de probe va fi redeschisa. Totodata, se pare ca exista si marturii si probe legate de uciderea unui tanar, fost elev din cadrul orfelinatului. Oricum ar fi, directorul

va primi ani buni de puscarie, iar daca va fi dovedita si crima, sentinta va fi, cel mai probabil, pe viata!"

Cand stirea se termina, opresc instinctiv televizorul si abia acum realizez ca scancesc. Sunt adunata ghem in mijlocul patului, cu genunchii strinsi in brate si lacrimi mari imi curg pe obraji. Nu credeam ca o sa fiu atat de ingrozita dupa atata timp doar vazad chipul criminalului!

Amintirile navalesc din nou peste mine si, in ciuda faptului ca imi tin ochii strans inchisi, imagini din trecut apar in spatele pleoapelor, chinuindu-ma. Flashuri cu anii din orfelinat, cu neajunsuri si temeri... Teroarea din noaptea in care am fugit... Disperarea produsa de moartea lui James... Si desnadejdea indusa de neputinta de a face ceva...

Toate acestea revin cu forta si le revad cu claritate. E ca si cum as urmari un film de groaza, cu mine in rolul principal. Cunosc actiunea, stiu perfect ce o sa se intample si care sunt replicile si efectul lor si totusi, nu ma pot opri din vizionare.

Carnea imi tremura la propriu pe mine si stiu ca nu este din cauza temperaturii din salonul de spital. Frigul provine din mine, din interiorul meu. Din sufletul meu chinuit...

Tresar puternic cand doua brate ma cuprind si, in timp ce ma leagana ca pe un copil mic, cineva imi sopteste numele la ureche.

-Ce cauti aici? reusesc sa intreb printre suspine.

-Am primit un telefon de la un barbat. Mi-a spus ca o sa ai o noapte grea si m-a rugat sa stau cu tine. Ma bucur ca l-am crezut! imi spune Jenny zambind usor.

Vorbele si bratele ei imi mai alina suferinta. Gandul imi

fuge din nou la Dominic si parca ii vad superbii ochi cenusii zambindu-mi cu drag! Stia ce efect o sa aiba stirea asupra mea si, chiar daca el nu a putut fi aici, s-a asigurat ca nu sunt singura!

Nu sunt surprinsa cand, in dimineata urmatoare, Darwin apare din nou in salon. De data asta, in loc de flori, are geanta mea in mana.

-Ti-am adus toate lucrurile tale pe care le-am gasit in cabana! imi spune zambind.

Obrajii mi se fac rosii ca racul cand ma gandesc ca el mi-a umblat printre lucruri.

-O, nu eu am facut-o! adauga repede cand intelege de ce am rosit. Am rugat o colega sa o faca! Sper ca sunt toate!

-Multumesc! ii raspund zambind, recunoscatoare ca o femeie si nu un barbat mi-a impachetat lenjeria.

-Astazi te externeaza! imi spune jenat, de parca nu ar stii ce sa mai vorbeasca cu mine. Un agent o sa te duca cu o masina pana in LA.

-Nu e nevoie! spun grabita. Vreau sa ma descurc singura!

-Violet...

-Nu, Scott! M-am descurcat o viata intreaga singura, o sa o fac si acum! Nu am nevoie de babysitter! si ma rog in gand sa imi accepte decizia.

Pentru o clipa, ma priveste usor incruntat si inima mi-o ia la galop crezand ca nu o sa accepte.

-Avea dreptate Dominic! rade el. Esti incapatanata ca un catar si o rebela! Intotdeauna vrei altceva decat vor cei din jur si faci numai ce vrei tu! Dar fie... daca asta doresti...

Ne luam ramas bun cu o imbratisare care spune mai mult decat o suta de cuvinte.

-Imi pare rau, sopteste el in parul meu, iar eu doar oftez, inainte sa se intoarca brusc si sa iasa din incapere.

Imediat dupa plecarea lui, caut nerabdatoare in geanta, sperand ca o sa gasesc cheile motorului, dar nu dau de ele. Cum altfel pot sa plec?

Raspunsul il primesc de la Jenny, ce intra zambitoare cu un nou buchetel de flori de nu-ma-uita in mana.

-De data asta, pustiul ce le-a adus a gresit. A zis ca sunt pentru Sky, dar noi am stiut ca sunt pentru tine!

Pentru o clipa, nu inteleg, apoi imi dau seama ca Jenny nu stie absolut nimic despre noul meu nume sau noua viata pe care o sa o incep din clipa in care ies din spital.

-A, si sa nu uit! adauga ea in timp ce scoate ceva din buzunar. Si astea au venit cu florile, alaturi de mesajul *"Ai grija cum conduci!"*

Aproape chiui de bucurie cand iau din mana ei cheile motorului. Ceva insa imi atrage privirea. Un breloc pe care nu l-am mai vazut si care acum atarna prins alaturi de chei. Are forma unei casute din povesti, viu colorata, avand pe spate gravate doar doua litere: *LA.*

O jumatate de ora mai tarziu, sunt pe motocicleta si gonesc spre iesirea din Chicago. Pentru prima data, simt regrete ca parasesc un oras. Aici l-am cunoscut pe Dominic si aici m-am indragostit. Chicago imi va ramane in suflet pentru totdeauna!

Dar, totodata, ma indrept cu speranta si bucurie spre Los

Angeles. Dominic stie incotro ma indrept, stie cum ma numesc si, poate, ma asteapta...

Capitolul 33

Dupa un drum extrem de obositor si lung, ajung in fata unei case minunate. Casa? Eu am inteles ceva despre un apartament de la Darwin! Verific din nou strada si numarul si ma incrunt. Ce naiba?!

Privesc in jur si trebuie sa recunosc ca imi place ceea ce vad. Un cartier frumos, cu case ingrijite. Strada e linistita, doar ici-colo cativa copii care se joaca pe iarba frumos tunsa care exista in fata fiecarei case. Un loc in care mi-ar fi placut sa cresc.

Ridic din umeri cu nedumerire, imi dau jos casca si imi iau geanta de pe motor, apoi ma apropii, cu pasi mici, de usa de la intrare, in timp ce tin in mana cheile pe care mi le-a dat Scott. Daca se potrivesc, inseamna ca am nimerit...

Spre surprinderea mea, usa se descuie si ma trezesc intr-un hol larg. Inaintez cu teama parca si imi tin respiratia cand ajung in sufragerie. Ochii mi se maresc cand vad camera imensa, aranjata cu gust. Doua canapele uriase si cateva fotolii stau grupate de parca asteapta musafiri. Un loc perfect in care sa te strangi cu familia sau cu prietenii si in care sa te simti

bine. Sa razi si sa glumesti sau sa urmaresti un film. Pe un perete, un televizor urias ma face sa ma gandesc ca ma voi simti aproape ca intr-o sala de cinema. Un zambet mi se iveste pe buze si ma gandesc ca acum, poate, ma voi obisnui sa ma uit la televizor si nu voi mai adormi atat de repede in fata lui.

Dar ceea ce imi atrage privirea si mai mult este un perete de sticla si ceea ce se intrezareste in spatele lui. Usa de sticla gliseaza silentios si ma trezesc in curtea din spatele casei, pe o terasa. O masa si patru scaune aflate sub o umbrela uriasa, te imbie sa te asezi la umbra. Pe masa insa, intr-o micuta vaza de cristal, un buchetel de nu-ma-uita parca imi zambeste. De data asta, un biletel atarna de el si il deschid cu nerabdare, in timp ce bataile inimii mi se intetesc.

"Bine ai venit acasa!"

Atat, doar cateva cuvinte si nici o semnatura! Dar sufletul meu recunoaste gestul si stiu ca este de la Dominic. A fost aici!? Insa cuvintele suna ca si cum chiar el mi le-ar fi spus!

Ochii mi se opresc pe piscina ovala in apa careia soarele de dupa-masa arunca scanteieri aurii si pe marginea careia doua sezlonguri te imbie sa te tolanesti pe ele. Piscina?! Ceva nu este in regula!

Ma intorc din nou in casa si, trecand pe langa locul de luat masa, ajung in bucataria dotata cu orice fel de aparatura la ca te-ai putea gandi. Deschid repede usile catorva dulapuri si gasesc tot ce mi-as putea dori: farfurii, tacamuri, oale si cratiti, pahare, ba chiar si alimente. Din ce in ce mai agitata, deschid si frigiderul pe care il gasesc la fel de plin.

Ce dracu?! Din ce privesc mai mult in jurul meu, arata a

casa... locuita. Si chiar daca nu stiu eu prea multe, atata lucru totusi stiu: nici o agentie guvernamentala nu iti trece pe nume o casa cu piscina si ti-o doteaza cu de toate, orice servicii ai fi facut pentru respectiva agentie sau pentru tara!

Cu tot mai multa nedumerire si retinere, urc la etaj. Pe rand deschid usile si gasesc trei dormitoare si doua bai. Aproape rasuflu usurata ca nimic din ele nu arata ca si cum ar fi folosite, dar mai am o usa de deschis.

Imi tin respiratia si ochii mi se maresc cand ma trezesc in ceea ce pare a fi dormitorul principal. E decorat in doar doua culori, alb si albastru deschis, pastelat. Patul alb, de dimensiuni impresionante, are cearceafuri bleu, de satin. Satin?!

Iar pe masuta de toaleta, in ton cu nuantele camerei, o alta vaza cu flori de nu-ma-uita, de data asta fara biletel. Baia ma face insa sa tremur. Nu pentru ca e superba, ci pentru ca in ea gasesc obiecte de toaleta... barbatesti! Aparat de ras, crema de ras, after shave... Un after shave cunoscut si al carui miros am ajuns sa il identific cu o anume persoana.

Un gand nebun imi da prin minte si dau fuga spre dulapul urias din dormitor si deschid usile grabita. Rasuflarea imi ramane in gat cand in el, aranjate frumos, gasesc o gramada de haine barbatesti.

Picioarele imi tremura atat de tare incat simt nevoia sa ma asez si imi dau drumul, socata, pe pat. Asta e casa lui Dominic!

Incerc sa inteleg ce naiba se intampla. Cum ar putea fi casa lui?! Cobor la parter si caut in geanta documentele pe care mi le-a dat Darwin. Pe actele casei scrie clar, negru pe alb, Skylar Jones. Daca asta e casa lui Dominic, de ce ar trece-

o pe numele meu? In plus, asta inseamna ca Scott a stiut tot timpul unde este si ce face Dominic! Au complotat impreuna la... toata treaba asta! Nu au avut incredere in mine sa-mi spuna adevarul! Dominic a cumparat-o, nu e primita de la agentie si, ca sa fie sigur ca voi locui aici, a pus-o pe numele meu!

Fir-ar sa fie! Ma simt manipulata si asta ma infurie din cale-afara! Ei bine, domnule Dominic Grey, lasa ca vezi tu!

Imi despachetez rapid putinele lucruri pe care le am si, dupa o scurta ezitare, ma schimb intr-o pereche de pantaloni scurti si un maieu, imi iau o sticla de bere si ies pe terasa. Ma asez comod pe un sezlong si ma gandesc ca as putea sa profit din plin de cateva zile de plaja si baie in propria *mea* curte si piscina, inainte sa ma prezint la locul de munca ce ma asteapta. Rana din umar nu-mi este inca vindecata de tot si trebuie sa mai port bandajul vreo saptamana. Scott mi-a spus sa ma prezint la serviciu doar atunci cand sunt vindecata complet.

Ei bine, maine o sa merg la cumparaturi si primul lucru pe care mi-l iau o sa fie un costum de baie! As face baie si acum, dar nu stiu ce vecini am si nu vreau sa sochez pe nimeni facand baie goala sau in sutien si in chiloti!

Asta ma face curioasa si imi arunc privirea roata prin curte. In jurul piscinei este un gazon ce pare proaspat tuns, iar curtea e delimitata de cea a vecinilor din dreapta si din stanga de un gard de lemn destul de inalt, iar de cel din spate de un gard viu des si la fel de inalt. Pare destul de intim locul si nu cred ca voi avea probleme in ce priveste privirile curioase.

Sper!

Dupa trei zile de plaja, pielea mea este deja aramie si sunt bucuroasa ca am prins culoare. Chiar daca ma simt cam singura uneori si imi este atat de dor de Dominic incat ma doare sufletul, tot mai sunt suparata pe el ca m-a manipulat! Banuiesc ca a vrut sa ma tina departe de data asta de orice face, stiind ca imi place sa ma amestec in treburile lui.

Un latrat subtire ma scoate din gandurile de razbunare pe care le am pentru posesorul a doi ochi cenusii si tresar surprinsa cand, langa mine, descopar un ghem alb de blana.

-De unde ai aparut? intreb razand, luand in brate catelusul.

Raspunsul il primesc cand aud un copil plangand in curtea vecinului din dreapta si strigand ceva ce seama a fi Fluffy.

-Ai pierdut un catelus? intreb incercand sa privesc peste gardul de lemn.

-Da, a fugit de mine! raspunde o voce subtire de fetita. Nu vlea sa faca baie!

Nu imi pot abtine un hohot de ras cand aud modul in care stalceste cuvantul.

-Nu plange, e la mine, incerc sa linistesc fetita. Ti-l dau acum!

Dar cum? Copila e prea mica si nu ajung sa i-l intind, iar peste gard nu pot sa il arunc, pur si simplu!

-Cheam-o pe mami sa i-l dau!

-Il iau eu!

Vocea groasa ma face sa tresar si ma trezesc privind in doi ochi verzi ce ma privesc peste gard, de sub o claie de par

blond, ravasit.

-Esti sotia lui Cam? ma intreaba dupa ce ia catelusul din mainile mele si il intinde fetitei ce s-a oprit imediat din plans.

-Poftim? Nu sunt sotia nimanui! exclam socata, facandu-l sa ridice o spranceana.

-Cameron a cumparat casa asta acum vreo zece zile. Nu te supara ca te intreb, dar ce cauti aici daca nu esti nevasta lui si nici nu stii cine este?

Cameron? Bineinteles ca si Dominic si-a schimbat numele, din nou, ma prind eu in sfarsit!

-Cam a... cumparat-o pentru mine! ma balbai incercand sa explic.

-Aha! pare el multumit de explicatia mea. De aia nu l-am mai vazut pe-aici! Ciudat, totusi. Mi s-a parut ca l-am vazut aducandu-si din lucruri...

La naiba! Bineinteles ca a vazut, mai ales ca s-au si cunoscut!

-Locuiesc singura, adaug si plec inainte sa ma mai intrebe ceva.

-Si eu! adauga el razand, iar eu ma opresc dupa cativa pasi si ma intorc surprinsa.

Atunci cine e fetita? Si de ce m-ar interesa pe mine cu cine locuieste?! Refuz sa ii dau satisfactia sa ii raspund si doar ridic usor din umeri, aratandu-i ca nu imi pasa.

-Ma numesc Brandon si daca ai nevoie de ceva... zahar, cafea, orice..., spune in timp ce privirea ii coboara peste corpul meu sumar imbracat.

De data asta nu-mi pot opri incruntarea. Privirea lui

curioasa si ranjetul abia schitat nu-mi plac deloc.

-Multumesc, dar o sa-mi fac rezerve din toate ca sa nu fie nevoie sa apelez la vecini! raspund sarcastica si intru in casa ignorand total rasul pe care il aud.

Loc linistit, pe naiba! Vecini curiosi, asta da! Ca mie fix asta imi trebuia, un mascul tupeist si impertinent, la cativa metri de mine!

Si totusi... Cei cativa neuroni pe care ii am se ciocnesc intre ei, generand o idee. Din nou! Cumva, am sentimentul ca Dominic, sau Cameron mai nou, stie tot timpul ce fac. Habar n-am cum, dar stie. Ei bine, mi-a promis ca dupa operatiunea din Chicago va renunta la munca sub acoperire si n-a facut-o. Din contra, a disparut din nou. Lasa ca am eu ac de cojocul tau si te fac sa apari si, in acelasi timp, ma razbun pe tine pentru toata grija pe care mi-am facut-o din cauza ta in ultimul timp!

Stiu exact ce am de facut ca sa il scot pe Dominic din vizuina lui si sa-si doreasca el sa se tina de promisiune!

Dupa un dus rapid, am planul bine pus la punct cand ma strecor in patul urias. Dau drumul la televizor si adorm imediat, cu zambetul pe buze, stiind ca in curand o sa-l revad pe Dominic. Sau Cameron...

Capitolul 34

A doua zi ma trezesc zambind, cu gandul sa imi incep planul. Primul lucru pe ordinea de zi: sesiune de cumparaturi!

Din cauza ca niciodata nu am pus prea mult pret pe lucruri si mi-am cumparat doar strictul necesar, am reusit sa pun destui bani deoparte incat sa imi permit acum ceea ce vreau sa fac. Astfel incat, ies din casa cu un zambet larg pe fata, imaginandu-mi chipul lui Dominic-Cameron cand va afla ceea ce fac!

Incercand sa nu-mi arat intentia, ma plimb putin prin primul mall intalnit, pana il identific pe un tip ce pare sa nu se dezlipeasca de fundul meu. Bun! Asta e omul lui Dominic! Numai asa, avand o codita dupa mine permanent, ar putea el sa stie exact unde sunt si ce fac. Deci am banuit bine! Perfect! De existenta acestei "codite" depinde si planul meu!

In cateva ore doar, am reusit sa-mi cumpar tot ce mi-am dorit: cateva rochii, fuste, bluze, sandale si pantofi si... lenjerie sexi! In ce priveste ultima parte, am avut grija ca "bona" mea sa vada exact ce cumpar, sperand ca atunci cand va da raportul acesta sa fie cat mai detaliat.

Incarcata cu o gramada de plase si pachete, ochii mi se opresc pe un salon. De parca as avea un dracusor pe umar ce imi sopteste la ureche "de ce nu?", ma trezesc intrand si acceptand oferta unei blonde simpatice de a ma tunde. N-am fost in viata mea la un salon de infrumusetare, dar nu poate fi chiar asa de rau, nu? Femeile, cele normale, nu ca mine, o fac mereu.

Astfel, dupa vreo trei ore de chin, ma simt alt om. Mi-am tuns putin din par, l-am aranjat, mi-am facut manichiura si

pedichiura si chiar si un epilat. Atat de incantata a fost blonda de schimbarea mea incat s-a oferit sa ma invete si cateva trucuri privind modul in care pot sa-mi aranjez parul si sa ma machiez, fara sa se mire cat de necunoscatoare sunt in acest domeniu.

Imbracata in rochie si cu sandale cu toc, zambesc larg cand taxiul opreste in fata casei. Vecinul meu cel bagaret isi tunde gazonul, imbracat doar intr-o pereche de pantaloni scurti si la bustul gol. Arata... wow! Inalt si plin de muschi, iar bronzul perfect i se potriveste cu parul blond, creand un contrast uimitor. Este perfect!

Platesc incet soferului, privind pe furis pe geam si nu cobor pana cand "bona" mea nu a parcat la doua case mai jos. Abia acum cobor si ma indrept spre usa cu pasi mici, cu speranta ca nu o sa imi rup gatul din cauza tocurilor. Cu coada ochiului, il observ pe Brandon privindu-ma cu gura cascata, probabil uluit de schimbarea mea.

-Da-mi voie sa te ajut, vecino! sare in ajutorul meu cateva secunde mai tarziu, iar eu ii multumesc cu un zambet.

Imi ia bagajele din maini si, dupa ce descui usa, il invit sa intre. Inainte sa inchid usa dupa noi, imi observ "bona" vorbind destul de agitat la telefon si ma abtin cu greu sa nu strig de bucurie.

Dar ma trezesc cu alta problema. Vecinul meu habar nu are ca eu doar ma folosesc de el si stiu ca e gresit ceea ce fac, dar nu ma pot abtine!

****

CAMERON

-Cameron, ce zici?

Tresar surprins cand aud numele si imi amintesc ca eu sunt cel strigat. Cameron Blue. Ce nume e asta? Nu-mi place deloc, dar se pare ca lui Darwin nu i-a pasat de asta. A zis ca a a vrut sa pastreze chestia aia cu numele si ochii nostri si n-a gasit ceva mai bun. Si totusi, Skylar Jones imi place!

Skylar... Imi este atat de dor de Violet incat ma doare carnea pe mine! Nu am vazut-o de doua saptamani si, tinand cont ca ultima data a fost pe cand imi sangera in brate, ma mir ca nu am innebunit!

In timp ce asteptam salvarea, singurul meu gand era ca o sa moara din cauza mea si a ceea ce fac. Din cauza ca i-am permis sa se implice intr-o problema care nu o privea. Iar ce era mai rau, era gandul ca asta nu se va termina niciodata. Operatiunea Miller a tulburat prea multe ape si i-a costat pe unii suficient de mult incat sa caute razbunare. Violet Collins trebuia sa dispara, la fel si Dominic Grey.

Astfel, cand am stiut ca Violet e in afara oricarui pericol, am navalit in biroul lui Darwin si i-am spus planul meu. Am plecat cu Tim si Jason in Miami si, in colaborare cu colegii de acolo si pe baza numelor aflate de Violet la dineu, am distrus cat am putut de mult din organizatia lui Miller. Fiecare persoana arestata era cu una mai putin care sa poata sa ii faca vreun rau lui Violet, sa se razbune intr-un fel sau altul.

Dar am avut si o conditie: Violet nu trebuia sa stie nici ce fac si nici unde ma aflu! La cum o cunosc, ar fi fost in stare sa vina cu mine si sa-si bage nasul peste tot, asa ranita cum era,

luand totul de la capat. L-am convins pe Scott sa accepte sa joace teatru, desi nu a fost incantat, dar stia si el ca altfel nu o s-o scoatem la capat cu Violet.

Deabea cand am aflat ca nu mai vorbeste cu nimeni mi-am dat seama cat a ranit-o planul meu si asta era ultimul lucru pe care mi-l doream, sa ii provoc si mai multa suferinta. Asa ca am incercat sa indulcesc putin totul cu florile trimise, stiind ca va intelege ca sunt de la mine. Ca nu am uitat-o, nu am mintit-o si o sa ma intorc la ea, asa cum am promis! Zambesc si acum cand imi amintesc cum Sandra mi-a povestit reactia ei!

Incerc sa ma concentrez si sa revin in prezent si imi arunc privirea la barbatii ce inca asteapta raspunsul meu. Despre ce dracu' era vorba?!

-Ma scuzati putin! mormai aproape neinteligibil si, spre stupoarea tuturor, ies din biroul in care se planuiesc inca niste arestari.

M-am saturat de toate astea si vreau sa merg acasa, sa uit de orice altceva in afara de Violet! De Sky! Baga-mi-as ceva in ele de nume! O sa ne incurcam in asa hal, incat nici nu o sa mai stim cine cu cine vorbeste! M-am saturat si de dat declaratii, de scris rapoarte si sa planific operatiuni!

Ma strecor intr-un birou gol si il sun pe agentul de serviciu cu paza lui Violet. A lui Sky! Fara sa stie, a avut un om pe urmele ei tot timpul de cand a iesit din spital.

-Sunt... Cameron, spun scurt, cu o usoara ezitare. Ce mai e nou?

-Astazi am avut o zi plina! mi se raspunde cu un oftat.

-Adica? intreb speriat ca cineva a aflat de *ea.*

-A fost toata ziua plecata si m-a plimbat prin tot orasul! A facut o gramada de cumparaturi si a fost la coafor, unde a stat trei ore!

-Poftim? intreb nauc. Esti sigur ca ai urmarit pe cine trebuie?

-Ce naiba?! Bineinteles!

Clipesc de cateva ori si incerc sa-mi revin. Sky nu merge la cumparaturi! Uraste si cand trebuie sa mearga dupa paine sau sampon! Si... coafor?! Asta nu imi miroase a bine!

Amintirea parului ei lung si negru ce ne inconjura pe cand faceam dragoste, ma chinuie si aproape gem.

-Nu-mi spune ca si-a taiat parul!

-Aaa... nu! Doar l-a aranjat! A iesit din mall imbracata in rochie si aratand ca un manechin de la Victoria's Secret, sucind toate privirile din jur. A trecut pe langa mine si aproape nu am recunoscut-o!

Asta clar nu e aceeasi femeie pe care o stiu si care nu avea nici o rochie in dulap! Smechera asta iar pregateste ceva, dar ce?

-Unde-i acum?

-Tocmai ce a ajuns acasa. E cu vecinul ala blond.

-Poftim?!?

Imi amintesc de Brandon de cand am cumparat casa. Simpatic si amabil. Si bronzat si aratand destul de bine. Sa fie asta motivul pentru care s-a aranjat? La naiba! Il omor!

Ma-ntorc in biroul unde se pare ca sunt asteptat si, cu un gest scurt, ii pun in fata lui Darwin, pe birou, insigna si pistolul.

-M-am saturat! ii spun incercand sa imi abtin furia. V-am

spus tot ce stiu si am ajutat destul! De aici va descurcati singuri!

Apoi, fara sa astept reactia lor, ies vijelios pe usa. Abia cand sunt in masina ma gandesc ca am gresit. Trebuia sa pastrez pistolul, poate am nevoie de el ca sa scap de Brandon!

Ajuns in fata casei, ii spun colegului ca poate sa plece si ca misiunea de supraveghere s-a terminat. Ranjetul pe care nu se abtine sa mi-l arate, demonstrandu-mi ca stie de ce am venit, ma face sa ma incrunt suficient de tare incat sa demareze cat mai repede.

Dar cand sunt in fata usii, ma trezesc ca tremur ca un adolescent la prima intalnire. Ma doare stomacul de emotie ca o sa o revad! Doamne, ce poate sa imi faca femeia asta! Trezeste in mine atat de multe emotii incat ma da peste cap!

Tragand aer adanc in piept, intru direct, curios sa vad ce ma asteapta.

In usa bucatariei, sprijinit cu umarul de toc, cu spatele la mine si imbracat doar in pantaloni scurti, sta Brandon, sorbind-o din priviri pe Sky. Ce dracu' face asta aici pe jumatate dezbracat?!

Privirea imi fuge peste umarul lui si... raman socat! Sky, imbracata intr-o rochie alba, stramta si scurta doar pana la mijlocul coapselor, sta aplecata de mijloc, cu capul in frigider, intr-o pozitie criminala! Picioarele ei lungi ce m-au obsedat din prima clipa se vad ingrijorator de mult si bronzul auriu le face si mai apetisante.

Imi amintesc de ce o preferam in pantaloni: nu doresc sa i le mai vada nimeni in afara de mine! Inghit in sec cand mi le

imaginez in jurul meu din nou, si nu ma pot abtine sa nu ii dau un cot lui Brandon.

-Inchide gura! marai la el si simt o satisfactie uriasa cand tresare de prezenta mea.

Dar nu imi pasa de el acum! Singura reactie ce ma intereseaza e a lui Sky. Ramane o secunda nemiscata cand imi aude glasul, apoi se ridica cu doua doze de bere in mana si se intoarce catre noi zambind.

Dumnezeule, e uluitoare! Habar nu am ce si-a facut, dar pur si simplu... straluceste! E atat de frumoasa ca imi taie respiratia!

-Hm, nu a durat prea mult! imi spune tuguindu-si buzele in modul in care stie ca ma innebuneste si privindu-ma ironic.

Deci asta era! A planuit totul ca sa imi forteze mana! *Stia* ca o sa reactionez asa!

-Iubito, stii ce te asteapta, nu? marai spre ea, desi sunt incantat ca a jucat tot teatrul asta.

Ochii i se maresc o clipa, dar licarul din ei imi spune clar ca este nerabdatoare sa afle ce ii pregatesc.

Cu coada ochiului, il observ pe Brandon privind de la unul la altul apoi, murmurand ceva, se-ndreapta spre iesire. Dar noua nu ne pasa, suntem prea ocupati sa ne privim.

Dupa doar cateva secunde, privitul nu ne mai ajunge si ne aruncam unul spre altul, unindu-ne gurile intr-un sarut disperat.

-Credeam ca nu mai ajungi odata! imi sopteste oftand, atunci cand ii eliberez gura suficient de mult incat sa poata vorbi.

-Iti place sa te joci cu focul! ma multumesc sa marai drept

raspuns. Daca nu eram in LA? Ramaneai pe cap cu vecinul!

Stiu ca mi se aude gelozia in voce, dar nu imi pasa si sunt incantat cand o aud chicotind.

-Il serveam cu o bere si il trimiteam acasa! Doar nu credeai ca ma intereseaza altcineva decat tine?!

Oftez multumit de raspunsul primit si fericit ca nu trebuie sa il caftesc pe blondul bagaret. Stiu si am stiut intotdeauna ca pot avea incredere in ea, dar gelozia pe care am simtit-o cand am aflat ca e cu el a fost ceva involuntar.

Ii privesc superbii ochi violeti si bucuria din ei ca ma vede ma unge la suflet! O ridic in brate ca pe o mireasa si o duc in dormitor, privindu-ne tot timpul asta in ochi. Cand ii dau drumul din brate, cu regret, mainile ii fug grabite spre nasturii rochiei.

-Nu! o opresc impacientat. Lasa-ma pe mine!

Si o fac, cu o incetineala ametitoare, sarutand fiecare bucatica de piele ce mi se arata. Parfumul ei suav imi gadile narile si ma nu ma pot abtine sa nu musc usor din loc in loc. Aproape ca as devora-o!

Insa mai am un soc cand rochia ii cade la picioare. Sutienul si chilotul alb, din cea mai fina dantela, pot fi considerate arme mortale! In contrast cu pielea usor bronzata si frumusetea ei rapitoare, ma aduc in pragul unui atac de cord.

Dar Sky nu ma lasa sa continui.

-Acum e randul meu! imi sopteste suav la ureche in timp ce mainile i se strecoara sub tricoul meu.

Dar nu mi-l trage brusc peste cap, asa cum ma asteptam, ci il ridica chinuitor de incet, centimetru cu centimetru, mangaindu-mi cu degete tremurande intai abdomenul si apoi

pieptul. Cand, in sfarsit, scap de tricou, mainile ei se opresc, jucause, pe cureaua blugilor. O desface atat de incet incat sunt tentat sa o ajut, dar privirea ei fascinata de ceea ce face ma opreste. O las sa o faca in ritmul ei, curios sa vad cat de departe merge de data asta. Cand imi trage de blugi in jos peste solduri, nu ma mai pot abtine si o trag din nou la pieptul meu, sarutand-o cat pot de adanc.

Mi-a fost atat de dor de gustul ei dulce incat gem de placere cand il regasesc! Dar vreau mai mult si stiu ca si ea isi doreste, asa ca mainile gasesc rapid incuietoarea sutienului si il fac sa dispara. Sanii plini si grei de dorinta ma imbie sa ii gust si nu stau nici o clipa la indoiala inainte sa ii cuprind in maini si sa-mi cobor gura asupra celor doua perle rozalii ce imi cersesc parca atentia. Gemetele noastre de placere rasuna la unison atunci cand sug usor, apoi dezmierd cu limba bobocul tradafiriu.

Mainile imi coboara pe talia fina apoi, cu nerabdare, ii cobor si ultimul articol de imbracaminte ce imi sta in cale, de-a lungul piciorelor prelungi. Sky ma surprinde din nou cand, cu aceeasi timiditate dulce, trage si ea de boxerii mei, apoi ma cuprinde in palma-i mica, mangaindu-ma asa cum mi-am dorit atat de mult.

-De-ai stii cat am asteptat sa-ti faci curaj sa faci asta! marai de placere pe gura ei, apoi ii sorb buzele carnoase intr-un sarut prin care ii si arat ceea ce simt.

O intind usor pe pat si ma asez deasupra ei in timp ce adancesc sarutul. Pentru prima data, imi fac curaj si o mangai si eu intim, rugandu-ma in gand sa nu trezesc din nou amintiri

dureroase. Dar se cambreaza doar sub mine, gemand adanc, in timp ce mana i se strange si mai tare in jurul meu.

Dar vreau mai mult! Ma rostogolesc pe spate si o ridic deasupra mea, incantat de felul in care parul ei, ca o matase neagra, ne inconjoara. Cred ca as fi plans ca un copil daca si l-ar fi tuns!

-Vreau sa te vad si sa se te simt in acelasi timp! ii soptesc pe buze si ma ridic in sezut, tinand-o in poala mea.

Isi inconjoara picioarele de vis in jurul meu si ma priveste fix in ochi cand o patrund. Ma pierd in ea, in modul fierbinte in care ma cuprinde, in timp ce violetul din ochii ei ma ameteste. Ne miscam lent, savurand fiecare senzatie, fericiti ca ne-am regasit. Nu mai conteaza ce a fost sau ce va fi sa fie. Conteaza doar clipa asta, cand suntem impreuna ca unul si ceea ce simtim.

Dar natura isi cere drepturile depline si devenim nerabdatori. O mana imi urca spre ceafa ei, prinzand parul in pumn si ii zdrobesc buzele de gura mea intr-un sarut carnal, in timp ce cu cealalta ii cuprind mijlocul cu totul, lipind-o cat mai mult de mine. Miscarile ne devin febrile si, in timp ce ea geme puternic iar eu marai sonor de placere, ajungem amandoi la implinire.

Mult mai tarziu, cand respiratiile ni s-au linistit si Sky zace culcata peste mine in modul pe care il ador, ma surprinde cu un chicot.

-Ce e asa de comic?

-Am facut dragoste cu un barbat caruia nu-i stiu nici numele! chicoteste ea din nou.

-Cameron Blue, ii spun cu un oftat si ii astept reactia.

-Cine a ales numele astea? ma intreaba razand.

-Darwin! raspund maraind. Are el un fix legat de noi. A zis ca i-a placut foarte mult faptul ca ne-am numit Violet si Grey si cum s-a potrivit asta cu culoatea ochilor nostri.

-Dar... Blue? pare ea contrariata.

-Pai, daca stai bine sa te gandesti, avem amandoi ochii albastri. Nuante diferite, dar sunt albastrii in definitiv. Si apoi, numele tau va suna mult mai bine decat al meu. Va fi chiar perfect! adaug cu un zambet pe fata.

-*Va fi*? ma intreaba nedumerita, ridicandu-si capul sa ma priveasca.

-Da, Blue Sky! Superb si perfect!

Privirea mea nu ii paraseste ochii si ii astept reactia, in timp ce inima imi bate atat de tare ca o simt in gat.

Se incrunta usor si ma priveste neincrezatoare, dar ochii i se maresc si gura i se deschide intr-un "o" perfect cand intelege ceea ce am spus.

-Iubito? intreb nelinistit cand vad ca nu raspunde.

-Eu... Tu..., se balbaie, rosie ca racul in obraji.

Imi amintesc ca a mai existat odata un moment in care nu si-a gasit cuvintele. Si era la fel de imbujorata ca si acum!

-Bine, o luam metodic. Eu intreb, iar tu raspunzi simplu, cu da sau nu. Poti sa faci asta?

-Da! raspunde ezitand.

-Stii cat de mult te iubesc?

-Da!

-Tu ma iubesti pe mine?

-Da!

-Iubito, vrei sa fii sotia mea? ii pun ultima intrebare.

De data asta, raspunsul intarzie cateva secunde.

-Da!

-Perfect! Am terminat intrebarile! soptesc pe buzele ei si o trag frumos sub mine...

Epilog

Dar a doua zi dimineata, ma trezesc singur in pat. Nici nu s-a crapat bine de ziua, asa ca tresar speriat cand vad ca Sky nu e langa mine. Imi trag o pereche de boxeri pe mine si cobor grabit la parter, in timp ce inima imi bate nebuneste gandindu-ma ca iar a plecat.

Ma opresc insa brusc pe ultima treapta cand o zaresc in sufragerie, plimbandu-se nervoasa. Dar nu asta ma socheaza, ci *cum* e imbracata!

Poarta un costum de piele neagra, mulat pe corpul ei superb ca o a doua piele, si o pereche de cizme lungi cu toc inalt, tot negre. Imi amintesc c-am intrebat-o odata daca are un costum de piele, dar eu ma gandeam la ceva tip Xena. Dar asta..., stilul Cat-Woman, o prinde mult mai bine si deja incep sa am fantezii.

-Iubito? intreb cand reusesc sa imi alung gandurile si sa revin cu picioarele pe pamant.

Se-ntoarce brusc catre mine, cu ochii scaparand, si-si pune mainile in solduri. Oh, asta nu-i bine! Iar ne certam!

-M-am razgandit! imi spune bataioasa.

-Te-ai razgandit? La ce te referi? intreb in timp ce ma trec toate caldurile si ma rog in gand sa nu fie ceea ce cred eu.

-Nu ma marit cu tine!

-Poftim? De ce? Ce s-a intamplat de te-ai razgandit in cateva ore?

Sunt socat! Ce naiba are iar in capsorul ala? Imi amintesc insa de o alta discutie, cand mi-a spus ce o doare, dar atunci nu am fost suficient de atent si a plecat. Acum pot sa rasuflu usurat!

-Nu am putut sa dorm, asa ca am dat o tura cu motorul si m-am gandit.

-Imbracata asa? intreb consternat.

Se uita in jos la ea, apoi ridica din umeri.

-Ploua afara si nu voiam sa ma ud! E singura tinuta care ma poate tine uscata cand conduc! explica nonsalant.

Imaginea ei pe motor, imbracata asa, imi lasa gura apa si corpul imi reactioneaza imediat. Trebuie sa ard costumul asta, daca nu vreau sa fie iar rapita! Sau nu! Mai bine il incui pe undeva si ii dau voie sa il poarte doar pentru mine!

-Vino incoace! ii spun prinzand-o de mana si, dupa ce ma asez intr-un fotoliu, o trag in poala mea. Acum, spune-mi care-i problema!

Se uita lung la mine si ochii ei imi spun ca e suparata pe

mine.

-Ai spus ca vei renunta sa iti asumi riscuri! ma acuza. Nu ma marit cu tine pana cand nu o faci! Nu pot sa stau si sa astept in fiecare zi sa aflu ca ai fost impuscat sau ai patit cine stie ce! O sa mor cate putin in fiecare zi din cauza asta!

Deci banuiala mea a fost corecta!

-Mi-am dat ieri demisia! ii spun zambind usor.

-Nu vreau sa te faci contabil, dar ai putea sa... Ce ai facut?!? se uita socata la mine cand, in sfarsit, intelege ce am spus.

-Mi-am dat demisia, cum ti-am promis! Ultimele doua saptamani am facut ordine in viata lui Dominic Grey. Am dat declaratii si am scris rapoarte de am ajuns sa vad crucis! Nu am vrut sa ma intorc la tine pana nu rezolvam tot ce mai era nerezolvat. Dar, iubito, contabil nu ma fac! ii spun razand.

-Da-l naibii de contabil, poti sa te faci ce vrei, atata timp cat nu risti sa mori la fiecare cinci minute! imi zambeste fericita.

O sarut nebuneste, incantat ca s-a rezolvat problema.

-Am rezolvat si asta! Am deschis o firma de consultanta in securitate, impreuna cu Tim si Jason. Ei inca mai raman in agentie pana rezolva toata povestea cu Miller, tinand cont ca eu am plecat grabit sa imi salvez iubita de un vecin insistent!

Dar imi zambeste cu jumatate de gura la ceea ce eu am vrut sa fie o gluma.

-Acum ce mai este? o intreb nedumerit.

Ezita cateva clipe, apoi imi pune intrebarea pe care speram sa o evit.

-Cam, tu i-ai inscenat directorului de orfelinat povestea cu

drogurile?

-Nu, nu eu! oftez adanc. Cameron Blue nu are nici o legatura. In schimb, Dominic Grey, omul lui Tony Rodriquez si agent sub acoperire, da. Am facut niste arestari si in New York saptamana trecuta si asta mi-a dat o idee. Cu acceptul lui Darwin, caruia i-am povestit tot ce am aflat de la tine despre orfelinat, am pus totul la cale si i-am trimis Narcoticele pe cap. Asta a atras atentia asupra lui. Am apelat si la niste prieteni din politie si au redeschis cazul abuzurilor si al mortii lui James. De data asta nu mai scapa!

Sky ma priveste cu ochii in lacrimi si imi este teama ca ma judeca ca am profitat de puterea pe care o am.

-Iubito, am vrut sa primeasca ce merita si nu am stiut cum altcumva s-o fac! explic in chip de scuza. Am vrut sa ma razbun pentru tot ceea ce ti-a facut! Am preferat sa fac asta si cu greu m-am abtinut sa nu ma duc si sa-l omor, pur si si simplu! Stiu ca nu este prea corect ceea ce am facut, dar...

-Multumesc! imi spune spre surprinderea mea si ma saruta atat de dulce ca mai ca ma topesc.

-Mai ai vreo problema nelamurita si care sa te opreasca sa te mariti cu mine? o intreb zambind.

-Nu, le-ai rezolvat pe toate! raspunde razand.

-Perfect! Dar am eu o intrebare: ai cumva un bici? si speranta mi se aude din voce.

-Ce naiba sa faci cu un bici?! ma intreaba socata, apoi zambeste cand mana imi urca la fermoarul costumului ei de piele. Nu am, dar poate ai pastrat tu o pereche de catuse! adauga razand.

Imagini fierbinti imi trec prin fata ochilor, dar le alung scuturand puternic din cap.

-Alta data iubito, acum vreau doar sa te schimbi cat poti de repede, ca mergem la Vegas!

-Poftim?

-Plecam la Vegas! Crezi ca am de gand sa iti mai las timp sa te razgandesti din nou?! In patru ore suntem acolo si pana diseara, inapoi!

-Vegas? icneste surprinsa.

-Da, Vegas! Sau vrei o nunta cu tot dichisul?

-Nuu! Te vreau doar pe tine! raspunde zambind.

-Pe mine ma ai oricum! ii spun incantat de raspuns si o sarut din nou. Acum... sa vad daca ma descurc sa te scot din costumul asta! adaug ranjind, in timp ce o ridic in brate si urc cu ea in dormitor...

****

Ca in fiecare vineri, Tim si cu Jason ma insotesc acasa. A devenit un obicei, mai ales in ultimele sase luni. Nimic nu i-ar putea tine departe de casa noastra mai mult de cateva zile! Ce spun eu, ar fi in stare sa se mute la noi!

Intram in casa inca razand de modul in care am tuns gazonul din fata casei cu o seara inainte. Sky zicea ca vrea sa ma ajute, asa ca s-a asezat pe scari, dand indicatii ca intotdeauna. Dar pantalonii scurti, maieul stramt si picioarele ei lungi si goale de care sunt obsedat ca nebunul mai mult m-au distras si incurcat. Am tuns iarba stand doar cu fata la ea si admirand-o pana am dat dracu' masina de tuns si iarba taiata in modele ciudate si am preferat s-o iau pe sus si sa o duc in

casa. Mai bine platesc pe cineva sa faca toata treaba, iar timpul liber sa mi-l petrec cu ea.

Abia azi dimineata, pe cand plecam, am observat dezastrul verde din fata casei, dezastru cu care sunt sicanat acum de prietenii mei cei mai buni.

Dar linistea din casa ne face pe toti trei sa ne oprim surprinsi. Nu a mai fost atat de liniste in casa de luni bune si asta nu este normal.

-Sky! indraznesc sa strig usor, surprins ca nu ne iese in intampinare. Iubito?

Insa nimic nu arata ca ar fi cineva acasa si ne privim toti trei uimiti.

-Doar nu crezi ca..., incepe Tim, dar se opreste imediat, in timp ce ne tinem rasuflarea.

Apoi, ca la un semn, dam buzna care incotro prin casa, cautand-o pe Sky. Tim ia la rand parterul, Jason curtea din spate, iar eu alerg pe scari, urcandu-le tot cate doua. Desi au trecut trei ani de la "operatiunea Miller", inca ne temem de razbunari. Cu dintii stransi, deschid usa dormitorului si abia acum rasuflu usurat.

Pe patul larg, intr-o pozitie de cadana si imbracata doar cu un tricou de-al meu, Sky doarme linistita. Trupul ei sexi si suplu, pe jumatate dezbracat, ma face sa gem de dorinta. Dupa trei ani de la casatorie, reactionez exact la fel de cate ori o vad ca si atunci cand am vazut-o prima data: mi se opreste respiratia in gat si inghit in sec.

Ma apropii cu pasi mici de pat si aproape pufnesc in ras. Doua mogaldete se uita la mine, dand din manute si picioruse

in timp ce fac balonase si ganguresc.

-Ati adormit-o pe mami? intreb in timp ce ma aplec spre ei si le sarut obrajii dolofani. Si cum de stati asa cuminti? ma mir cand realizez ca nici unul nu face galagie.

Parca dorind sa imi explice, incep sa gangureasca inspre mine, facandu-ma sa rad din nou.

-O! Asta e o minune! il aud pe Jason razand si el. Nu plange nimeni? Nu urla niciunul?

-Shht! Nu vreau sa o trezesc pe Sky! marai la el si il impung in umar. Mai bine ajuta-ma sa ii iau de aici pana mai tac!

Ajunsi la parter, raman cu bratele goale. Jason o tine in poala pe Hope, iar Tim ii gangureste lui James. Fiecare nas cu fina sau cu finul lui.

Gemenii, in varsta de sase luni, sunt bucuria noastra! Amandoi bruneti, cu ochi albastrii, dar un albastru... amestecat. Parca au fost nehotarati ce nuanta sa aleaga, gri sau violet, asa ca au luat cate putin din amadoua, iesind ceva deosebit. Sunt sigur ca doar cu o privire James va face ravagii printre fete, iar Hope... O, Doamne, sper doar sa nu impusc pe nimeni pana se marita! Oricum ii angajez un bodyguard din prima zi de gradinita!

Dar astazi chiar este o zi mare! Arareori s-a intamplat sa doarma deodata, de obicei ori unul, ori celalalt fiind ocupat sa tipe. Sau amandoi! Insa oricat de obositoare ar fi fost ultimele sase luni, nu am schimba nimic!

-Noi mergem la plimbare! imi spune Jason indreptandu-se spre usa, urmat indeaproape de Tim care imi trage cu ochiul.

Ne intoarcem peste vreo doua ore. Folositi-le din plin!

Nu stau decat doua secunde privind la usa inchisa in urma lor si fug din nou pe scari in sus, spre dormitor.

Dar imi domolesc navala cand ma aplec asupra lui Sky si o sarut usor.

-Iubito, suntem singuri vreo doua ore. Esti sigura ca vrei sa dormi? ii soptesc la ureche si nu-mi pot opri un ranjet cand ochii i se deschid larg.

-Cum singuri?! Cam, unde sunt copiii? tresare speriata.

-Cu nasii lor! Stai linistita, sunt bine si nu plange niciunul! Sunt la plimbare si avem timp doar pentru noi. Ce vrei sa facem?

-Prajiturele! zambeste dulce in timp ce ma cuprinde de dupa gat si ma trage in jos ca s-o sarut.

Iar eu o fac, temeinic, gustandu-i gura dulce de care nu ma mai pot satura si nu o sa ma satur o viata intreaga, chiar de ar fi sa nu fac altceva decat doar asta...

SFARSIT